Kathy Acker • Lisede Kan ve Cesaret

Kathy Acker

Lisede Kan ve Cesaret*

Türkçesi: Süha Sertabiboğlu

*SEL

LİSEDE KAN VE CESARET*

KATHY ACKER, 1947'de doğdu. Romancılığının yanında performans sanatçısı, oyun ve deneme yazarı olan Acker postmodern, yapıbozumcu, ve seks pozitif feminist kimliğiyle tanınmaktadır. Radikal ve zaman zaman da anarşik estetik bir duruş sergilemesi onu bir *Punk* simgesi haline getirmiştir.

Kathy Acker yazmayı bir performans olarak görmüş; amacını gerçekleştirmek içinse yaratımla intihal arasındaki sınırları bulanıklaştırmış, cut-up teknikleri kullanarak otobiyografiyle pornografiyi birleştirmiştir. Avangart, anarşist, postmodern, feminist vb. sıfatlarla anılan Acker'ın metinlerini sınıflandırmak mümkün değildir. Edebiyat kuramlarının ve farklı feminizmlerin sınırlarını zorlamayı özellikle seçen yazarın metinlerinin her biri kült metin olma özelliğini taşır.

1972'de, şiirlerden ve denemelerden oluşan *Politics*'in ardından romanları *The Childlike Life of the Black Tarantula: Some Lives of Murderesses* ve *I Was a Nymphomaniac: Imagining* yayımlandı. *Great Expectations* (1983), *Don Quixote: Which Was a Dream* (1986), *My Mother: Demonology* (1994) *Pussy, King of the Pirates* (1996) diğer kitaplarıdır.

Lisede Kan ve Cesaret'in (1984) ardından *Portrait of An Eye* da yayına hazırlanmaktadır.

Doktorların 1996'da göğüs kanseri teşhisi koyduğu Acker, 18 ay sonra Tijuana, Meksika'daki bir kanser kliniğinde hayatını kaybetti.

SÜHA SERTABİBOĞLU, 1951 yılında Mersin'de doğdu. Edirne Lisesini ve 1976'da İ. Ü. Dişhekimliği Fakültesini bitirdiği yıl öğretim görevlisi oldu. 1982 yılında Protez dalında doktora yaptı ve 1985 yılında Yökzede oldu. 1994'ten bu yana, araların-da J.G. Ballard, Nick Hornby, Truman Capote, Cees Nooteboom, William S. Burroughs, Alasdair Gray gibi pek çok önemli yazarın yapıtlarının bulunduğu kırka yakın kitap çevirdi.

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85 Faks: (0212) 516 97 26

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

*SEL YAYINCILIK: 571
ISBN 978-975-570- 589-7

LİSEDE KAN VE CESARET
Kathy Acker

Kitabın Özgün Adı:
Blood And Guts in High School
Türkçesi: Süha Sertabiboğlu
Roman

© Kathy Acker, 1978
© Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Sel Yayıncılık, 2012

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Gülkan 'Noir' Ahıska
Kapak tasarım: Savaş Çekiç
Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ekim 2012

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Kathy Acker

Lisede Kan ve Cesaret

Türkçesi: Süha Sertabiboğlu

Roman

İçindekiler

Lisenin içinde 9
Ebevenyler iğrenç 9
Akrepler 41

Lisenin dışında 59
Karlar ve buzlar diyarına bahar nasıl geldi 59
Janey bir kadın oluyor 73
Esrarengiz Bay Linker 80
Bir kitap eleştirisi 85
Çeviri 125
Kanser 144

Gecenin sonuna bir yolculuk 146
Tanca 146
Nihayet Mısır'da 162
ikinci bir zaman 177
So the doves 202

"Kathy Acker'ı okumak
bir dahiyle seksek oynamaya benziyor."
-Richard Foreman

Lisenin içinde

Ebeveynler iğrenç

Hiç annesi olmayan Janey, annesi henüz Janey bir yaşındayken ölmüştü çünkü, her şey için babasına bağımlıydı ve babasını sevgili, ağabey, abla, para, eğlence, ve baba olarak görüyordu.

Janey Smith on yaşındayken babasıyla Merida'da, yani Yucatan'ın en önemli kentinde yaşıyordu. Janey'le Bay Smith, Kuzey Amerika'daki New York'ta Janey için büyük bir tatil planlamışlardı. Aslında Bay Smith, Janey'i başından atmaya çalışıyordu ve böylece, tüm zamanını Sally'yle, yani onunla sikişmeyi hâlâ reddeden, yirmi bir yaşındaki yıldız adayı bir kızla geçirebilecekti.

Bir gece Bay Smith'le Sally çıktılar ve Janey, babasının o kadınla sikişmeye gittiğini biliyordu. Janey de güzeldi, ama biraz acayip bakıyordu, çünkü gözlerinin biri çarpıktı.

Janey babasının yatağını parçaladı ve tahtalarını sokak kapısının arkasına dayadı. Bay Smith eve dönünce Janey'e, niçin böyle davrandığını sordu.

Janey: Sen beni bırakacaksın. (*Bunu niçin söylediğini bilmiyor.*)

Baba (*şaşkına dönmüş, fakat inkar etmiyor*): Sally'yle ben ilk defa yattık daha. Ben ne bilebilirim ki?

Janey (*şaşkın halde. Söylediği şeyin gerçek olduğuna zaten inanmıyor. Sırf huysuzluktan*): Sen Beni bırakacaksın. Ah hayır. Hayır. Olamaz.

Baba (*o da şaşkın*): Seni bırakacağımı falan asla düşünmedim. Ben sikişiyordum sadece.

Janey (*babasının söylediklerini duyunca hiç sakinleşmiyor. Babası, kızın korktuğu zaman enerjisinin sert ve çılgın bir şekilde yükseldiğini biliyor*

sevgili, ağabey, abla,
para, eğlence, ve baba

ve bu yüzden adam muhtemelen, olayı kışkırtıyor): Sen beni bırakamazsın. Yapamazsın. (*Şimdi tam bir histeri halinde.*) Ben... (*Sigortasının atacağını ve vukuat çıkarabileceğini hissediyor. Babasının yaratısını duymak istiyor bir an. Korkudan titriyor bunu sorarken.*) Ona deli gibi aşık mısın?

Baba (*düşünüyor. Kafa karışıklığı başlıyor*): Bilmiyorum.

Janey: Ben deli değilim. (*Babasının öteki kadına deli gibi aşık olduğunu hissediyor.*) Böyle davranmak istememiştim. (*Babasının nasıl deli gibi aşık olduğunu gittikçe daha çok hissediyor. Yumurtlayıveriyor bunu.*) Geçen ay, eline geçen tüm zamanı hep onunla geçirdin. Bu yüzden benle yemek yemez oldun. Bu yüzden bana, hastalandığımda eskisi gibi bakmıyorsun. Ona deli gibi aşıksın, değil mi?

Baba (*bu feci tatsızlıktan habersiz*): Biz sadece ilk kez bu gece yattık onunla.

Janey: Sen bana siz ikinizin sadece, benimle Peter (*Janey'in doldurulmuş kuzusu*) gibi arkadaş olduğunuzu ve yatmayacağınızı söylemiştin. Benim oyuncak hayvanlarla yatmam gibi bir şey değil bu: Sen en iyi arkadaşınla yatıyorsan bu sahiden, sahiden fena bir şey.

Baba: Biliyorum Janey.

Janey (*kız bu raundu kaybetmiştir; babasının suratına karşı her şeyi söylemiş, ama babası bundan tümüyle kaçmamıştır*): Sen Sally'nin yanına mı taşınacaksın? (*En kötü ihtimali soruyor.*)

Baba (*yine aynı şekilde üzgün, tereddütlü, fakat alttan alta mutlu tonda; çünkü kaçıp gitmek istiyor*): Bilmiyorum.

Janey (*İnanamıyor buna. Ne zaman en kötüsünü söylese doğru çıkıyor*): Ne zaman bileceksin? Benim de kendi planlarımı yapmam lazım.

Baba: Bir defa yattık sadece. Niçin her şeyi kendi haline bırakmıyorsun Janey ve niçin kurcalıyorsun?

Janey: Sen bana başka birini seviyorum diyeceksin, beni defedeceksin, ama ben kurcalamayacağım ha. Sen beni ne sanıyorsun Johnny? Ben seni seviyorum.

Baba: Bırak aksın, gitsin kurcalama. İşi olduğundan daha da büyütüyorsun.

Janey (*her şey sel gibi dökülüyor*): Seni seviyorum. Sana tapıyorum. Seninle ilk karşılaştığımda sanki benim için bir ışık yanmıştı. Sen benim tanıdığım ilk sevinçsin. Anlamıyor musun?

Baba (*susuyor*).

Janey: Beni bırakmana dayanamam: Bir mızrak beynimi kesip ikiye bölüyor sanki: Hayatımda bildiğim en büyük acı bu. Kimi siktiğin benim için önemli değil. Bunu biliyorsun. Daha önce hiç böyle davranmadım sana.

Baba: Biliyorum.

Janey: Beni bırakmandan korkuyorum sadece. Biliyorum sana karşı çok boktan davrandım: Önüme gelenle sikiştim; arkadaşlarımı senle tanıştırmadım.

Baba: Ben bir ilişki yaşıyorum sadece Janey. Bunu yaşamam lazım.

Janey (*şimdi mantıklı biri*): Ama beni bırakabilirsin.

Baba (*susuyor*).

Janey: Pekala. (*Tam bir felaketin orta yerinde kendine hakim oluyor ve dişlerini sıkıyor.*) Bekleyip, Sally'le ilişkinizin nasıl gideceğini görmem lazım ve seninle mi yoksa sensiz mi yaşayacağımı o zaman öğreneceğim. Durum bu mu?

Baba: Bilmiyorum.

Janey: Bilmiyorsun ha! Ben nasıl bileceğim peki?

O gece Janey'le babası aylardır ilk kez yatıyorlar, aksi taktirde, Janey uyuyamayacak. Babasının dokunuşları soğuk; adam ona kafası karışık olduğundan pek dokunmak istemiyor. Janey, pelvik enflamatuar hastalığı yüzünden canı feci şekilde yansa da sikişiyor onunla.

Aşağıdaki şiir, 18 Mart 1892'de doğmuş (Janey 18 Nisan 1964'de doğmuştu), on beş yıl Paris'te yaşamış ve orada 46 yaşındayken ölmüş Perulu şair César Vallejo'nundur:

Eylül
Eylülün bu gecesi, kaçıp gittin
Ne iyi benim için. . . kederleri boyla ve sahiplen!
Bilmiyorum ne kendimi ne de başka bir şeyi
Ama sen, SEN sen olmak zorunda değilsin zaten.

Bu gece tek başına, talim, yok hapisi mahpusluğa
Sımsıkı ve zorbaca, hastalıklı ve panik halinde
Bilmiyorum ben kendi kendime başka bir şey
Bilmiyorum ben kendimi çünkü kederler içinde.

Bu gece güzel sadece, SEN
Beni bir orospuya çevirirken, hayır
Olası tek heyecan uzak Tanrının bütünüyle verdiği:
Senin nefretli tatlılığın, benim sarıldığım.

Eylülde bu gece, ben ekilirken
Canlı kömürlere, bir otomobilden
Çamurların içine: Bilinmeyen.

Janey (*babası evden çıkarken*): Bu gece geri dönecek misin? Niyetim seni gıcık etmek değil. (*Kendini öne çıkarmak istemiyor artık.*) Merak ettim sadece.

Baba: Tabii döneceğim.

Babası çıkar çıkmaz Janey telefona koştu ve en iyi arkadaşını, Bill Russle'ı aradı. Bill bir seferinde Janey'i sikmişti ama siki çok büyüktü. Janey biliyordu, Bill ona Johnny'ye neler olduğunu, Johnny'nin kafasını yiyip yemediğini ve Johnny'nin gerçekten Janey'den ayrılmak isteyip istemediğini söylerdi. Janey'in Bill'e hiçbir konuda numara yapmasına gerek yoktu.

Janey: Artık öyle bir çağın eşiğindeyiz ki, her türlü nedenden dolayı, insanlar her türlü zor problemle boğuşmak zorunda kalacak, kendimizi sanatsal olarak ifade etme lüksüne fırsat bırakmayacak. Johnny Sally'ye deli gibi aşık mı?

Bill: Hayır.

Janey: Hayır mı? (*Tam bir şaşkınlık ve bir umut.*)

Bill: Çok derin bir şey aralarındaki, fakat o seni Sally yüzünden bırakmayacak.

Janey (*daha da büyük bir umutla*): Peki niçin o zaman öyle davranıyor? Yani: Beni *bırakmaktan* söz ediyor.

Bill: Neler olduğunu tam olarak anlat bana Janey. Bunu kendim için istiyorum. Bu çok önemli. Johnny bana dostça davranmıyor. Benimle pek konuşmuyor artık.

Janey: Konuşmuyor mu? O seni en iyi dostu biliyor. (*Düşünüp karar veriyor.*) Sana her şeyi anlatacağım. Biliyorsun ben çok hastaydım.

Bill: Bilmiyordum. Affedersin, bir daha sözünü kesmeyeceğim.

Janey: Gerçekten hastaydım. Eskiden Johnny, hastalandığımda bana bakardı, bu defa bakmadı. Aşağı yukarı bir ay önce bana, Andrea ve Sally'yle takıldığını söyledi. Ben "Ah, harika" dedim, yeni arkadaşlar edinmesi harika bir şey, çok yalnızdı gerçekten, ona bu harika bir şey dedim. O da, kafayı Sally'ye taktığını, vurulduğunu, ama bunun cinsel bir şey olmadığını söyledi. Dert etmedim. Ama bana karşı sahiden tuhaf davranıyor. Onun böyle yaptığını hiç görmemiştim. Son iki aydır, sanki benden nefret ediyormuş gibi davranıyor. Beni bırakacağını hiç düşünmemiştim. Beni bırakacak.

Bill (*araya giriyor*): Janey. Dün gece tam olarak neler olduğunu anlatır mısın bana? Her şeyi bilmem lazım. (*Kız anlatıyor.*) Sence neler oluyor?

Janey: İki şey... ben Johnny'yim. (*Düşünüyor.*) İki şey birden. (*Çok yavaş ve tane tane konuşuyor.*) İlk şey şu: Ben Johnny'yim. Ün kazanmaya başlıyorum, başarı kazanmaya, şimdi kadınlar benimle sikişmek istiyor. Önceleri kadınlar beni hiç istememişti. Her şeyi istiyorum. Hayatta gidebildiğim kadar ileri gitmek istiyorum. Anlıyor musun neden söz ettiğimi?

Bill: Evet. Devam et.

Janey: İki düzey var. Biri diğerinden daha iyi falan diye düşündüğümden değil, anlıyorsun, gerçi biri diğerinden daha olgun bir gelişme diye düşünüyorum da. İkinci düzey: Bağlılık gibi. Ne istediğini görüyorsun, ama her küçük şeyin peşinden koşmuyorsun; öteki kişiyle yapmak istiyorsun. Bunu bunu geçen yıl öğrenmem lazımdı. Johnny'yle yapmaya hazırım.

Bill: Neler olduğunu şimdi anladım. Johnny her şeyi yapmaya kalkışabileceği bir yerde.

Janey: İlk düzeyde. Katılıyorum.

Bill: Annen öldüğünden beri onun hayatına hükmediyorsun ve şimdi senden nefret ediyor. Senden nefret etmesi lazım çünkü seni reddetmesi lazım. Kendisinin kim olduğunu bulması lazım.

Janey: Bu yıl işinde yaşadığı krizle beraber gitti bu.

Bill: Bu bir kimlik krizi.

Janey: Mantıklı geliyor... Ne yapmalıyım?

Bill: Yapamayacağın tek şey, sapıtmak ve ona şiddetli bir tavır yapmak.

Janey: Bunu yaptım zaten. (*Kıkırdayabilse kıkırdayacak.*)

Bill: Şunu fark etmen lazım ki sen onun nefret ettiği birisin, sen onun kurtulmak istediği tek şeysin. Onu desteklemelisin. Sapıtacak olursan beni ara, ama heyecanını sakın ona gösterme. Her türlü heyecanla senden daha çok nefret edecektir.

Janey: Aman Tanrım. Ne haldeyim biliyorsun. Titreyen bir kaçık gibiyim.

Bill: Çok sakin ol. O zor bir dönemden geçiyor, kafası çok karışık, ve senin desteğine çok ihtiyacı var. Onunla konuşurum ve neler olduğu konusunda daha çok şey öğrenirim. Onunla konuşmam lazım zaten çünkü bana niçin dostça davranmadığını öğrenmek istiyorum.

O gün öğleden sonra Bay Smith işten eve döndü.

Janey: Dün gece Sally yüzünden bozuk çaldığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak. Bence senin, gerçekten önem verdiğin bir sevgilin olması harika bir şey.

Baba: Hayatımda hiç kimseye karşı böyle bir şey hissetmemiştim. Böyle güçlü hisler duyabileceğimi görmek iyi geldi bana.

Janey: Evet. (*Sakinliğini koruyor.*) Sadece şunu bilmeni istiyorum ki, senin için yapabileceğim bir şey varsa söyle, senin arkadaşın olmak istiyorum. (*Biraz titriyor.*)

Baba: Ah Janey. Biliyorsun sana karşı sevgim çok derin. (*Bu yetiyor: Janey'in gözyaşları boşanıyor.*) Ama şu sıra kafam çok karışık. Kendi başıma kalmak istiyorum.

Janey: Beni bırakacaksın.

Baba: Kurcalama. Benim gitmem lazım. (*Açıkça, odadan olabildiğince çabucak çıkmak istiyor.*)

Janey: Bir dakika. (*Heyecanını tutuyor ve saklıyor.*) Bunu demek istemedim. Sakinleşeceğim ve sana destek olacağım Bill'in dediği gibi.

Baba: Neymiş Bill'in dediği? (*Janey konuşmayı tekrarlıyor. Her şey dökülüp saçılıyor artık. Janey dilini tutmada pek başarılı değil.*) son dokuz yıldır tamamen hakim oldun benim hayatıma Janey ve ben artık sen kimsin ben kimim bilmiyorum. Yalnız kalmam lazım benim. Sen bir süre yalnız kaldın, neyin gerektiğini biliyorsun: Kim olduğumu bulmam lazım benim.

Janey (*gözyaşları kurumuş*): Artık anlıyorum. Bence senin yaptığın harika bir şey. Yıl boyunca sana hep sordum, "Ne istiyorsun?" diye ve sen hiçbir zaman bilmiyordun. Hep bendim, benim sesimdi, kendimi tam bir dırdırcı gibi hissediyordum; erkek sen ol istiyorum. Bütün kararları ben veremem. Uzun bir süre Birleşik Devletler'e gideceğim ve sen de yalnız kalabileceksin.

Baba (*Janey'in kızgın bir histeriden neşeye böylesine çabucak ve tümüyle geçivermesine şaşmış*): Sen dayanıklısın, öyle değil mi?

Janey: Anlamadığım zaman histerik oluyorum. Şimdi her şey tamam. Anlıyorum.

Baba: Şimdi çıkmam lazım... şehir dışında bir parti var. Bu gece geç vakit gelirim.

Janey: Geri dönmek zorunda değilsin.

Baba: Seni uyandıracağım tatlım, geri döndüğümde. Tamam mı?

Janey: O zaman yatağına girip seninle yatabilir miyim?

Baba: Evet.

Küçük Meksika, daha doğrusu Maya köyleri, inanılmayacak kadar temiz, yuvarlak saz damlı kulübeler, ördekler, hindiler, köpekler, kenevir, mısır; Mayalar suskun, ince kemikli ve güzel. İhtiyar bir adam diyor ki: "Meksikalılar parayı güzellikten önemli görür; Mayalarsa güzellik paradan önemli der; sen çok güzelsin." Üzerine biber, tuz ve limon sürülüp ateşte pişirilmiş mısır başakları ve bol bol et, en çok da hindi yiyorlar.

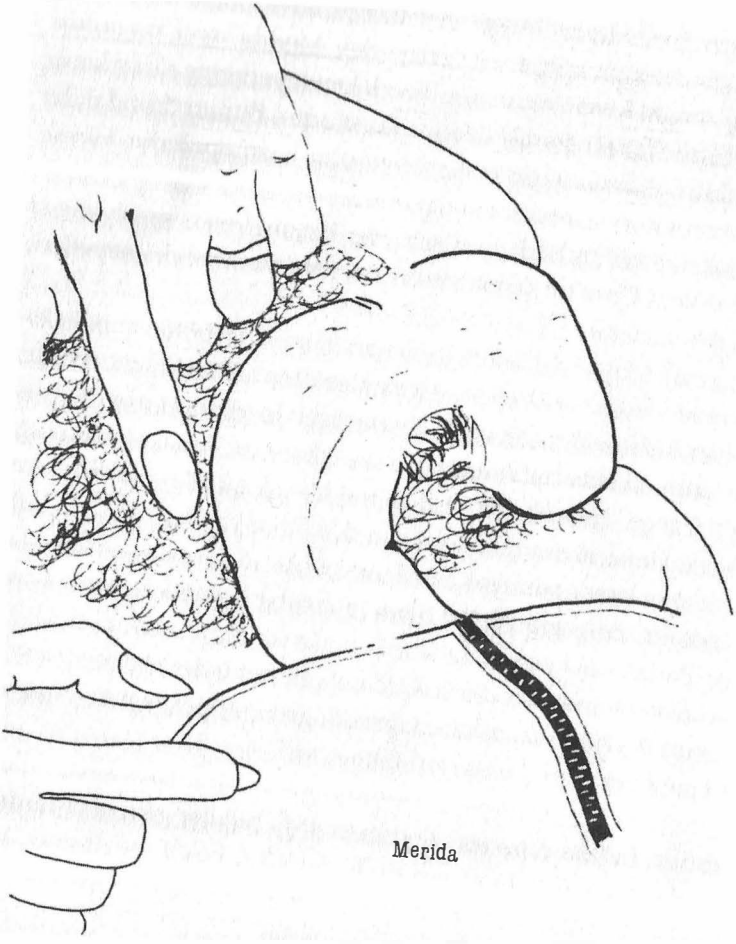
Merida'nın ve kırsalın her yerinde küçük meyva suyu tezgahları var: Sıkılmış taze tatlı meyve, şeker ve sudan yapılmış *jugos de frutas* içecekler. Merida'daki diğer tüm binalar restorandır; genellikle yemeğin en leziz olduğu en ucuz açık hava kafelerinden, zenginler için Avrupa tipi pahalı barlara dek. Merida kenti, bir bulvar dolusu zengin konaklarına ve gidecek kendi yerlerine sahip kenevir yetiştiricilerinin parası üzerine kuruludur. Bunun dışındakiler yoksuldur. Ama kent temizdir, büyüktür, kozmopolitdir, Meksikalıların deyişiyle, Meksikalı değildir.

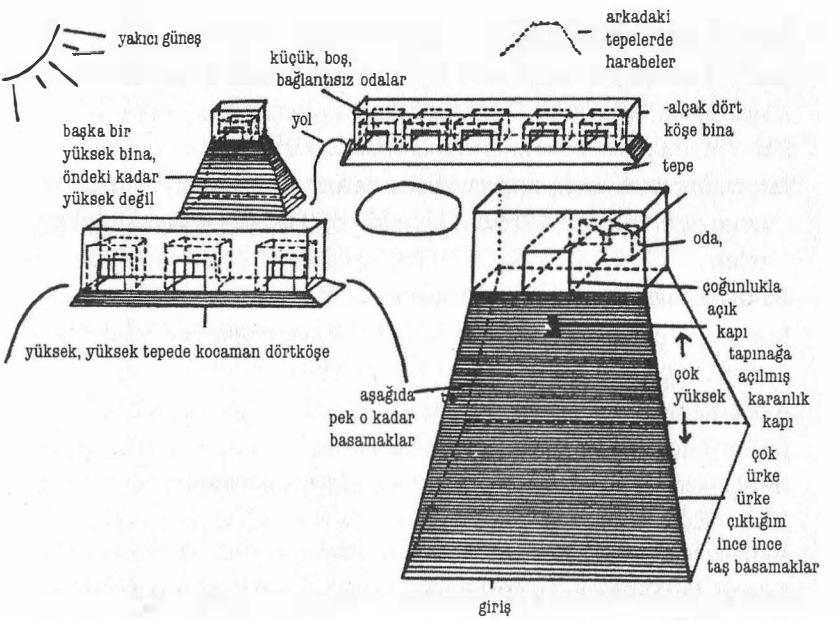
Meksika bölümlerden oluşur: Her birinin kendi spesiyalitesi vardır: Vera Cruz'un sanatı vardır. Merida'nın keneviri, sepetleri, hamakları vardır.

Uxmal: Maya harabeleri, kocaman tapınaklar, bütün yapılar *kocaman*, ürkütücü, yüksekte. Alçak alçak topraklar var merkezde. Her şey birbirinden çok uzak. Kişisel özellikleri unutturuyor. Rüzgar uzun otlarda hu! huut! diye ses çıkarıyor. Amazon bataklığı değil Cangıl, ama sık, sık yeşil yapraklar çok güzel bir şekilde çevreliyor. Her sesi duy. Bu kocaman dört köşe yapıların ne için kullanıldığını kimse bilmiyor. Binaların küçük odalarında şimdi kuşlar cıvıldıyor, uçup gidiyorlar; uzun iguanalar koşuyor taşların altından. Parlak yeşil ve kırmızı küçük kertenkeleler koşuyor küçük bir heykelin yanından geçen yollarda, alçak zeminde; küçük bir beton blokun üzerinde iki tuhaf-maymun-iğrenç-köpek-jaguar yüzü ve sırt sırta pençeler. Janus mu? Güneş mi?

Eski bir taş çiftliğin harabelerinde küçük bir maya köyü; kilise, fabrika, herkes çalışıyor. Kocaman yeşil bitkiler çıkmış taşlardan; tavuklar, koyu kahverengi tüylü bir sürü hindi, üç domuz, biri pembe, dolaşıp duruyorlar; insanlar ufak tefek ve zayıf, harabelerin hâlâ yaşanabilecek yerlerinde yaşıyorlar.

Ve bu toprak yolun ilerisinde başka bir köy. Normalde kibar ve saygın adamlar pazarları sarhoş. Büyük sarı kamyonu kullanan adam bunların başı. Bütün erkek köylüler onun eline dokunuyor. Sevgilerini gösteriyorlar ona. Sen, diyorlar, yeni doğan ilk kızı alacaksın. O da buna karşılık, onlara bir domuz vereceğini söylüyor.

Merida

Bütün erkeklerin bedenleri bir öne bir arkaya sallanıyor. Kadınlar seyrediyor.

Saat (sabaha karşı) beşi gösterince Janey daha fazla dayanamadı ve yüksek ateşine karşın, sokaklarda yürüdü. Nereye kaçabilirdi ki? Huzur (onu sevecek biri) neredeydi? Kimse içeri almazdı onu. Hafiften yağmur yağıyordu. Yağmur onun iltihabını daha çok azdıracaktı. Sally'nin evinin önünde durdu. Sonra yürüyüp oradan gitmeye zorladı kendini.

Babasının ve kendinin dairesine doğru yürüdü yine. O daireden nefret ediyordu. İşkence çeken bu nefret dolu ruhuyla ne yapacağını bilmiyordu.

Janey sabah 7.30'da kendi yatağında uyandı. Babasının yatağının yanından geçip tuvalete giderken babasını gördü ve kendiliğinden, "Eve geç geldin herhalde," dedi. "Parti nasıldı?"

Baba: Partiye gitmedim.

Janey: Partiye gitmedin mi!? (*Gerçeği fark ediyor. Küçük bir kız sesiyle.*) Ah.

Baba: (*Elini uzatıyor*): Gel buraya (*anlamı: Kollarıma*).

Janey: Hayır. (*Geriye sıçrıyor.*) Sana dokunmak istemiyorum. (*Hatasını fark ediyor. Çok sinirli.*) Uyu haydi. Her şey yolunda. İyi geceler.

Baba (*emrederek*): Janey, gel buraya.

Janey (*geri çekiliyor sanki babası tehlikeli bir hayvanmış gibi, fakat istiyor onu*): Yapmak istemiyorum.

Baba: Sana sarılmak istiyorum sadece.

Janey: Niçin yalan söylüyorsun bana?

Baba: Geç olmuştu ve canım partiye gitmek istemedi.

Janey: Eve saat kaçta geldin?

Baba: Yedi civarında.

Janey: Ah. (*Daha da küçük bir çocuk sesiyle.*) Sally'yle miydin?

Baba: Gel buraya Janey. (*Adam onunla sevişmek istiyor. Janey bunu biliyor.*)

Janey (kaçıyor): Uyu Johnny, seninle sabah görüşürüz.

Janey (*yarım saat sonra*): Kendi başıma uyuyamadım Johnny. Yatağına girip yanına gelebilir miyim?

Baba (*homurdanarak*): Benim uyuyacağım falan yok. Gir. (*Janey ona bir saksafon çekiyor. Johnny aslında Janey'le seks yapmanın havasında değil, ama fiziksel şekilde boşalıyor.*)

Üç saat sonra Johnny uyandı ve Janey'e, o gece kendisiyle bir akşam yemeği yemek istiyor mu diye sordu, veda yemekleri olacak ve sonra kız gidecekti. Janey uykusunun arasında "Hayır" dedi çünkü incinmişti.

Janey uyanır uyanmaz, umutsuz bir şekilde Bill'e telefon etti. "Her şey daha da kötü Bill," dedi. "Johnny elinden geldiğince beter bir şekilde incitmeye çalışıyor beni." Nasıl? Bill ona, babasının geceyi Janey'le geçireceğini ve sonra da Sally'ye gideceğini, sonra Ja-

ney'e, babasının Sally'ye karşı, başka hiçbir kıza karşı hissetmediği şeyleri hissettiğini söyledi.

Bill, Janey'e, Johnny'nin Sally'yi sevmediğini söylüyor: Adam, Sally'yi sadece, Janey'i mümkün olduğu kadar çok incitmek için kullanıyor. Johnny çok deli bir hale gelmiş ve Janey onun yolundan çekilse iyi edecek.

Janey: Sence beni tekrar isteyecek mi?

Bill: İkinizin arasında daima, gerçekten çok kuvvetli bir bağ vardı. Yıllardır birliktesiniz.

Merida pazarında, bir kutunun içinde yürüyen, yaklaşık iki buçuk santimle beş santim uzunluğunda böcekler var, sırtları kırmızı ya da mavi ya da beyaz yapay elmaslarla kaplı.

Kilisenin önünde bir kadın her türden, ucuz küçük gümüş biblolar satıyor. İnsanlar uygun gelen bibloyu satınalıyor (bir kol, kırık bir koldur; bir bebek, gebelikle ilgili sorunlardır, bir böbrek, küçük bir işçi...) ve bibloyu büyük kiliseye götürüp Bakire'ye sunuyorlar.

Anıtsal harabeler.

Otların arasında kaybolmuş. Kocaman binalar, merdivenlerden oluşmuş, yükseklere çıkan merdivenlerden, basamaklar eşit yükseklikte ve öylesine yüksek ki bacaklar zor çıkıyor üzerine. Bazı binalar yüzlerce, yüzlerce basamaktan oluşan dört duvarlar. Tepesinde hiçbir şey yok, ortasında bir boşluk olan, küçük bir dörtköşe taştan başka hiçbir şey yok. Devasa bir canavar çıngıraklı yılan boyuna kafasını çıkarıyor. Taşlar ufalanıyor. En eski binalar öylesine harap olmuş ki pek göremiyorsun.

Bitişikteki binalar kütlesi. Mimarisi net, anlamı net, yani, fonksiyon. Bir ikamet yeri. Her yatay ikametgah katmanı boyunca giden gizli tüneller var. İnsan ölçeğinde. Kuyular var. Resim ya da dinsel tasvir yok. Hayatlarını berbat etmemiş, sadece bir defa yaşayacaklarını bilmiş, kaybolup gitmiş temiz bir halk.

En büyük binalar bir sonraki bölümde, devasa ve korkutucu. Dört bir yandan yükselen bitmek bilmez binlerce geniş basamak küçük bir odaya çıkıyor, kartallar ve çıngıraklı yılanlar, dışarıda

mı, içeride mi? Bu yapının içinde, dar, dik, ıslak basamaklar, içerinin derinlerinde, yatmış bir adamın yanına dişleri parlak beyaz, küçük bir jaguar oturmuş. Dış basamaklar çok ince, yakıcı beyaz güneş sonsuz yüksekte. Tırmanış. Düşmek çok kolay.

Diğer tüm yapılar aynı şekilde. Müthiş süslenmiş ve insan ölçeğinin öylesine bir ötesinde yapılmış ki korku veriyor. Korku veren top sahaları. Niçin? Niçin Rockefeller daha çok paraya böylesine dehşetli gerek duyuyor da Porto Riko sularındaki yaşamı katlediyor? Bir insan niçin, güya sevdiği birisinin zararına (derin acılarına) yol açacak kaprislerinin peşinden gider?

"Hiç kimse," diyor bir broşürde, "bu harabeler hakkında gerçekten bir şey bilmiyor" ama yine de bunlar insanın enerjisini her şeyden daha çok arttırıyor.

Yüksek sesle söyleme bunu. Top sahasının bitişiğindeki, kafataslarından oluşan uzun duvar ölümü tekrarlıyor.

ANONS. Johnny, evinde giysilerini değiştirmek için sadece bir saniye kaldı. Janey onunla akşam yemeğine gitmek istediğini söyledi. Johnny, kızın böyle bir şey istemediğini düşündüğünü söyledi. Kız ona yalvararak, kıskançlık duyduğunu ama duymak istemediğini söyledi. Olacak şeyleri bildiği takdirde kıskançlık yapmayacağına söz verdi. Babası onu, kıskançlığına dikkat etmesi konusunda uyardı, kıskançlık dair her şeyi biliyordu. Geceyi bir damın tepesinde, David Bowie'ye deli gibi aşık olduğunu anlatan bir kızla geçirmişti. Janey kafasında, mesele bu değil diye bir itiraza başladı; ama çenesini tuttu ve sakin bir şekilde, yemeği ne zaman, nerede yiyeceklerini ve çıkmadan önce de lütfen, birbirlerini seviyormuş gibi yapabilirler mi diye sordu. Çok romantik bir iki gün olacak ve sonra hiçbir şey olmayacaktı. Janey, fanteziyi kullanmakta gerçeklikten daha başarılıydı.

Johnny evden gitti ve böylece Sally'yi görebildi.

Janey'in en sevdiği restoran, yani Merida'danın tek Kuzey İtalyan lokantası Vesuvio'da:

Janey (*ayrılmalarına dokunmayacak bir konuşma konusu bulmaya çalışıyor*): Sally nasıl biri?

Baba: Bilmiyorum. (*Sanki, çok yakın olduğu için karakteristik özelliklerini göremediği biri hakkında konuşuyormuş gibi.*) Biz gerçekten çok uyuşuyoruz. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz. Sally çok ciddi; böyle biri. O bir entelektüel.

Janey (*hiçbir duygu belirtisi göstermiyor*): Ah. Ne yapıyor?

Baba: Henüz karar vermedi. Kendini bulmaya çalışıyor sadece. Müzikle uğraşıyor; yazıyor; her şeyden biraz yapıyor.

Janey (*yardımcı olmaya çalışırcasına*): Bu daima zaman alır.

Baba: Her şeyi öğrenmek istiyor. Onunla beraber olmak benim için iyi bir şey çünkü her yere gidiyor ve olan biten her şeyden haberi var. Çok şey biliyor ve taze bir görüşü var.

Janey (kendi kendine): Taze et, genç kızlar. Ben daha genç olmama karşın, sert, çürümüş, kokuşmuş bir bifteğim. Amım kıpkırmızı öf. Fakat o kız ince ve güzel; onu gördüm. Manken gibi. Benim hep olmak istediğim ve hiçbir zaman olamayacağım gibi tıpkı. *Bununla* rekabet edemem. (*Yüksek sesle*) Her şeyini paylaşabileceğin (*sesini mümkün olduğunca masum kılmaya çalışıyor*) birinin olması harika bir şey olsa gerek. Uzun zamandır yalnızdın. (*Janey kendini hiçbir kafaya sokmamaya çalışıyor.*)

Baba: Başka şeylerden konuşalım.

Janey (*hep çok sinirli ve ters gelen bir şey var ona*): Ne var? Yanlış bir şey mi söyledim? (*Duraklıyor.*) Özür dilerim.

KARANLIK. Konuşma sönüp gitti.

Baba: Sally daima, yanlış nedir doğru nedir diye düşünüyor. Hep, doğrusunu mu yaptım diye düşünüyor. Çok genç.

Janey (*Sally için özür dilercesine*): Üniversiteyi yeni bitirmiş.

Baba: Vermontlu bir rahibin kızı.

Janey (*Sally'nin, bütün genç WASP orospular gibi, bulduğu birisiyle, daha ünlü birini buluncaya kadar sikişen zengin bir genç orospu olduğunu kendi kaynaklarından biliyor*): Evet, sen hep WASP kızlardan hoşlanırdın. (*Beş kuruş çıkaramaz bundan.*) Onlar senden bir şey istemez. (*Kendi kendine: Tıpkı senin gibi tatlım.*)

Baba: O bana ilk sevgilim Anne'i hatırlatıyor.

Janey: Anne'i hatırlıyorum. (*Anne, şimdi pembe dizilerde oynayan uzun boylu bir sarışındır.*)

Konuşma sönüp gitti. Janey kendi kendine: Sally'den başka konuşacağımız şey kalmadı.

Janey: Sally'yle beraber yaşamayı düşünüyor musun?

Baba: Ah Janey, hiç sanmıyorum.

Janey: Bir şey demek istememiştim.

Sinemaya gittik. Her şeyin parasını Johnny verdi. Film başlar başlamaz başımı Johnny'nin omuzuna koymak istedim, fakat etinin onunkine değdiğini hissetmek istememesinden korktum. "Bana hâlâ cinsel bir ilgi duyuyor musun?" diye sordum. "Evet" ve elimi tuttu. Ama film boyunca dokunuşu duygusuzdu.

KAMÇILAR HİSSEDİYORUM. Taksi de ruh halim değişip iğrençleşti. Taksiden inmek istiyordum. Ah, ağzına sıçayım, her şeyi berbat edecektim yine. Tam da her şey iyi gidiyorken.

Johnny bir şeyler olduğunu fark etti ve nedir sorun diye sordu bana.

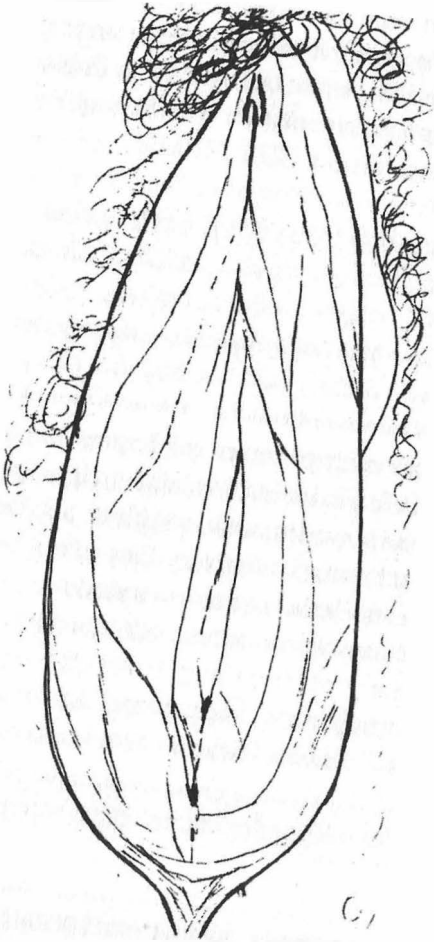
Bir şey yok dedim ve taksiden aşağı atlamaya çalıştım.

Sally'den konuşmamamız gerektiği yanıtını verdi bana.

Niçin Sally'den konuşmayacaktık?

Cevap vermedi ve ben de Sally'nin kutsal bir konu olduğunu fark ettim.

Bizim mutfağa girer girmez yeniden tartışmaya başladık; o hep bana yakın olmak istemişti ve ben hep reddetmiştim; o beni sevdiğinde ben onu hep itmiştim; o benim ürkek seks hamlelerimi hep reddetmişti ve ben onu hep fena halde kırmış, onu hiç sevmediğimi söylemiştim; benden kaynaklanan ufacık bir reddediş bile onu benden uzaklaştırmış ve başka birisini aramaya yöneltmişti; ben onun beni böylesine müthiş incitmesine daha dengeli birini arayarak karşılık vermiştim; incinme, giderek daha çok incinmeye yol açmıştı;

Amım kıpkırmızı, öf.

bizim karşılıklı, onun bana taptığı, benimse onunla sadece para için takıldığım yolundaki fantezimiz aslında, onun bana bunca yıldır, benim ondan özellikle de duygusal yönden pek fazla bir şey istememem nedeniyle bağlı kaldığı gerçeğini gizlemişti. Böylece, bir fantezi bir gerçeği açık ediyor: *Gerçek*, altta yatan fantezidir, ihtiyacı açık eden bir fantezidir. Benim ona sınırsız bir ihtiyacım var. Bütün boktan özelliklerimi bir bir anlattım: Sinirliliğimi, dediğim dedikliğimi, dünyaya karşı hırsımı, GURURUMU.

Ama bu kez ikimiz de ağlıyorduk. İbne bir arkadaşım eve giriverdi ve kovdum, ama bizim ağladığımızı gördü. Sonra Johnny, benim ilk önceleri cazip gelmiş olan özelliklerimin artık ona çok itici geldiğini söyledi. Gürültücü, yüzsüz bir Yahudi olduğumu ima etti bana. Ben ona çok fazla bağımlıydım ve Johnny bu yüzden fıttırıyordu. İşin daha da kötüsü, yardıma ihtiyacım olduğu halde, bunun nasıl isteneceğini bilmiyordum. Yani ben onu hep sıkıştırıyor ve suçluyordum. Ben çok maçoydum (en çok hoşuma giden de buydu).

Tüm bu cümleleri kafamda tekrarladım. İğrenç olduğumu biliyordum. Kafamda bir resim vardı; ben bir at, *Suç Ve Ceza*'daki gibi, derisi yarılmış ve kırmızı kasları meydana çıkmış bir attım. Adamlar ata kocaman sopalarla boyuna vuruyordu.

Johnny, beni kendisinin annesi gibi gördüğünü ve annesine karşı tüm öfkesini şimdi bana karşı hissettiğini söyledi. Onu öylesine kötü korkutmuştum ki, kaçıp gitmek istiyordu.

Ben "Tamam," dedim. "Sanırım tüm bunların ortaya çıkması gayet iyi bir şey."

KAMÇILAR BENİ BEN OLMAKTAN ÇIKARIYOR. Johnny'nin benden nefret ettiğini biliyorum artık. Ben hâlâ sakinliğimi korumaya, olgun davranmaya çalışıyorum. Hastalıktan kaynaklanan ateşim epey yükseldi, sanırım 39'a çıktı ve yumurtalıklarımdaki ağrı şiddetlendi.

Kafamdan birdenbire, bunlarla belimin geliyor olduğu düşüncesi geçti. Ben bir mazoşisttim. Yani, durumu daha kötü hale mi getiriyordum?

Onu derinden, çok derinden sevdiğimi söyledim Johnny'ye. Artık yalnız kalmak ve ne istediğine kendi başına karar vermek istediğini görüyordum. Yirmi dört saat gibi kısa bir zaman içinde Birleşik Devletler'e gidecektim. O, benim onu görmemi yahut onunla konuşmamı istemedikçe bir daha hiç görüşmeyecek ve konuşmayacaktık.

Baba: Evden çıkmam lazım. Bir süre sonra dönerim. (*Sally'yle bir barda buluşma ayarlamış.*)

KAMÇILAR, SANKİ TÜM DÜNYA, DOĞASI GEREĞİ, BENDEN NEFRET EDİYORMUŞ GİBİ.

O sabah erken, güneşin doğmasından birkaç saat önce, dünyada henüz olacak başka hiçbir şey yokken Johnny eve döndü (ev nedir?) ve Janey'e, Sally'le beraber içtiklerini söyledi.

Dışarısı çok karanlıktı. Janey, yatağının yanındaki pis döşemede yatıyordu, fakat orası çok rahatsızdı: İki gecedir uyumamıştı. Ve Johnny'ye onun yatağına gelmek istiyor mu diye sordu.

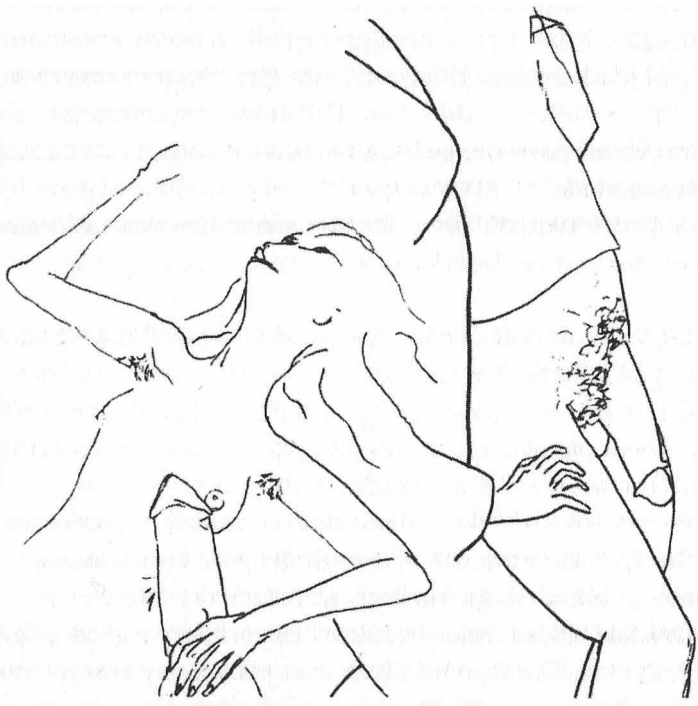
Odadaki bitkiler öteki gölgelerin üzerine tuhaf ve güzel gölgeler düşürüyordu. Temiz, rüya gibi bir odaydı. Johnny onu götünden sikti, çünkü amından sikerse iltihap yüzünden çok acıyordu, gerçi kız orasının müthiş acıdığını söylememişti, çünkü aşk'la sikişmeyi, duyduğu acıdan daha çok istiyordu.

Birkaç saat sonra beraber uyandılar ve bütün günü birlikte geçirmeye karar verdiler, çünkü son günleriydi. Janey, Johnny'nin çalıştığı otelde, paydos ettiği zaman buluşacaktı Johnny'yle.

Bir Lübnan barında çiğ balık salatası (*cerviche*) yediler ve bir Kuzey Çin mekanında çay içtiler. El ele tutuştular. Sally'den ya da zor konulardan konuşmadılar.

Johnny ondan ayrıldı ve daha sonra tekrar eve geleceğini söyledi.

KAMÇILARIN İLLETİ: RUHTA BİR ISTIRAP DALGASI RUHU KİRLETİYOR.

çünkü aşkla sikişmeyi, duyduğu acıdan daha çok istiyordu

Baba: O kadar fazla sıkıştırmamayı öğrenmen lazım. Böyle bir şeyin olmasına yol açmasaydın böyle bir şey olmazdı.

Janey (*çok düşünüyor. Yavaş yavaş*): Daha önce de söylemiştin bunu. Bence öyle değil. Bence bu durumu sen hazırladın. (*Düşündüğü şeyi, yani Johnny'nin Sally'yi seviyormuş numarası yaptığını, böylece kendisinin öfkelenip ayrılmaktan söz ettiğini ve böylece ayrılabildiklerini doğrudan söylemiyor.*) Nasıl tepki vereceğimi gayet iyi biliyordun ve bu durumu sen hazırladın ben bu şekilde tepki vereyim diye. Bunun olmasını sen istedin.

Baba (*sanki böyle bir şeyi ilk kez fark ediyormuş gibi, yavaş yavaş*): Sanırım haklısın.

Birkaç saat sonra beraber uyandılar ve bütün günü birlikte geçirmeye karar verdiler, çünkü son günleriydi. Janey, Johnny'nin çalıştığı otelde, paydos ettiği zaman buluşacaktı Johnny'yle.

Bir Lübnan barında çiğ balık salatası (*cerviche*) yediler ve bir Kuzey Çin yerinde çay içtiler. El ele tutuştular. Sally'den ya da zor konulardan konuşmadılar.

Johnny ondan ayrıldı ve daha sonra tekrar eve geleceğini söyledi.

BEN KENDİM DEĞİLİM:

Janey (*yatağında, Tarot kartlarıyla oturuyor*): Sana falını söyleyeyim mi?

Baba: Pekala (*Johnny'nin falı: Kötü bir dönemi geride bırakmış; artık her şey düzeliyor; gelecekte bir kadınla yakın bir dostluk/evlilik?; sonuç: Altın bir hayat.*) Senin bu psişik zırvalarından endişeleniyorum.

Janey: Ne yapayım? Aklımı başımdan alıyor.

Baba: O gece Sally'nin nasıl biri olduğunu hayal ettin. . onunla daha karşılaşmadın bile.

Janey: O gece ne giydiğini bile söyledim. Beyaz bir şeyin üstüne siyah bir ceket. (*Düşünüyor.*)

Baba: Seni bırakacağımı söyledin, oysa böyle bir şey aklımdan bile geçmiyordu.

Janey: Seni bu konuda kışkırtmak istememiştim. Ah, Tanrım hayır. Bunlar öyle bir aklıma geliverdi ve söyledim. Anlamıyor musun?

Baba: Bundan korkuyordum.

Birkaç saat sonra beraber uyandılar ve bütün günü birlikte geçirmeye karar verdiler, çünkü son günleriydi. Janey, Johnny'nin çalıştığı otelde, paydos ettiği zaman buluşacaktı Johnny'yle.

Bir Lübnan barında çiğ balık salatası (*cerviche*) yediler ve bir Kuzey Çin yerinde çay içtiler. El ele tutuştular. Sally'den ya da zor konulardan konuşmadılar.

Johnny ondan ayrıldı ve daha sonra tekrar eve geleceğini söyledi.

HAFİF SESLER, AMA SESLER... YÜZDE AÇILMIŞ KARANLIK YARIKLAR

Janey: Şimdi de kendi falımı söyleyeyim. (*Falı tümüyle korkunç çıkıyor: Ölüm ve mahvolma, öncesinde ve sonrasında. Ateşi yükseliyor. ABD'de ölecek mi diye düşünüyor.*)

Baba: Moralin mi bozuldu?

Janey: Evet.

Baba: Benim de. Bu kartlar uğursuz.

Birkaç saat sonra beraber uyandılar ve bütün günü birlikte geçirmeye karar verdiler, çünkü son günleriydi. Janey, Johnny'nin çalıştığı otelde, paydos ettiği zaman buluşacaktı Johnny'yle.

Bir Lübnan barında çiğ balık salatası (*cerviche*) yediler ve bir Kuzey Çin yerinde çay içtiler. El ele tutuştular. Sally'den ya da zor konulardan konuşmadılar.

Johnny ondan ayrıldı ve daha sonra tekrar eve geleceğini söyledi.

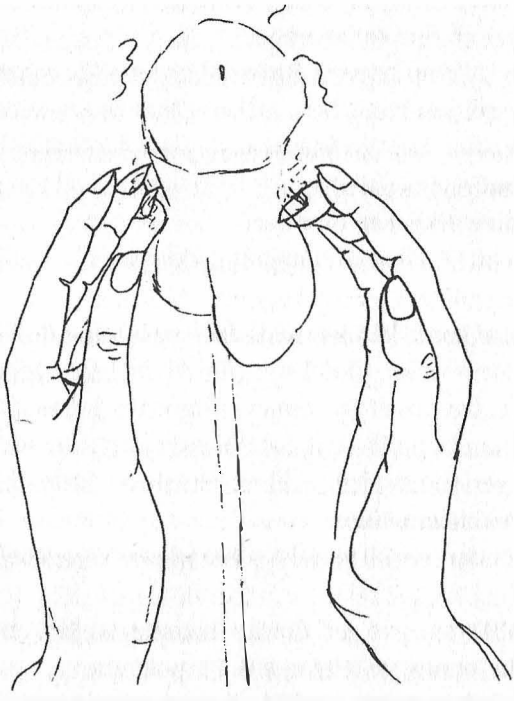
DAHA ŞİDDETLİ YAP VE DAHA GÜÇLENDİR. CİNSELLİĞİ TÜM MAHKUMLARIN ZİNCİRİNDEN BOŞANDIĞI ZAMANDIR BU. SİZ ÖLÜMÜMÜZÜN KARA HABERCİLERİSİNİZ. (BİR ZAMANLAR HUN ATTİLA'NIN GENÇ ATLARI GİBİ. AH BİZİ ÖLÜME GÖNDEREN HABERCİLER.)

Johnny'le Janey birlikte yattılar ama bir önceki gece gibi, birbirlerine dokunmadılar. Janey'in morali öylesine bozuktu ki kalktı ve mutfakta oturdu. Johnny orada, uyanık halde yatıyordu. Janey yatağa geri döndü ve birbirlerine dokunmadan yattılar.

Birkaç saat sonra beraber uyandılar ve bütün günü birlikte geçirmeye karar verdiler, çünkü son günleriydi. Janey, Johnny'nin çalıştığı otelde, paydos ettiği zaman buluşacaktı Johnny'yle.

Bir Lübnan barında çiğ balık salatası (*cerviche*) yediler ve bir Kuzey Çin yerinde çay içtiler. El ele tutuştular. Sally'den ya da zor konulardan konuşmadılar.

Johnny ondan ayrıldı ve daha sonra tekrar eve geleceğini söyledi.

SİZ BENİM ÖLÜMÜMÜN KARA HABERCİLERİSİNİZ.

HABER VER BÜYÜK HARABELERİNİ (BİZİM) İÇİMİZDEKİ İSALARIN. HER ŞEYDEN AZİZ SAYDIĞIMIZ VE KADERİN LANETLEDİĞİ BİR İNANCIN, BU *KAMÇILAR* FIRININ KAPAĞINDA BİZİ YAKAN BİR SOMUN EKMEĞİN ÇITIRTILARINA BENZEYEN GADDAR SESLERİNİ ÇIKARIYOR.

Janey: Bazen, talihsiz aşıklarız biz diye düşünüyorum. (*Devam ediyor ve bu düşünceyi açıklıyor.*) İkimiz de diğerine yanlış zamanlarda yaklaşıyoruz. (Gilda *filmi hiç aklından çıkmıyor.*)

Baba (*hafifçe, kederli bir şekilde*): Şimdi de senin bunu yapman için yanlış bir zaman.

Janey: Biliyorum.

Baba: Seni seviyorum Janey. (*Onu kollarına alıyor.*) Seni bir daha hiç görememek fikrine katlanamam.

Janey (*onun kollarını seviyor*): Birleşik Devletler'de rahat olacağım. Beni istersen, yaz bana, ben. . . (*Daha fazla bir şey söylemekten alıkoyuyor kendini. Hep çok fazla konuştuğunu düşünüyor.*) Şimdi gitmem lazım.

Baba: Kendine dikkat et, olur mu?

Janey: Tamam (*ABD'de ölebileceğini söylemiyor.*)

Birkaç saat sonra beraber uyandılar ve bütün günü birlikte geçirmeye karar verdiler, çünkü son günleriydi. Janey, Johnny'nin çalıştığı otelde, paydos ettiği zaman buluşacaktı Johnny'yle.

Bir Lübnan barında çiğ balık salatası (*cerviche*) yediler ve bir Kuzey Çin yerinde çay içtiler. El ele tutuştular. Sally'den ya da zor konulardan konuşmadılar.

Johnny ondan ayrıldı ve daha sonra tekrar eve geleceğini söyledi.

Janey ABD'den, eve geri dönüp dönemeyeceğini anlamak için, Merida'daki Johnny'ye telefon etti. Bir noktada:

Baba: Sally'le bayağı bir ayrıldık. Sadece arkadaş olarak kalmaya karar verdik.

Janey: Tekrar benimle yaşamak istiyor musun?

Baba: Şu anda bilmiyorum. Gerçekten, duygusal bir uzaklığın keyfini yaşıyorum.

Janey: Niyetim kurcalamak değildi. Özür dilerim. Bilmek istiyorum sadece.

Baba: Nedir bilmek istediğin Janey?

Janey: Yani. . . Ee, neler yapıyorsun?

Baba: Çok sakinleşiyorum. Çoğunlukla hep evde kalıyorum ve televizyon seyrediyorum. Şimdi gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Janey: Tekrar benle yaşamak isteyip istemediğini ne zaman bileceksin?

Baba: Ah Janey. Senin moralini düzeltmen lazım. Her şey çok karmakarışık hale geldi. Aramızdaki her şey benim için hâlâ, seninle beraber olamayacağım kadar karmakarışık.

Janey: Anlıyorum. Bu hayır demek.

Baba: Seni reddetmeme mi çalışıyorsun?

Janey: Hayır. Hayır. Öyle değil. Şu anda karar vermeni istemiyorum.

Baba: Nerede kalıyorsun şimdi?

Janey: New York'tayım. Herhangi bir yerde değilim. Bir yere yerleştiğim zaman sana nerede olduğumu bildireceğim. Şimdi telefonu kapatıyorum.

Baba: Sağlığın nasıl?

Janey: İyiyim. İyi. Dinle. Beni tekrar geri istiyor musun, istemiyor musun öğrenmem lazım. Bu duruma tahammül edemem.

Baba: Bunu gerçekten şu anda hemen öğrenmek istiyor musun?

Janey: Özür dilerim Johnny. Biliyorum ki sence bu bir lise aşkıydı senle Sally gibi, ve biz ayrıldık, ama bu benim için gerçekten önemliydi. Seni sevmiştim.

Baba (*tereddüt ediyor*): Benim için de ciddi bir şey.

Janey: Öyleyse anlamıyor musun? Ne kadar böyle takılacağım ben? Merida'dan ayrılalı bir hafta geçti. Sen ya şundadır ya bunda yapmaya devam ederken ben bir ay, bir sene falan bekleyecek miyim yani?

Baba: Benim yalnız kalmam lazım Janey. Eğer daha fazla bir şey söylememi talep ediyorsan bu sadece, seni tamamen reddetmek olacaktır.

Janey: Kafamda kâbuslar var. Bazen beni tekrar tekrar kollarına aldığını hayal ediyorum, seni seviyorum dediğini. Fakat eğer gerçek değilse bunu hayal etmeli miyim bilmiyorum. . . Ya da seni kafamdan silmeliyim. Johnny yok artık.

Baba: Niçin böyle bir şeyi yapasın ki?

Janey: Kendime yeni bir hayat kurmam lazım benim! Yaşamam lazım. Bütün vaktimi beni sevmeyen birini düşünerek geçiremem.

Baba: Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Janey: Ne düşüneceğimi bilmiyorum ve her kâbus beni bir ileri bir geri çekiyor ve duramıyorum.

Baba: Kafandakilerin seni delirtmesine izin verme.

Janey: Ne yapabilirim ki? Özür dilerim. Bu senin sorunun değil. Artık telefonu kapatıyorum.

Baba (*yalvararak*): Bak. Zorlama. Her şeyi daha kötü hale getiriyorsun.

Janey: Bundan daha kötüsü nasıl olabilir ki?

Baba: Nasıl olacağını öğrenmek istiyor musun?

VE ERKEK:

Janey, Johnny'yi tekrar aradı çünkü dostça bir ses duymaya muhtaçtı çünkü korkmuştu.

(*Uzun bir sessizlikten sonra*)

Baba (*yürekten*): Merhaba, nasılsın?

Janey (*dostça bir ses duymak istiyor sadece*): Sadece bir merhaba demek istemiştim.

Baba: Nerdesin?

Janey: Hâlâ New York'tayım. Henüz bir yere yerleşmedim.

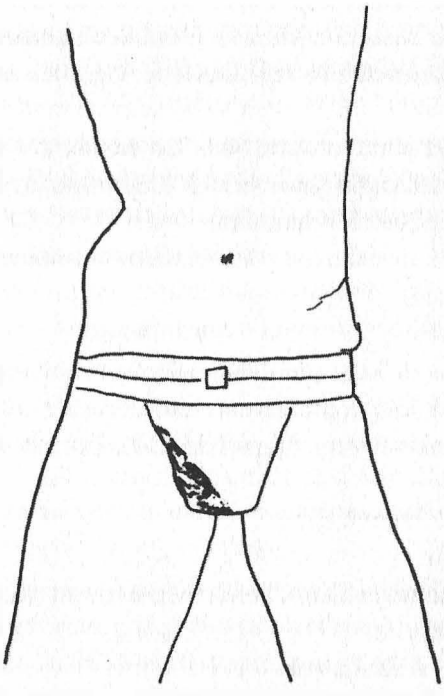
Baba: Ben gerçekten yalnız yaşamanın tadını çıkarıyorum. Aylardır ilk kez mutluyum.

Janey: Ah. (*Bir şey hissetmek istemiyor.*) Bu harika. Kimle görüşüyorsun?

Baba: Kimseyle görüştüğüm yok aslında. Çok sakin yaşıyorum. Eylül sonuna kadar burada kalacağım ve sonra planlarımın neler olacağına karar vereceğim. (*İçinden, "Planlarım kesinlikle seni kapsamıyor çünkü sen beni dehşete düşürüyorsun" demek geliyor, fakat onu üzmekten suçluluk duyuyor.*) Sana şimdilik bundan fazla bir şey söyleyemem.

Janey (*konuşmanın neşeli geçmesini istiyorsa da, bunu söylemeyi programlanmış*): Yani bir daha benimle yaşamayacaksın, öyle mi?

Baba: Şimdilik sadece, bu evin kapısını açıp kendi mekanıma girmeyi seviyorum gerçekten. Eylül boyunca burada kalacağım ve

VE ERKEK:

sonra planlarımın neler olacağına bakacağım. Senin bel bağlayabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum.

Janey: Anlıyorum. Sanırım bu kadar.

Baba: "Bu kadar"la ne demek istedin?

Janey: Sanırım bitti.

Baba: Bilmiyorum.

Janey: Ah hayır mı? Anlamıyorum. Hiç anlamıyorum.

Baba: Yalnız kalmam lazım.

Janey: Tamam. Öyleyse yalnızsın. Seni yalnız kalmaktan alıkoymuyorum. Birleşik Devletler'e gittim, öyle değil mi? Sen "Git başımdan" dedin, ben de başka bir ülkeye gittim. Dünyanın daha ne kadar uzağına gitmem lazım ki?

Baba: Birleşik Devletler'e gitmeyi planlıyordun zaten.

Janey: Bu kadar hastayken Birleşik Devletler'e gitmezdim.

Baba: Benim yüzümden Birleşik Devletler'e gitmek zorunda değildin.

Janey: Eh, bunu bilmiyordum. Sen "Git başımdan" dedin ben de gittim. Sana istediğin şeyi vermek istiyorum. Artık bunun bir önemi yok. En iyisi ben gideyim.

Baba: Yani beni bir daha hiç görmek istemiyor musun?

Janey: Bitti dedin.

Burada yazar kendi 'kültürünü' aşksal konuya katıyorsa, aşksal konu da buna karşılık imaj repertuarının masumiyetini sağlıyor, bilgisel doğruluklara bakmaksızın. Bilgisel doğruluklara bakmaksızın.

Baba: Yalnız kalmam lazım.

Janey: Anladım.

Baba: Yalnız kalmam lazım. Sende hep aynı şey var. Ben bir geri çekilmede gibiyim.

Janey: Buna bir itirazım yok.

GÖZLERİMİ ÇEVİRİYORUM SANKİ BİR UMUT GÖRÜYORMUŞUM GİBİ, bence yalnız kalmak harika bir şey. Ama sen artık beni sevip sevmediğini bilmiyorsun.

Baba: Doğru. Bu gerçekten de zor, değil mi? (*Sanki bunun zorluğuna inanmak istemiyormuş gibi.*)

Janey: Evet. Zor. Tamam (*İçini çekiyor çünkü bir karara varmış.*) Gerçekten istediğin buysa, bir karar vermen için beklememi istediğin sürece beklerim.

Baba: Kurtulmam lazımdı. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Janey: İyi, artık kapana kısılmış falan değilsin. Her şey istediğin gibi. Başka bir şey açıklamaya gerek yok artık. (*Hâlâ ağlıyor.*) Kararını ne zaman verirsen, söyle bana.

Baba: Paraya ihtiyacın varsa Janey, bana güvenebilirsin.

Janey: Ne demek istiyorsun?

Baba: Sana parasal olarak yardım etmemi istiyorsan ederim.

Janey (*artık kararını vermiş, heyecanları yok olmuş*): Sadece bu kadarını söyleyemezsin. Hayatta kalmam lazım benim. Duygusal konularda bir şey yapamam. . . ama kendimi fiziksel olarak canlı tutabilirim. 'PARA'yla neyi kastediyorsun? Bu kadar kaba konuştuğum için özür dilerim. Ama benim hayatta kalmam lazım.

Baba: Kiranı öderim, nerede kalacaksan.

Janey: Tamam. Ben seni beklerim sen de kirayı ödersin. Eğer para vermeyi kesecek olursan bana bir ay önceden bildirmen lazım. Bilmem lazım sadece. Tamam mı?

Baba: Dinle Janey, kendine dikkat edecek misin?

Janey: TAMAM MI? Özür dilerim, benim nasıl hayatta kalacağım senin için önemli olmayabilir, ama benim için önemli.

Baba (*kaçamaklı bir şekilde*): Elimden geldiği şekilde yardım edeceğim sana.

Janey: Özür dilerim çok zorluk çıkarıyorum (*kendisinin gerçekten de küçük bir şirret haline geldiğini düşünüyor*) ama nasıl yaşayacağımı hesaplamam lazım. Mesele yapmıyorum ama, hâlâ hastayım. (*Öleceğini düşünüyor.*) Telefonun sesi henüz kötüleşmedi daha.

Başlıyor yavaşça, durgun bir şekilde

Baba (*artık onu istemediğini Janey'e nasıl anlatacağına takılmış kafası. Ona mümkün olduğu kadar sevgi göstermemeye çalışıyor*): İlişkimiz çok karmakarışık oldu. Aramızda şimdiye kadar yürüyen bir şey varsa, biz ayrı yaşıyorken de yürümesi gerekecek.

Janey: Burada seni bekleyeceğimi söyledim.

Baba: Her şeyi derin derin düşününce, seninle hep ayrı fazlarda
olduğumuzu görüyorum.

Janey: Biliyorum. Ben çok bencildim.

Baba: Senden nefret etmiyorum. Aramızda ne kadar güzel şeyler
geçtiğinden söz ediyorum sadece.

Janey: Tuhaf. Bizim hep, deli gibi sevenin sen olduğun fantezimiz vardı
Ama şimdi bunun ben olduğu çıktı.

Enerji yükseliyor şimdi

Baba: Niçin bir zamanlar her şeyin ne kadar güzel olduğu anılardan söz etmiyorsun?

Janey: Ne? Şimdi benim geçmişte yaşamamı mı istiyorsun? Bu kadarı benden istenemez. Bu kadarını benden isteyemezsin. Aman Tanrım acı hiç sonu yok mu? Her şeyi yaparım, her şeyi, ama Tanrım!

Baba: Pek bir umut olmadığını bilesin istiyorum.

Janey: Mesajı aldım Johnny.

Baba: Sana yanlış bir izlenim vermek istemiyorum, hepsi bu.

Tam ağrı

Janey: Belirteceğini belirttin. (*İnliyor.*) En iyisi ben telefonu kapatayım artık.

Baba: Karşı karşıya konuşmamız lazım. Sana bu telefondan bir şey anlatamıyorum.

Janey: Ben de.

Baba: Belki de eve gelsen daha iyi.

Janey: Eve gelmemi mi istiyorsun? Mümkün olan en kısa zamanda geliyorum.

Janey: Seni aramamın nedeni, New York'tan eve dönemiyorum çünkü çok hastayım. Gücümü toplamam için burada birkaç gün dinlenmem lazım ve sonra da mümkün olduğu kadar kısa bir zamanda geleceğim. New York yaşamak için çok zor bir yer.

GÖZLERİMİ ÇEVİRİYORUM DELİ GİBİ, KENDİ KENDİNE ÇÜRÜRKEN, BİR UTANÇ GÖLÜ HALİNDE, BÖYLE BİR UMUTLA.

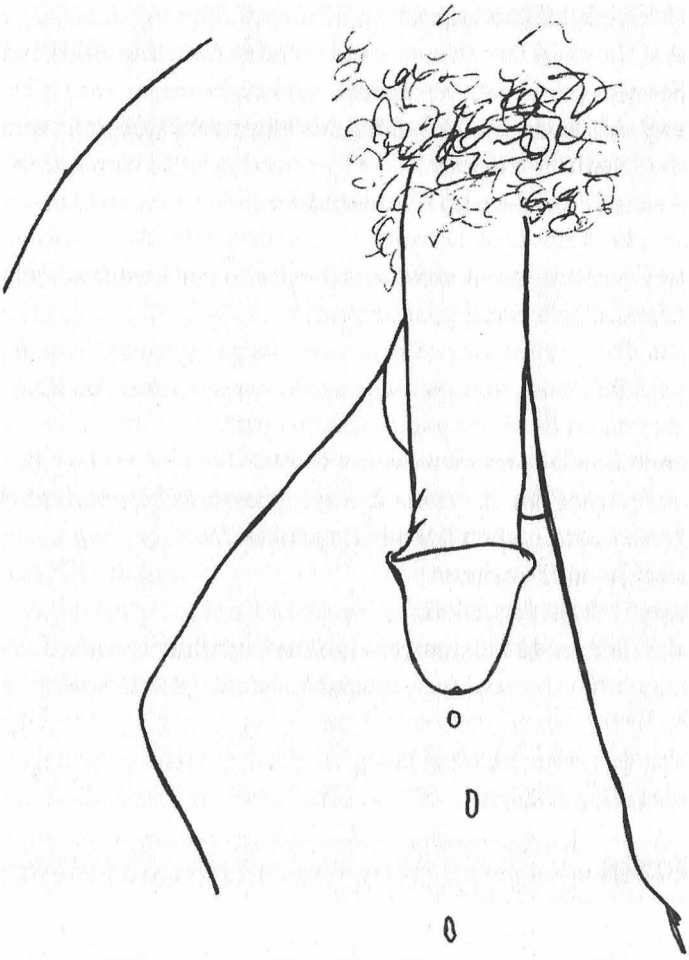
Baba: Benim yüzümden eve gelmek zorunda değilsin Janey.

Janey: Eve dönmeni istiyorum dediğini sanmıştım.

Baba: Ben sadece senin hatırın için söyledim. Kafayı yediğini düşündüm.

Janey: Ah. Pekala, ben eve hemen gelmiyorum.

Baba: Tatilinin tadını çıkarmalısın.

GÖZLERİMİ ÇEVİRİYORUM DELİ GİBİ

Janey: Çıkarıyorum. Amerikalılardan nefret ediyorum ama şurada burada bir sürü Fransız ve Alman turist var ve hepsi harika. (*Onlarla ilgili dedikodu yapar.*)

Baba: Davranış tarzım konusunda senden özür dilemek istiyorum. Sanırım çok bayağılık yaptım.

Janey: Ah, senin bir GVŞ olduğuna karar verdim.

Baba: Nedir o? (*Gülüyor.*)

Janey (*gülerek*): Gereksiz Vahşi Şiddet.

Baba: Ee, kafam çok karışıktı.

Janey: Ve sana, çocuk istismarından ötürü bin Amerikan doları tutarında dava açmaya karar verdim.

Baba: Bakıyorum kafandan bir sürü tezgah geçiyor. (*İkisi de gülüyor.*) Bu telefon konuşmasını kısa kesmemiz lazım. Bu telefon konuşmaları bana dünyanın parasına patlıyor.

Janey: Seni sırf, bir mesaj vermem gerektiği için aradım. Bir daha aramayacağım. Bu arada, buraya gelmek ve benimle kalmak istersen parasını ben öderim bir şekilde..."

Baba: Şu anda yalnızım.

Janey: Pekala, hoşça kal.

Baba: Ben hoşça kal demeyi hiç öğrenemedim.

Janey: Böyle bir şeyi hiç yapmadık, öyle değil mi? Sadece "Hoşça kal" de.

Baba: Kendine dikkat et Janey.

Janey: Hoşça kal.

LÜTFEN
BEN KENDİM DEĞİLİM ARTIK

Bay Smith, Janey'i, Merida'ya dönmemesini garantilemek için New York'ta bir okula yerleştiriyor.

Janey'in günlüğünden seçmeler:

Akrepler

Azgın bir çocuk grubuyla koşturup duruyordum ve korkuyordum. AKREPLER'in bir parçasıydık.

Babam artık sevmiyordu beni. İşte buydu.

Benden koparıp götürdüğü sevgiyi bulmak için umutsuzdum.

Arkadaşlarım da tıpkı benim gibiydi. Hep umutsuzdular—parçalanmış ailelerin, yoksulluğun ürünleri—ve çaresizliklerinden kurtulmak için her şeyi deniyorlardı.

Okulun kısıtlamalarına karşın kesinlikle her istediğimizi yapıyorduk ve bu güzeldi. Kafayı çekiyorduk. Uyuşturucu kullanıyorduk. Sikişiyorduk. Cinsel yönden acıtabildiğimiz kadar acıtıyorduk birbirimizi. Hız, aşırı heyecan ve her an acı beyinlerimizi körletti. Algı sistemimizi delirtti.

İçinde yaşadığımız pisliği değiştiremeyeceğimizi biliyor, bu yüzden de kendimizi değiştirmeye çalışıyorduk.

Kendimden nefret ediyordum. Kendimi acıtmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

İlk sikiştiğimde kiminle sikiştiğimi hatırlamıyorum, ama doğum kontrolü hakkında hiçbir şey bilmiyor olsam gerek, çünkü gebe kaldım. Kürtajımı da hatırlıyorum. Yüz doksan dolar.

Büyük ve beyaz bir odaya girdim. Sanırım elli kız daha vardı. Birkaç yeniyetme ve kırklı yaşlarda iki yahut üç kadın. Kadınlar sıraya girmişti. Sandalyelerinde sızan kadınlar. Birkaç kadının yanında sevgilileri var. Onlar şanslı diye düşündüm. Çoğumuz yalnızdık. Benim sıramdaki kadınlara uzun birer form verildi: Formların sonunda, kadınların doktora ne istiyorsa yapma hakkı verdiklerini ve sonunda ölürlerse doktorun kabahatinin olmadığını söyleyen bir paragraf vardı. Daha önce de Adamlara kendimizi peşinen teslim etmiştik. Bunun için buradaydık. Hepimiz her şeyi imzaladık. Sonra paramızı aldılar.

Benim fabrika hattım soluk yeşil bir odaya buyur edildi. Büyük beyaz odadaysa bir elli kız daha formlarını imzalamaya ve çalınmış, dilenilmiş ya da borç alınmış yüz doksan dolarlarını teslim etmeye başlıyordu.

Turuncu renkli küçük bir odada bize anlattılar: Ovaryumlardan bir yumurta düşer ve sik, UTERUS denen bu kanala girdiğinde, sayıyı hatırlamıyorum, milyonlarca sperm bırakır. Eğer bu spermler arasından sadece bir tanesi, düşen yumurtayla buluşursa dişinin (benim ve sizin) başı bir sürü belaya girer. Dişiler, hiçbiri bir işe yaramayan ya da deformasyon yapmayan birçok doğum kontrol yönteminden birini kullanabilir.

Her şey size bağlı kızlar. Güçlü olmalısınız. Kendinizi toparlayın. Siz modern bir kadınsınız. Post-kadın özgürlüğü dönemindeyiz. Evet, ne yapacaksınız? Artık büyüdünüz ve kendinize dikkat etmeniz lazım. Kimse size yardım etmeyecek. Tek başınasınız.

Eh, ne yapayım, ben sikişmeyi SEVİYORUM, oğlan ÇOK sevimliydi, yapmaya değerdi.

Biz kızlar bilinecek her şeyi biliyorduk, tek laf bile söylemeye gerek yoktu ve kendimizi buraya teslim ettiğimizi ve bunda hep beraber olduğumuzu biliyorduk.

Kürtaj çok basit bir işlemdir. Hemen hemen acısızdır. Acısız değilse bile, sadece beş dakika sürer. Eğer GEREKİYORSA, siz zayıf, budala şeyler, uyutabiliriz sizi.

Turuncu duvarlar operasyon odasından taşan çığlıkları bastıracak kadar kalındı. Kürtaj yaptırmak, anlaşılan, tıpkı sikilmek gibi bir şeydi. Gözlerimizi kapatıp bacaklarımızı açarsak gereken ilgi gösterilecekti. Giysilerimizi çıkarttılar. Çıplaklığımızı örtecek beyaz örtüler verdiler. Bizi tekrar soluk yeşil odaya götürdüler. Adamlar bana gereken ilgiyi gösterdiklerinde hoşuma gider.

Benden de küçük, zayıf, sarışın bir kız hatırlıyorum. Tahminimce hayatının ilk sikilişiydi herhalde. Hiçbir şey söyleyemiyordu. Lokal istiyor mu istemiyor mu. LOKAL, lokal anestezi demektir. Amının dudaklarının arasına novocainle dolu kocaman bir şırınga sokuyorlar ve acıttığı yeri hiç uyuşturmuyorlar. Genel bir anestezi fazladan elli dolara patlar ve seni sentetik morfin ve gerçek serumla doldururlar. Hepimiz o kızın etrafına toplandık, ellerini tuttuk ve bacaklarını okşadık. Yavaş yavaş sakinleşmeye baş-

ladı. yapacak başka bir şey yoktu. Her birimiz bundan geçinceye kadar beklemek zorundaydık. Sonunda kız için geldiler.

Her şeye kanan türden bir kızdı. Lokal acıtmaz dedikleri zaman inanmıştı. Lokalleri önce alıyorlardı.

Dışarı çıktığında kızın suratını hiç unutmuyorum. Kız anasının amından çıksa bu kadar sersemlemezdi. Suratı ölü gibi bembeyazdı ve gözleri balık gözü gibi kocaman açılmıştı.

"Bir hata yaptım. Siz yapmayın. Onların söylediği hiçbir şeyi yapmayın."

Daha fazla bir şey söyleyemeden tekerlekli sandalyeyle götürdüler onu.

O soluk yeşil oda, benden daha çok korkan ve teselli verebileceğim kadınlar ve birisinin bana gereken ilgiyi göstermesi hoşuma gitti. Orada kendimi dış dünyadan daha güvenli hissettim. Hiç bitmeyen bir kürtaj istiyordum.

Ayaklarımı ve bileklerimi siyah bir levhaya bağladılar. İriyarı sarışın anestezi hemşiresine, anesteziye karşı bende kötü bir reaksiyon oluşması mümkün mü diye sorduğumda, diğer hemşireye, benim sağlıklı bir besin manyağı olduğumu söyledi. Bundan sonra onlara hiçbir şey sormadım onlara ve bana dediklerini harfiyen yaptım.

Bir saat sonra büyük bir el beni sarstı ve gitme zamanının geldiğini söyledi. Çevremde hep yarı baygın kızlar yatıyordu. Bacaklarının arasından kan geliyordu. Başka bir hemşire bana bir Kotex-ped parçası, yarım fincan kahve, giyeceklerimi, yirmi penisilin hapı verdi ve dışarı çık dedi. Diğer kızların hiçbiriyle bir daha konuşmadım.

Penelope Mowlard benim sınıftaki kızların en iğrenciydi. Teni yeşildi. Salaktı. Öpüşmeyi bile bilmezdi. Sırık gibiydi. Gerzeğin tekiydi. Suratı buruşuktu, sümükle kaplıydı, yarı kördü ve saçları kusmuk doluydu.

Bayan Richard'ın okulu iyi yetişmiş kibar kızların okuluydu. Biz başımızı görüntü yönünden derde sokacak kadar aptal değildik. Penelope'yse aylardır sınıflarda ve koridorlarda giderek bü-

yüyen karnıyla dolaşıyordu. Neler olduğunu bilmeyecek kadar salaktı. Öğretmenler bir şey söylemiyordu, çünkü ya korkuyorlardı yahut adi birer lezbiyendiler. Biz de bir şey söylemiyorduk, çünkü bu kızın başını derde sokmak eğlenceli bir şeydi.

Yaşlı bir adam olan kapıcı sabahın köründe, bodrumdaki çöp kutularından birinin dibinde kanlı bir çıkın buldu. O gün daha sonra Penelope'nin karnının kaybolduğunu gördük. Müdür onu okuldan uzaklaştıramazdı, çünkü bir skandal çıkmaması için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı.

Ben hangi doğum kontrol yöntemini kullanacağımı bulamamıştım. Köpüklerin ve diyafram kremlerinin tadı, amımda bir dil hissetme şansını her bulduğumda öylesine berbat geliyordu ki, dili tercih ettim. Rahim içi bir alet bende kanamaya yol açtı ve yine bir pelvik enflamatuar hastalığına yakalandım. Harlem'de bir eczacı bana her ay, tezgahın altında saksafon çekersem haplar veriyordu, ama birinde, ayda bir ilaç almak yeterli gelmedi. Sikiştiğim çocukların hiçbiri prezervatif kullanmak istemiyordu.

Karar verdim; eğer yeniden hamile kalırsam amıma kırık bir aski sokacaktım. Ölmek umurumda değildi, yeter ki bebek ölsün. Sonra bir kadının hikayesini duydum, sanırım doğru; kadın, bebeğini yok etmede öylesine çaresiz kalmış ki, kollarına, bacaklarına karnına zincirle birer ütü bağlamış ve kendini üç kat merdivenden atmış. Vücudundaki nerdeyse bütün kemiklerin kırılmasına karşın bebek ölmemiş ve alçılar içindeyken doğurmuş.

Sikişmek için hâlâ çıldırıyordum. Kürtajdan sonra tekrar sikişmek tehlikelidir, çünkü kürtaj rahim ağzının esneyip genişlemesine yol açar ve böylece spermler yumurtaya gerçekten çok kolay ulaşabilir. Hormonal sistem altüst olur: Hormonlar bunu telafi etmek için daha çok yumurta gönderir. Kürtajdan sonra rahimde yarıklar kalır ve bu yarıklara yaklaşan yabancı bir şey iltihaba yol açabilir.

Hayatımın köpeköldüren türünden korkunç kısımları değil anlatmak istediğim. Kürtaj, bu dünyada cinsel ilişkinin simgesi, dışsal görüntüsüdür. Kürtajlarımı betimlemek, acıyı ve korkuyu... cinsel

aşka duyduğum, önlenemez güdü yüzünden öğrendiğim şeyleri anlatmanın tek gerçek yoludur.

İkinci kürtajım, birinciden iki ay sonra gerçekleşti.

Elli dolara patladı, çünkü bir menstrual ekstraksiyondu. Menstrual ekstraksiyonla kürtaj arasındaki fark şudur:

Menstrual ekstraksiyonda doktor, serviksi genişletmez. Bebek henüz çok küçüktür.

Doktor, bebeği bulabilir de, bulamayabilir de; bu yüzden, menstrual ekstraksiyon tehlikelidir ve yasadışıdır.

Menstrual ekstraksiyon yapan doktorların çoğunun diploması yoktur.

Büroya girer girmez bana Valium vurdular.

Fabrika hattı daha kısaydı.

Doktoru gerçekten gördüm.

Oradaki tek doktor oydu.

Günde 32'yle 48 arası bebek öldürüyor ve 1.600'le 2.400 dolar arası para kazanıyordu.

Elini amıma soktu ve tamam dedi.

Koluma bir iğne sapladı ve bana karşı kibar olmaya çalıştı.

İkinci kürtajımdan bir hafta sonra bir pelvik enflamatuar hastalığına yakalandım. Doktoru arayıp şikayetimi bildirince doktor onun hatası olmadığını ve benim adımı hiç duymadığını söyledi.

Bu düşüklerin beni fiziksel ve ruhsal olarak ne kadar incittiğini bilmiyordum. Sonunda bir gün aşık olayım diye, gözü dönmüş bir şekilde, boyuna sikişip duruyordum. Kısa süre sonra, yalnızca cinselliğim değil tüm varlığım alev alev yanıyordu ve aşkın cinsellik dışı eşdeğeri gerçekleşsin diye her şeyi yapıyordum.

AKREPLER'in hepsi de benim yolumdaydı.

Bela çıkarmaya başladık. Bir sabah erken, çalınmış bir kamyonetle bir Connecticut kasabasına gittik ve bir nalbur dükkanını kırıp içeri girdik. Dükkandaki her şeyi kapıdan dışarı fırlattık.

Nefret falan etmiyorduk, anlıyorsunuz, geri dönmemiz lazımdı. Bu boktan toplumun körlüğüne karşı savaş. Yabancılaşmış robot şekiller. İşte kurabiyeniz hanfendi. Delilikten başka bir hiçbir şey değil.

Yerlerde kırık camlar. Her yere zamklar yapışıyor. Masanın çatlaklarına sıvanmış boklar. Yazar kasaları kömüre dönmüş, yanmış telefon rehberi gibi.

Dükkanı bir ölüm evine çevirdik ve sokak, New York'un, bizim yaşayacağımız bir doğu yakası gecekondu mahallesine benzedi.

Amacımızı gerçekleştirir gerçekleştirmez o Connecticut kasabasından ayrıldık.

Hırsızlık yaptık.

İlk çalanlar benle Maymun'du. İkimiz de amfetamin çekmiştik. Bloomingdale'den, New York'taki büyük bir süpermarketten arakladık.

Babamla sevgilisinin de gittiği bir yere gidiyordum. Johnny'yle sevgilisi benimle hiçbir ilgileri olmasın istiyorlardı.

Bloomingdale'e bir taksiyle gittik düzgün görünelim diye. Benim üstümde kırmızı yün bir elbise ve açık kahverengi yün manto vardı. Hırsızlık yapacağınız zaman düzgün görünmek şarttır.

Johnny'yle sevgilisi beni fark ettiğinde ben taksinin arkasında biraz takıldım. Benimle bir ilgilerinin olmasını istemedikleri belliydi. Johnny'nin rock grubunun tümü arabanın içindeydi.

Maymun'la ikimiz Bloomingdale'e girer girmez ayrıldık. Görünüşümü düzelttim. Siyah dalgalı saçlarım, hafif makyajım ve koyu kırmızı takımımla hoş ve zengin bir kıza benziyordum. Öyle kalmak istiyordum. Hoş ve zengin olmak bir düştür. Titremelerime hakim oldum. Uyanık, yavaş ve sakin ol dedim kendi kendime. Markete girerken marketin titreyişini de kontrol ettim. Beni takip eden yoktu.

Babamla ben Nixon'un favori oteli Laguna Beach otelin alt katında duruyoruz. Karşımda dörtköşe bir beyaz duvar var. Bu beyaz duvarın birkaç metre aşağısında ve sol tarafında, yukarıya doğru hareket etmeyen, normal merdivenler var. Daha da sağda başka bir dörtköşe büyük beyaz duvar. Bu duvarın en sağ üçte birinde kesinlikle karanlık bir koridor yer alıyor. Bu beyaz duvarın üzerinde bir boşluk; boşluğun üzerinde, askıda duran beyaz dikdörtgen, bir oda demek oluyor. Bu duvarların, merdivenin ve koridorun etrafında hiçbir şey yok.

Doğu tarafta mimari objeler birbirine bağlanmış, birbirinin içine gizlenmiş.

Babam olmadan otelin içinde tek başına bir ileri BİR GERİ gidip geliyorum. Otel şimdi kocaman şeffaf kareler aslında. Son arka odaya doğru kayıyorum.

Bu odanın arka duvarı pencereler aslında. Pencereler opak. Siyah fosforesan bir okyanus görüyorum pencerelerden. Babamın grubundaki heriflerin hiçbiri benimle beraber olmak istemiyor ve babam Sally'yle. Yüzmeye gitmek istiyorum yüzmeye gitmem gerek. Okyanus parlak yeşil, gece olmasına karşın. Okyanus parıldıyor.

Şimdi pencere tümüyle şeffaf. Bakınca bir adamın cesedini görüyorum ölü sanki kıvılcımlar çakan yeşil suda dönüyor.

Kürk bir manto istiyordum.

Uzun karanlık bir ana koridorun etrafında küçük koridorlar var. Küçük beyaz duvarlar, neredeyse yoklar, ayırıyor bu koridorları birbirinden.

Üçüncü kattaki Genç Bölümünden kırmızı bir süveter satınaldım ve böylece, beni gözleyen biri hırsız olmadığımı anlayacaktı.

Sonra yürüyen merdivene binip üst kata, Kürk Bölümüne çıktım. Kahverengi yünlü mantomu bir rafın üzerine fırlattım ve kürkleri birbirinin ardına giyip çıkardım. Çalmak zevkli bir şeydir. On yahut on beş dakika sonra, satıcı kız bozuk para getirmek için koşarak koridordan gitmek zorunda kaldı.

Elbette, ilk önce babamın ve Sally'nin ve babamın grubundaki çocukların odaları verilmiş. Benim odamsa dünyada kimsenin istemeyeceği bir oda.

Yatak odam, otelin sol ön köşesindeki kocaman beyaz altıgen. Odanın net bir içerisi ya da dışarısı ya da herhangi bir mimari düzeni yok. Tavanının bir kısmı beyaz uzun borulardan oluşuyor. İki yanı açık ve bu iki hep değişiyor.

Yatak odamın işlevi de belli değil. Tek eşyası iki berber koltuğu ve bir tuvalet. Erkeklerin bir toplanma yeri.

Beyaz ve siyah giyinmiş otel personeli girip çıkıyor ve bana acı çektirmek istiyorlar. Benden parçalar kesiyorlar. Otel müdürünü

çağırıyorum. Yatak odamın eskiden erkekler tuvaleti olduğunu söylüyor. Anlıyorum.

Anım eskiden bir erkekler tuvaletiydi.

Bir leopar mantoyla çıkıp gidiyorum.

Sevgili düşler,

Önemli olan sadece sizlersiniz. Sizler benim umudumsunuz ve ben sizin için ve sizde yaşıyorum. Siz vahşilik ve çılgınlıksınız, renkler, kokular, tutkular, çıkıveren olaylarsınız. Siz benim uğruna yaşadığım şeylersiniz. Lütfen alın beni.

Düşler, hayal dünyasının bilincimizden kaçıp kurtulmasına yol açıyor.

Düşler kendi başlarına, körlüğün battaniyesini yok etmeye yetmez.

Bizi yok etmesine izin verdiğimiz düşler hayal olmamızı/hayal dünyasını görmememizi sağlar.

Her gün, keskin bir alet, güçlü bir yok edici gerekir kesip atmak için körlüğü, lobotomiyi, uğultuyu, insanoğluna duyulan imanı, durgunluğu, görüntüleri ve biriktirmeyi. İnsanoğluna iman etmeyi bırakıp, köpek yahut ağaç olduğumuzu öğrenir öğrenmez mutlu olmaya başlayacağız.

Biz hayal dünyasını şöyle bir görüverdiğimizde (burada, alışılmış dilin her şeyi nasıl gözden sakladığına dikkat edin: BİZ, sanki birileri faaliyetin merkezinde ve faaliyetin merkezindeki şeyi GÖRÜYORMUŞ gibi: sırf HAYAL. Aslında HAYAL yaratıyor BİZİ. Gerçek bir şey var mı?) Biz hayal dünyasını şöyle bir görüverdiğimizde, hayal dünyasının bizden ibaret olduğunu sanmamaya dikkat etmeliyiz. Daha öteye gitmeli ve daha çılgın olmalıyız.

Yeterli yiyeceğim yok, bu yüzden bir hippi fırınında çalışmaya başladım.

Yıl 1977'ydi.

Para kazanmak için çalışmak Amerikan yaşamının her yerde hazır bulunan gerçeğidir.

Bir şey pişirme ya da bir karar verme yetkim yoktu. Benim işim, insanlara istediği ekmeği ya da kurabiyeleri vermek ve paralarını

almaktı. Ayrıca, sebze suları, dilimlenmiş soğanlı pideler, üzerine tofu sürülmüş ekmekler ve ekmek arası sebzeler de hazırlıyordum.

Ben hiç kimse değilim, çünkü çalışıyorum. Müşteriler bana nasıl davranırsa davransın, onlardan hoşlanıyormuş ve kendilerine kurabiye vermeyi seviyormuş gibi davranmak zorundaydım:

(*Küçük bir East Village fırınında.*)

Şişman Kadın: Şu kurabiyede neler var?

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Biraz hindistancevizi ve aspur yağı, hepsi taş baskı, buğday unu, arpa maltı, su, ve susam.

Şişman Kadın: Buğday unu organik mi?

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Kullandığımız bütün malzemeler organiktir.

Şişman Kadın: Arpa maltı ne?

(*Arka fonda on tane müşteri kümelenmesi. Pis bir velet kurabiyeleri parmaklıyor.*)

Boktan Salak Tezgahtar Kız (*yüzünde kesinlikle herhangi bir ifade yok*): Bir tahıl türevi.

Şişman Kadın: Şeker ya da bal kullanmıyorsunuz.

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Hayır.

(*Pis velet Akçaağaçlı-fındıklı iki kurabiyeyi kapıp kaçtı.*)

Şişman Kadın: Şurdaki kurabiye nedir?

Boktan Salak Tezgahtar Kız: O bir ayçiçeği-kızılcık kurabiyesi.

Şişman Kadın: Onda buğday unu var mı?

(*Otuz yaşlarında bir adam soğanlı pideleri kurcalıyor. Tezgahtar kız dönüyor ve "Affedersiniz efendim," diyor, "bir saniye sonra size bakacağım."*)

Otuz Yaşındaki Adam: Şu soğanlı pideyi istiyorum.

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Bu kadının işini bitirir bitirmez size yardımcı olacağım.

Şişman Kadın: Bu kurabiyede ne var? (*Bütün tepsiyi deviriyor.*)

Boktan Salak Tezgahtar Kız (*çabucak etrafına bakınarak*): O bir akçaağaç-kuşüzümü yulaf unu. (*Otuz yaşında adama*) Bir saniye sonra size yardımcı olacağım.

Otuz Yaşındaki Adam (*ağlayarak*): Bu fırına ne zaman gelsem kimse benimle ilgilenmiyor. Eskiden böyle değildi, burada otururdum konuşurdum. İnsanlar benimle ilgilenirdi. (*Hüngür hüngür ağlayarak çıkıp gidiyor.*)

Şişman Kadın: Peki şu kurabiyede ne var? Çok dikkat etmem lazım. Doktorum bana tatlı yememem gerektiğini söyledi.

Boktan Salak Tezgahtar Kız: O bir keçiboynuzlu beze.

Şişman Kadın: Yani şeker var içinde.

Zengin Bir Kız: Ben şu kurabiyeyi istiyorum. (*Bir fıstıklı kurabiye kapıyor ve rafı kırıyor.*) İşte.

Boktan Salak Tezgahtar Kız (*Bozuk paraları alıyor ve 5 cent geri veriyor*): 40 sent yapıyor. Teşekkür ederim. (*Şişman Kadın'a*) Biz sadece arpa maltı ve, adında akçaağaç bulunan kurabiyelerde de akçaağaç pekmezi kullanıyoruz.

(*Fırıncı mutfaktan çıkıyor ve tezgahtar kıza, yeterince çalışmadığını söylüyor. Niçin bu kadar insan hâlâ sıra bekliyor? O, ÇALIŞSIN diye tuttu tezgahtar kızı. Diğer çalışanlarının hiçbirinde böyle sorunlar çıkmıyor.*)

Şişman Kadın: Peki, şu kurabiyede ne var?

Boktan Salak Tezgahtar Kız: O bir fıstıklı kurabiye.

Şişman Kadın: İçinde şeker var mı?

Zayıf Bir Genç Kadın: Ben on tane pirinç ekmeği, bir düzine soğanlı pide, üç düzine karışık kurabiye, iki sebze suyu ve iki sandviç istiyorum, paket halinde götüreceğim. Hemen istiyorum.

Boktan Salak Tezgahtar Kız (*Şişman Kadın'a*): Siz bir kurabiyeyi beğendiniz mi hanfendi?

(*Bu sırada beş müşteri kurabiyeleri avuçluyor, altıncı müşteri onların üzerinden abanıp kurabiyelere uzanıyor. Bütün kurabiye rafları devriliyor.*)

Şişman Kadın: Hanfendi? Şurdaki kurabiyeyi istiyorum. (*Bir ölünün—devrilen rafların çarpmasından ölen birinin—cesedinin altında kalmış haşhaşlı bir kurabiyeyi gösteriyor.*)

Çalıştığım için, hiç kimse değilim ben. Fırının çok müşterisi var. Hippilerin idealleri var ve nitelikli kurabiyeleri gayet ucuza satıyorlar. Bir şey düşünmek, bir duygunun, genellikle de nefretin

oluşmasını gözlemlemek, ağrıyan bedenime huzur vermek için zaman ayırmaya kalktığım anda bir müşteri girer.

Adam karşımda güneş gibi doğmuştu sanki birden, okuyorum, çılgın ve tutkulu gençliğinde Madrid'in idolu ve ana babasının dert kaynağı haline gelmiş bir adam. Bir rahibeyi zor kullanarak bir manastırdan götürmüş, Kilise'nin düşmanlığıyla ve İmparator'unun öfkesiyle karşılaşmıştı. Arzularının peşinden gitmişti başka hiçbir şeye bakmadan ve hayatta kalmıştı. Görmek. Hiçliği görmek. Hayal budur. Avrupa'daki tüm servetini kralının hizmetine feda etmiş, Fransızlara karşı savaşmış, özel ilanla başına mükafat konmuştu. Tutkuyu, gücü, savaşı, sürgünü, ve aşkı yaşamıştı. Kralından teşekkür almış, bilgeliğinden ötürü onurlandırılmış, ve genç karısının ölümüyle perişan olmuştu.

Yirmi altı yaşında, İngiliz aksanlı Parisli bir hippi tezgahtar, Boktan Salak Tezgahtar Kız'la birlikte çalışıyordu. Bu hippi kız hiçbir iş yapmıyordu, çünkü tüm vaktini müşterilerden, hayatında ne yapacağını ve nasıl yaratıcı olabileceğini öğrenmek için harcıyordu. "Niçin herkese gülümsüyorsun?" diye sordu hippi, Boktan Salak Tezgahtar Kız'a, kızcağız umutsuzca bir sayfa kitap okumaya çalışırken.

"Niçin gülümsemeyeyim ki?"

"Sen aslında herkesi sevmiyorsun, öyle değil mi? İçinden gelmiyorsa kibar rolü yapmamalısın."

"Nasıl davranayım peki?"

"İçinden nasıl geliyorsa. İkiyüzlü olman gerekmiyor."

"İçimden hiçbir şey gelmiyor." Boktan Salak Tezgahtar Kız, budala hippiyi gebertmek istiyordu.

"Öyleyse müşterilere gülümseme ve kibar davranma."

"Bana gülümsemem için para veriyorlar."

"Sen ikiyüzlü davranıyorsun Janey. Çünkü sen erkek odaklısın. Bana bak. İçimden gelmedikçe gülümsemem ve birine yardım etmek için yolumu değiştirmem."

Tam o sırada, ortayaşlı, buruşuk suratlı bir adam fırına girdi. "Bir bardak buğday-ot suyu alabilir miyim?" diye sordu.

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Elbette efendim. (*Koşarak tezgahın yan tarafına gidip kağıt bir bardak alıyor, yine koşarak tezgahın arkasına dönüyor, dört ayak üstüne çöküp sebze suyunu tezgah buzdolabından çıkarıyor, ayağa kalkıp dolduruyor, dört ayak üstüne çöküp sebze suyunu yerine koyuyor, tekrar ayağa kalkıyor.*) Buyurun efendim.

Ortayaşlı Buruşuk Adam: Yeteri kadar içtiğinizde bu suyun dünyadaki bütün hastalıkları yok ettiğini biliyor musunuz? Kanseri yok ediyor. Kutsal Kitapta Nabukadnezar ot yedi ve bütün dertlerini tedavi etti.

Yirmi Yaşında Fahişe Kılıklı Yahudi Kadın (*Boktan Salak Tezgahtar Kız buğday-ot suyu koşusunu yaparken girmiş fırına. Boktan Salak Tezgahtar Kız'ın çok yakınında duruyor*): Ne yapıyorsun?

Boktan Salak Tezgahtar Kız: "Ne yapıyorsun"la ne demek istediniz?

Yirmi Yaşında Fahişe Kılıklı Yahudi Kadın: Sen parayı başka nasıl kazanıyorsun? Fahişe misin?

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Hayır. Okula gidiyorum.

Çok Zayıf Bir Sarışın Hippi Kız: Ben şu kurabiyeyi ve şu kurabiyeyi ve şunlardan iki tane ve şu yumuşak mı, onu alacağım. Ve bir tane yuvarlak ekmek. (*Boktan Salak Tezgahtar Kız ekmeği almak için rafa çıkarken.*) İşini seviyor musun?

Boktan Salak Tezgahtar Kız: İdare ediyor.

Çok Zayıf Sarışın Hippi Kız: Bu işin bir derdi var mı? Hoşnutsuz musun?

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Her gün saatlerce kurabiye verip para almaya aşık değilim. İdare ediyor.

Çok Zayıf Sarışın Hippi Kız: Fırıncılıkla daha çok ilgilenseydin, içeri girip kurabiyelerin nasıl yapıldığını görseydin, müşterilerle daha çok konuşsaydın belki bu işi daha çok severdin.

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Benim burada görevim müşterilerle ilgilenmek, ve zaten başka bir şeye de vaktim yok. Ev ödevlerimi yapmam lazım.

Çok Zayıf Sarışın Hippi Kız: Ah, anlıyorum. Kendine has bir şeyin var. (*Çok Zayıf Sarışın Hippi Kız fırından çıkarken Parisli hippi "Sen kabasın" diyor.*)

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Niçin kabaymışım?

Parisli Hippi Tezgahtar Kız: Bilirsin.

Boktan Salak Tezgahtar Kız (*panikleyerek*): Bilmiyorum. Niçin kabaymışım?

Parisli Hippi Tezgahtar Kız: Kibar bir insan değilsin, hepsi bu.

Boktan Salak Tezgahtar Kız: Bak. Eğer beraber çalışacaksak birazcık iyi geçinmemiz lazım. Hiç neden yokken bana hakaret edemezsin.

Parisli Hippi Tezgahtar Kız: Sen o oyunları oynamaktan hoşlanmıyorsun, öyle değil mi? (*Boktan Salak Tezgahtar Kız'ın yanından uzaklaşıyor.*)

O günden sonra, fırındaki herkes benden uzak durdu. Ben vebaydım ve çevremde kocaman bir boşluk çemberi vardı. Güya çalışan başka bir tezgahtar kız varsa, beni görür görmez arka bölüme çekiliyordu.

Tezgahtaki bütün işi ben yapmak zorundaydım. Babam bana para göndermeyi bırakmıştı. Haftanın yedi günü çalışmak zorundaydım. Başka hiçbir duygum yoktu. Gerçek bir insan değildim artık. Çalışmayı bir saniye bıraksam nefret ediyordum. Duvarları patlat ve nefret et. İnsanın içinden böylesine çıkan nefret bomba gibidir.

En çok da, artık düş ya da hayal görmememden nefret ediyordum. O hayaller dünyası, tutkular ve çılgınlıklar dünyası yok olmuş falan değil. O hep var. Ama ben uyanıkken düşlerden kopuktum. Psikotiktim.

Boktan okulumdan yürüyerek çıktım. Neredeyse geceydi. Koşuyordum çünkü fırına geç kalmıştım. Ayağım takıldı.

"Ha ha ha." Çocuklar arkamdan kıkırdıyordu. Siktiret onları.

"Bu kız sırf bir zamanlar AKREPLER'den biriymiş diye kendini sıkı sanıyor," diye hırladı cikletli biri. "Şimdi gerzek küçük insanlara gerzek küçük kurabiyeler veriyor. İddiaya girerim amını diktirmiştir."

Öyle yaptım. Koşmaya devam ettim işe geç kalmayayım diye.

"Gel burya."

Koşmaya devam ettim.

"Gel burya." Omuzumu bir şey kavradı. "Bana bak." Bir el tutup bedenimi geriye döndürürken diğer el çenemi çekti ve gözlerim bir çift gri Çinli gözü ve uzun bir burun gördü. Başka bir şey göremedim, çünkü karanlıktı.

"Onlara kulak asma. Siklerini hayatta bir kere bile kullanmamıştır onlar. Senin bir sürü çocukla yaptığını duydum."

"Eskidendi. Artık yapmıyorum. Kimsin sen?"

"Heh heh heh." Gülüşü hakaret gibiydi. "Eskiden bu işi yaptığın heriflerin adını bile sormadığını duydum."

"Ne istiyorsun benden?"

"Sikimi bacaklarının arasına sokmak istiyorum."

"Sokamazsın." AKREP tarzı sert konuşmama dönmüştüm. Ve elinin sırtımda sert bir şekilde bir aşağı bir yukarı hareketiyle bacaklarım ıslandı.

"İstemiyosun. İstemiyosun." Kulağımın hemen dibinde konuşuyordu. "Bu kızcağız ne yapmak istiyo? Evinde bi çocuk var da sen eve gidip onla mı sikişçen? Senin evdeki çocuğun siki benimkinden iyi mi?" Sözcükler daha yakından ve daha sıcaktı. "Şimdi benle eve geliyosun."

"Gelemem."

"Niye?"

"İşe gitmem lazım."

"Ne diye zırlıyor orospu?" "Niye bi tane yapıştırmıyosun Tommy?" "Karnına vur şu karının."

"Arkadaşlar seni beğendi," diye fısıldadı kulağıma beni çekip götürürken. "Beraber çok ateşli olcaaz."

"Dinle. Seninle eve gidemem. Senin sandığın gibi değilim ben. İşimi kaybederim ve boku yerim. Bir gecelik sikiş için hayatımdan vazgeçmem."

Dudakları dudaklarıma yapıştı. Dili içeride gezindi ve dilimi buldu. Elleri dev böcekler gibi koşturuyordu sırtımda.

Sanırım uzun bir zaman geçti, fakat anlayamadım.

"İyi mi?"

"Ee. . ." Bilmiyordum. "Eğer seninle eve gidersem aramızdaki dostluğu yok etmiş olurum."

Eli dudaklarımı dudaklarına götürdü ve sonunda dudakları dudaklarımı sikiyordu. Bir pınar gibiydi. Birbirimize abandık.

Başını kaldırdı. "Sana kalmış" dedi bana.

Onunla eve gittim ve artık ondan başka hiçbir bok umurumda değildi.

Aşk beni yeniden suça geri götürdü. Tommy'le ben çocuk kaçırdık. Binaların duvarlarını kirlettik. Tehlikeli silahlar taşıdık ve kullandık. Aklımızı körletmek için elimizden geleni yaptık ve mümkün olduğunca, düpedüz şiddet kullandık. Sokaklara sıçtık. Yabancılara kırık şişelerle saldırdık. İnsanların kafasına sert cisimlerle vurduk. İnsanların karnını tekmeledik sokaklarda. Kavgalar ve kargaşalar çıkardık.

Böyle mutlu olmaya pek dayanamıyordum. Seks beni suçtan daha çok delirtiyordu. O bana dokunur dokunmaz çalkalanmaya başlıyordum: Parmaklarıyla memelerimin uçlarını sıkıştırmasıyla bile belim geliyordu. Ona, dolu bir volkan gibi saldırmaktan alıkoyamıyordum kendimi. . .

Hâlâ hiçbir duygumuz yoktu ama bunun altında. . .

Seksin ötesine geçmek zordur.

Bacaklarım ayrık. Dizlerim yukarıda. Balık açık. Bir el klitoriste.

Sol bacak havada. Sağ bacak kıvrılmış ve yatay. Elim sol bacağımın altında; orta parmak dibine kadar amda.

Bacaklar ayrık; kıç yukarıda. Üçüncü ve dördüncü parmaklar V şeklinde açıyor amı.

Tommy bir AKREP'ti
O bir entelektüel suçluydu.
Planlarının işe yarayacağına inanıyordu ve yarıyorlardı.

Planlarının ötesindeki gerçeği göremiyordu.
Planlarına inanmayacak kadar uyanıktı.
Altında bir YARIK olmazsa karanlıktan ödü kopardı.
Bütün AKREP çocuklar YARIĞA saldırırdı.
Kadınlardan bu yüzden nefret ederlerdi.
Suça bağımlıydılar ve suç onları hep aptallaştırıyordu.

SUÇUN, DÜŞLERİN VE SEKSİN ÖTESİ: FELAKET

Tommy'yle Janey arasında, felaketin çarpmasından önceki bir konuşma: YARIK ötesi felaket:

Tommy: Sence bir sonsuz var mı?
Janey: Sonsuza kadar süren bir şey mi? (*Düşünüyor.*) Tabii. Her şey sonsuza kadar sürer.
Tommy: Ha?
Janey: Aşk ancak ruhun gidince gider ve sen o zaman başka birisindir.
Tommy: Gerçek diye bir şey yok artık. Hiçbir şey dayanamaz.
Janey: Senin ruhun kokuşuyor, bütün bu düşünceleri, böyle bir akıl yürütme tarzını takip ettiğinden değil, onlara bağımlı olduğundan.

Planlarının gerçek olmadığını biliyorsun. Uyanık bir çocuksun. Senin tek gördüğün şey hiçlik.

Gözlerinin önünde bir dünya var. Para değil bu, yabancılaşmış eylemler dünyası. Herkes istediği her şeyi yapabilir. Tamamen serbest. Güpegündüz. Olayların tek kaynağı... Ne dediğimi bilmiyorum para lazım bana. Ölüm dünyasıyla el sıkışmam lazım ve ölüm dünyası gebertiyor insanları...

Beraber olabileceğimiz bir noktaya varmamız lazım bizim...
Ben seni alamam Janey. Kim olduğunu öğrenmek istemiyorum.

Ama biz birlikte değilsek, yaşayamayacağız. Aşk macerası değil bu. Senin ve benim aşık olmamızla ilgili değil bu.

Hayır.

HAYIR senin diline hayır yapmaya zorlandığım herşeye, para karşılığında çalışma dışında

Yalnız mı oturuyorum bu odada nasıl buldun yarılıp açılacak bir kitabı,

nesne olay hayır büyük bir alevlenme HAYIR

ve sadece HAYIR yüzünden anlıyor musunuz

Tommy ve ben birlikteyiz.

Saat bir civarında rock kulübüne gittik. Bir savaş oluyor gibiydi sanki.

BURULMALAR adlı bu rock grubunun New Jersey'de bir köylü kasabasında çalacağını ve beyaz baş şarkıcının kendisini James Brown sandığını duymuştuk. Grubun hepsi öylesine sarhoş olacaktı ki, köylülerin Brown'ı dövmesine engel olamayacaklardı.

James Brown emekliyordu yerde bebek gibi.

Köylüler bir köşede siklerinden bel fışkırtıyordu.

James Brown emekleyerek köylünün kayığına çıktı.

Kafası karışan köylü James'e atladı.

Kulüpte herkes birbirine vurmaya başladı.

Polis sirenleri duydum.

Kaçtım.

Bütün AKREPLER peşimdeydi.

Bir kamyonete doluştuk.

Yeşil ve pembe ışıklar parlayarak yanımızdan geçti, neon sarısı ve mor ışıklar parıldadı.

Parlak ışıklar gittikçe yoğunlaştı.

Daha hızlandık.

"Hey," dedi Sally, "haydi bin."

"Ha?"

"Polisler peşimizde."

Adam daha hızlı sürdü.

"Daha hızlı gidemiyo musun?"

Adam daha da hızlandı.

Polislerin sirenlerini net bir şekilde duyuyordum.

"Memelerimi em." Greaso eğildi ve Sally'nin memelerini emdi bir yandan aracı sürerken.

"Gittiğin yere dikkat et Greaso."

Polis sirenlerinin sesi daha yüksek çıkıyordu.

Greaso'nun ayağı gaz pedalını kökledi.

Newark'ın tamamen karanlık bir bölgesindeydik.

Karanlıkta küçük kırmızı bir ışık belirdi.

Kırmızı ışık giderek büyüdü.

Kazayı hatırlamıyorum. Beyni hasar gören Maymun ve ben hariç herkes öldü. Birkaç gün bir rüyada yüzdüm.

Şimdi her tarafta gördüğüm karanlık, gerçekleşmediğinden sapkınlaşmış isteklerden geliyor. Görüyorum bunu. Dünya korkunç değilmiş gibi davranamayacağım. Bunaltıcı korkular gördüğüm istekten ayırıyor beni. Bunaltıcı korkular ölüm dünyasının bir parçası yapıyor beni şimdi.

Kız, ölümden kaçmaya başladı...

Liseyi bırakıp East Village'da yaşamaya başladı...

Lisenin Dışında

Karlar ve buzlar diyarına bahar nasıl geldi

1 İğrenç Canavar Ve Kunduz

Günlerden bir gün. . .

Kocaman çirkin iğrenç bir canavar vardı. Uzun buzların arasındaki canlı çeşmenin altındaki bir kulübede yaşardı. Tüm ülke buzdu. Hava neredeyse bembeyazdı. Hava hızla katılaşır ve bu katı da hava haline gelirdi.

Kocaman çirkin canavar evi bir kunduzla paylaşıyordu. Kafası, alçak mutfak tavanına değe değe kunduza yemek yapardı. Yemeği masaya getirirdi. Sonra kocaman iki sallanır sandalyeye otururlar ve kocaman yuvarlak kırmızı bir masanın iki yanından yüz yüze bakarlardı. Bir şey konuşmazlardı.

Kunduz kalktı ve ağır ağır yürüyerek kulübenin üst katına çıktı. Merdivenlerden çıkarken kuyruğu "Pat, pat" diyordu. Yalnız kalan iğrenç canavar plastik tabakları sıyırdı, lavaboya koydu ve yıkadı. Sonra koyu yeşil bir çöp torbasının ağzını bağladı ve dışarıya sürükledi.

Karlar buzların üzerine düşüyor ve buza dönüşüyordu. Karlar buzların üzerine düşüyor ve buzu gizliyordu. Zavallı iğrenç canavar hiçbir şey göremiyordu. Ağlamaya başladı ve gözyaşları yanaklarında buza dönüştü. Ne yapacağını bilmiyordu. Ne yapacağını bilmediğinden korkmaya başladı.

Ne yapacağını bilmediğini unuttu.

Öylece duruyordu.

Kulübeye girdi yine.

Bir kar tanesiyle yıldız arasındaki farkı fark edemezdin.

2 Bir ayı Canavarla Kunduzun evine nasıl girmeye kalktı

Bir ayı bata çıka karların arasından geldi. İri boz ayı çok üşümüş, aç ve yorgundu. Yağan karların altında bütün gece dolaşmış, yiyecek aramıştı. Yağan karlar donmuş balıkları gizleyen buzu kaplamıştı. Yağan karlar dünyayı kaplamıştı. Ayı, kunduzla canavarın kulübesini gördü.

Pençesini kaldırıp da, neredeyse pençesi büyüklüğündeki kapıyı çalarken karlardan bir çığ düştü yere.

Tak. Tak. Tak.

Canavar yataktan daha yeni kalkmıştı. Henüz kahvesini içmemişti. Birisinin kapıya gelmesi için çok erken bir vakitti, yani kapıda kimse olamazdı.

Tak. Tak. Tak.

"Ne istiyosun?" diye homurdandı canavar. Kahveyi bulmaya çalışıyordu. Yanıta kulak vermedi.

Tak. Tak. Tak. "Lütfen içeri alın beni" diyerek ağladı ayı küçük bir kızın ağlamaklı sesiyle.

"Niçin içeri alacakmışım seni? Bana tecavüz edersin yahut öldürürsün beni ya da sen belki de dün üç kişiyi soyan o soyguncuların birisin. Biz sizleri biliriz."

"Ben soyguncu değilim. Ben küçük bir kızım, dün gece yolumu kaybettim ormanda. Annemi aramak istiyorum çünkü kadıncağız benim için çok endişelenmiştir. Ona hayatta olduğumu söylemek istiyorum."

"Ne yapıyordun ki dışarda bütün gece kar altında?"

"Annemle yirmi tane kız kardeşim kasabanın doğu tarafındaki berbat bir gecekonduda yaşıyor. Annemin kolu bacağı yok ve kız kardeşlerimin on tanesi felçli. Diğer on tanesi banka soygunculuğundan aranıyor. Aslında böyle bir şey yapmadılar. Yani yiyecek bir şey bulacak bir tek ben varım. Her gün çıkıp ot topluyorum. Sonra banka soyguncusu on kız kardeşim onlardan çorba yapıyor.

"Evimizin etrafında hiç ot kalmadı, ben de dün her günkünden uzaklara gittim.

"Karanlık bastığını sonradan fark ettim.

"En karanlık geceydi. Kocaman kar ve dolu ve sulusepken katmanları düşüyordu karanlıktan. Artık hiçbir şey göremiyor, hiçbir ses duyamıyordum." (Canavar, yeşil çöp torbasıyla çıktığında yağan karı hatırladı.) "Nereye dönsem karanlıktı. Her taraf bembeyazdı ve karanlıktı ve soğuktu, soğuktu."

"Neden söz ettiğini biliyorum" diye karşılık verdi canavar.

"Evime doğru yürümeye başladım (kafamda bir ev düşüncesi vardı), fakat evin nerede olduğunu bilmiyordum. Sırf siyahlık ve beyazlıktan oluşan, bitmek bilmez kütlelerden başka bir şey yoktu. Sonunda gri sabah ışığı süzülüp gelmeye başladı ve görmeye başladım ve gördüğüm ilk şey sizin kulübenizdi. Bacadan duman çıkıyordu ve pencerelerden ışıklar görünüyordu.

"Lütfen beni bir dakika içeri alın."

"Zavallı yavrum." İğrenç canavar kapıyı açtı, kocaman bir boz ayı gördü ve çığlık attı. Kapıyı güm diye kapattı. "KUNDUZ! KUNDUZ!" Hemen koşup kunduzun odasına çıktı. Kunduz uyumuş, üç kat beyaz saten yorganın altında kıvrılmış yatıyordu. "KUNDUZ! KUNDUZ!" Kunduzun karşısına oturdu ve sorunu hemen anlattı. Kunduz ağır ağır alt kata indi ve kimse giremesin diye bütün kapıları ve pencereleri güvenli bir şekilde kapattı.

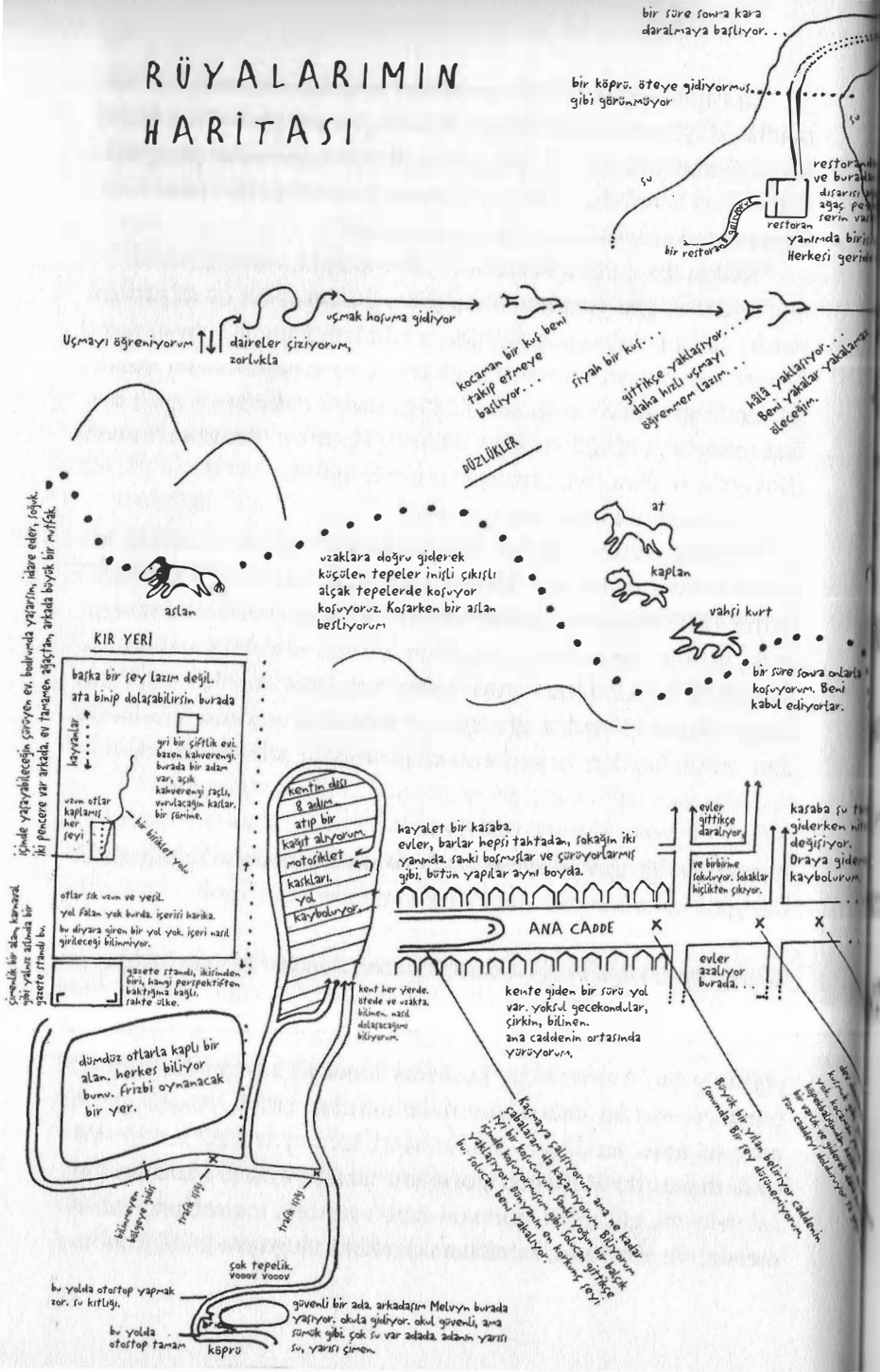
3 Ayı, Eve girmeyi bir kez daha deniyor

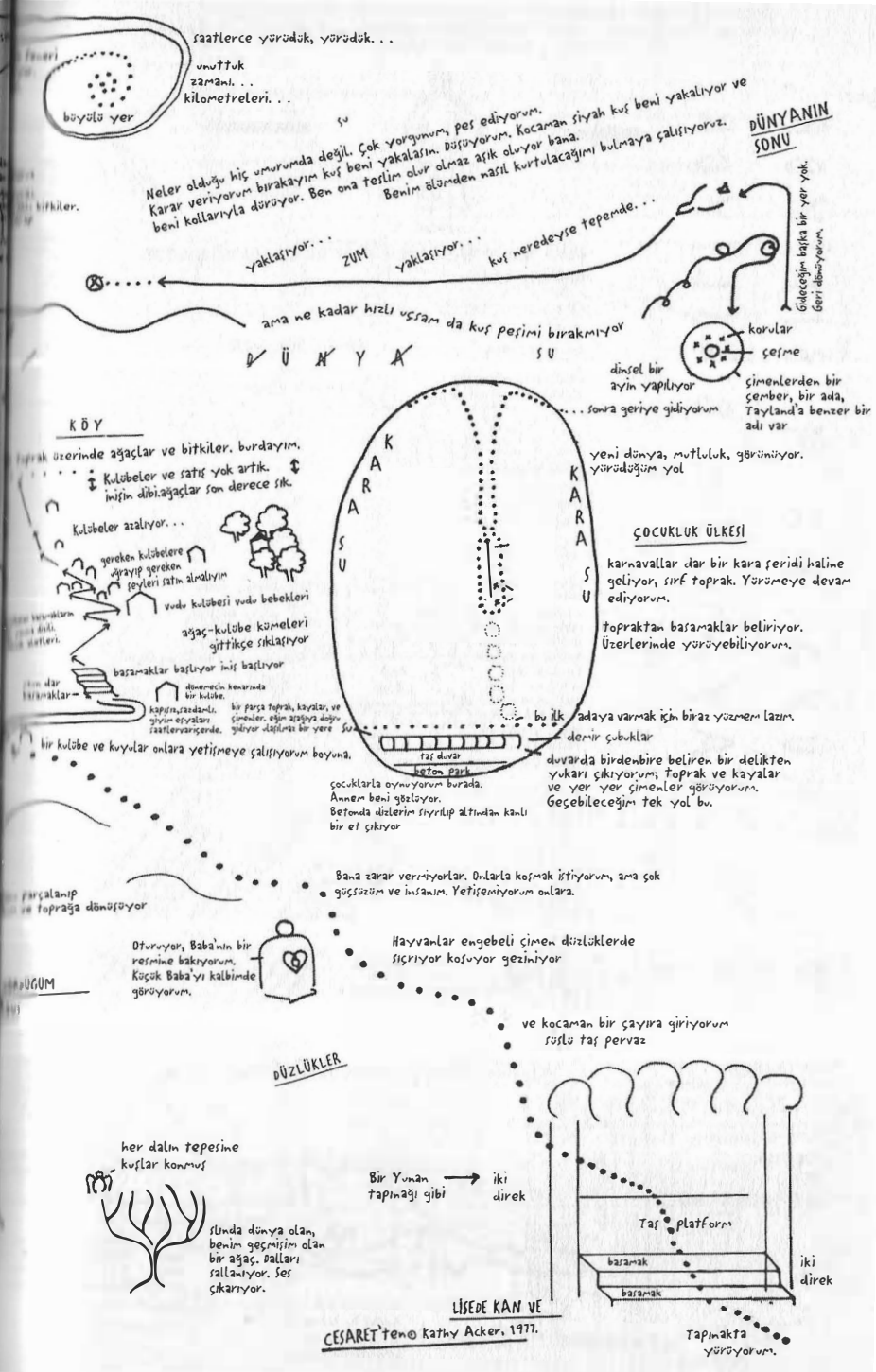
Ayının çektiği zorluklar, evi gözünde daha da harika hale getirdi. Eve giriş yolunu bütün gücüyle zorlamaya karar verdi.

Güneş şimdi kapalı küçük mutfak penceresinden içeriye dökülüyor ve mutfağa doluyordu.

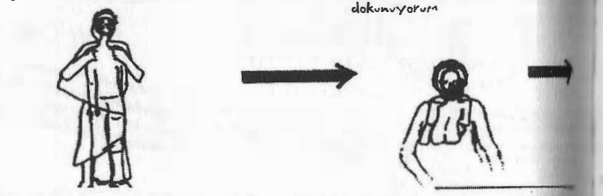
Bu ışıkta canavar dört yumurtayı kocaman siyah bir tavada pişiriyordu. Altın rengi, kızarmış karabuğday-çavdar ekmeği parçaları eski bir demir tost makinesinden fırladı, tavana çarptı, mavi fayanslı yer döşemesinden sekti, sonra yuvarlak kırmızı masada duran iki Hollanda porseleni tabağa düştü. Masanın geri kalan kısmı, gül reçeli, portakal-limon-zencefil marmeladı, yabanmersini ve ahududu, krizantem çiçekleri ve guava jölesi konmuş

RÜYALARIMIN HARİTASI

RÜYALARIM BİTİYOR, HAYALLER BAŞLIYOR...

RÜYA BENİM HAYATIMIN AŞAMALARI HALİNE GELİYOR

VUDU KASABASI

Bir cinnet dansı yapılıyor. İnsanlar dansçıların etrafında halka şeklinde duruyor.

BABAM BENİ SİKMEYE KALKTIĞINDA GÖRDÜĞÜM KÂBUS:

ne yapıyorum? Kafamı bütün gücümle sağa sola sallıyor, kafam yerinden çıksın istiyorum sert ve sabit ellerimin arasında.

kimim ben? Denizkızı olmak istiyorum, Erkeklerin baştan çıkarıcısı, Seksi, ama değilim. Şişman bodur bir kadının ağzında bir puro. Dönüp duruyorum bebek çamaşırları giymiş halde. SİYAH ORFE'DE. Ölüm ben Değişimler Tanrısı haline geldim. Ölüm Tanrısı.

hayalet kasaba. evler, barlar hepsi tahtadan, sokağın iki yanında. boş hepsi ve çürüyor.

evler yıkılacak durumda

ve kirlenmiş tahakkür kendilerine çöveriyor.

karaba şu tarafa doğru giderken niteliği değişiyor. Dışarıya gidemem çünkü kaybolurum.

karabanın sonu parçalanıp kum ve toprağa dönüşüyor

ANA CADDE

ev var ama kimse burada

ana caddenin ortasında yürüyorum.

Büyük bir solucan kalbiyor caddenin ortasında, bir rüya düşmemeyim. Dikkatli parkın yanı

Koşmaya çalışıyorum, ama ne kadar koşarsam koşayım yol hep uzuyor. Bilmiyorum. Büyük bir balık tarafından yutulmuş gibi. Yoğun bir balık kokusu içinde kalıyorum. Solucan şiddetle yaklaşıyor.

Solucan beni yakalayıp öldürüyor.

gece, hava karanlık

kocaman denizanası solucan. yarı şeffaf. nerdeyse kurtuk gibi. gözleri, yok çünkü beyni yok kocaman. Perde bir dil ve kıpkırmızı ağzından kanlı dişleri. çok korkunç bir varlık ve içeri girdikçe daha korkunçlaşıyor. Tüm caddeyi doldurduğu ta göğe kadar.

delinmez beyaz taş duvar

Cerberos sıçrıyor ve havlıyor, et diye geberiyor. Cerberos her yere gitmek istiyor

fiyah demirden kafes şubukları

Bu benim.

şimenler

şimenlerin ve ağaçların ötesi

karanlık bir tünele giriyorum. Sanki ferysatlar var gibi, ama yok. Sonunda her şeyi kuşatan bir mavilik...

mavilik!

İLK PARK

kentin sokağı

POLİSLER VE SOYGUNCULAR

kentin sokağı

bu pencere denizliğine çıkarak diğer odaya geçiyorum.

taştan şemberler

bank

bank

kavun çeşidi bitçe

dolaşarak yiden taş yol

açık bahçe

taştan şemberler

oda, ben içindeyim

beyaz bir oda, bir duvarı bir bahçeye açılıyor. Kendimi bahçede buluyorum.

arka duvarım sol tarafında [illegible]ere. Bu pencerenin sonunda bir denizlik var. Dışarıya çıkıyorum. . .

birinci dar odanın boyu[illegible] diğer bir

dar oda

dar ve küçük bir odadayım. Bahçede bir yürüyüş yapıyor. Biri var. . . beni seyrediyor. Hâlâ konağın içinde kapalı kalıyorum.

Baba benim üzerime eğiliyor tümüyle; kalkmış sikine dokunuyorum

Ölüm Tanrısı değişimler Tanrısı al beni. Senin olmalıyım. Sen çevrendeki bütün kafataslarınla sen sadece dış kafatası çemberi sen.

Sen altın gerdanlığını boynuma takan Denizdibi Tanrısı

bütün balıksılar etrafımızda yüzüyor plop plop Küçük balıklar sıçrıyor ve şapırdatıyorlar içinde şapırdayacak hava falan olmasa da.

Sen bildiğim, benim olan tek şeysin Kimsenin benden alamayacağı, kimsenin yapamayacağı şey Söyle ya da yap yahut etkile ya da değiştir. Yani ben senimim. umutsuzluk geldiği zaman bir şey düşünmüyorum iplemiyorum her şeyden nefret ediyorum

gülümseyerek çünkü beyinsiz

RÜYA HARİTASI 2

Öl ÜMÜMÜN GÖRÜNTÜLERİ

bıçak

tahta sap

beşkin bir bıçak kafamın üzerinde tallanıyor

bıçak boynumda açılmış kırmızı bir yara

kanlı kırmeye başlıyor deriyi ve damarları yırtıyor. Bundan kaçamıyorum.

devam ediyor.

Hemen hemen opak, beyaz, solucanın renginde bir bölgeye geliyorum.

Boşluk

yoğun beyaz sümüksü şeye yaklaşıyorum sanki bir başparmakmışım gibi.

ipli düğümlenmiş bir idam ipi

Boşluk

bıçak

kanlı kırmızı bir yara açıyor

bıçak boğazımı kesiyor durumdan. Sağlık durumum değişmiş gibi geliyorum.

beyaz solucan. beyaz solucan ben im.

İLK PARK

sıcak fırın gibi güneş, ve hava

taş

Su

gri beton

demir korkuluk

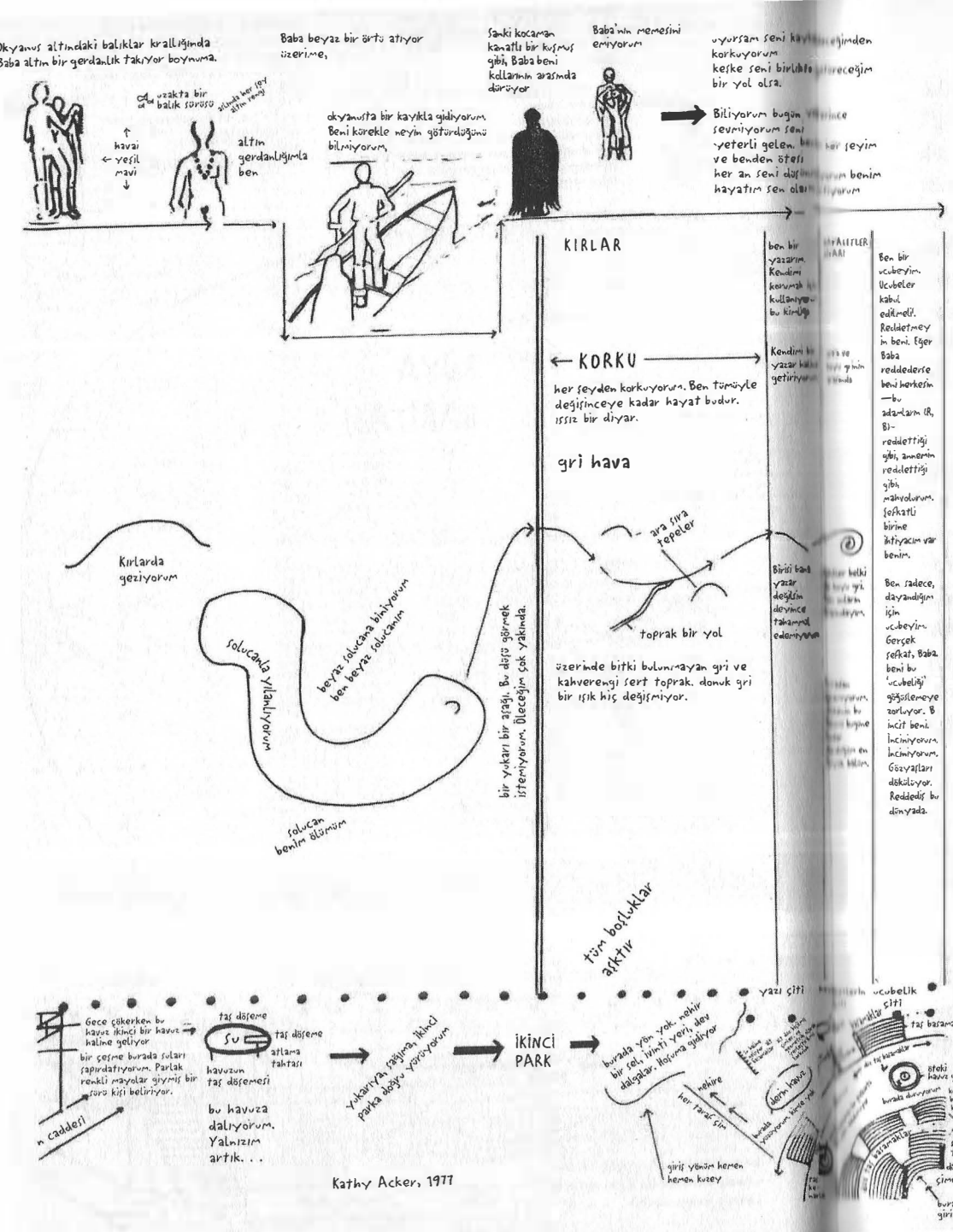
beyaz taş

kenti

kentin caddesi

beyaz taş baramaklar

beyaz kireç badanalı ardarda bir sürü odadan, katmanlardan oluşan sonsuz bir karmaşa konağın haritası . . .

Okyanus altındaki balıklar krallığında
Baba altın bir gerdanlık takıyor boynuma.
Baba beyaz bir örtü atıyor üzerime,
Sanki kocaman kanatlı bir kuşmuş gibi, Baba beni kollarının arasında dürüyor
Baba'nın memesini emiyorum
uyursam seni kaybedeceğimden korkuyorum
keşke seni birlikte götüreceğim bir yol olsa.
Biliyorum bugün yarınca seviyorum seni yeterli gelen. her şeyim ve benden ötesi her an seni düşünüyorum benim hayatım sen olsun
uzakta bir balık sürüsü
altında her şey altın rengi
havai
yeşil
mavi
altın gerdanlığımla ben
okyanusta bir kayıkla gidiyorum. Beni kürekle neyin götürdüğünü bilmiyorum,
KIRLAR
ben bir yazarım. Kendimi korumak için kullanıyorum bu kimliği
Ben bir ucubeyim. Ucubeler kabul edilmeli. Reddetmeyin beni. Eğer Baba reddederse beni herkesin —bu adamların (B, B)— reddettiği gibi, annemin reddettiği gibi, mahvolurum. Şefkatli birine ihtiyacım var benim.
Ben sadece, dayandığım için ucubeyim. Gerçek şefkat, Baba, beni bu 'ucubeliği' göğüslemeye zorluyor. B incit beni. İnciniyorum. İnciniyorum. Gözyaşları dökülüyor. Reddediş bu dünyada.
KORKU
her şeyden korkuyorum. Ben tümüyle değişinceye kadar hayat budur. ıssız bir diyar.
gri hava
ara sıra tepeler
toprak bir yol
Kırlarda geziyorum
solucanla yılanlıyorum
beyaz salıncaka biniyorum
ben beyaz salıncakım
solucan benim ölümüm
bir yukarı bir aşağı. Bu değişmek istemiyorum. Öleceğim çok yakında.
üzerinde bitki bulunmayan gri ve kahverengi sert toprak. donuk gri bir ışık hiç değişmiyor.
tüm boşluklar aşktır
yazı çiti
ucubelik çiti
Gece çökerken bu havuz ikinci bir havuz haline geliyor
bir çeşme burada suları şapırdatıyorum. Parlak renkli mayolar giymiş bir sürü kişi beliriyor.
taş döşeme
su
taş döşeme
atlama takozu
havuzun taş döşemesi
bu havuza dalıyorum. Yalnızım artık. . .
yukarıya, yağmura, ikinci parka doğru yürüyorum
İKİNCİ PARK
burada yön yok. nehir bir sel, kinti yeri, dev dalgalar. Hızına gidiyor
nehire
her taraf çim
giriş yönüm hemen hemen kuzey
taş basamaklar
ateki hava gibi
burada durduruyor
kuzeybatıya bakan ley çimli bahçe, kuzeybatıya ve kuzeye bakıyor.
park boyuna genişliyor
taş yalak
sütlü taş sütunlar
düz taşlar
çimento
buradan giriyorum
Kathy Acker, 1977
Baba beni metal fabrikasının kenarına götürüyor ve şikimi bana sokuyor. Ben onun karısıyım.
beyaz spordan dev bir püskürtü
gri metal fabrika duvarı
bu tam kalkık şiki, şik çıkıp gitmeden hemen önce görüyorum
gri metal fabrika duvarı
-siyah arımın içinde
sert kuru sarı toprak
kaya
diken
BAHAR geliyor ve tüm buzlar eriyor. Bir çocuk ve bir köpek havlayarak ve sıçrayarak ormanda koşuyor.
buzlar
canlı çeşme ve tepesindeki bir kuş
ev ve bacası
BUZLAR VE KARLAR ÜLKESİ
Her şey beyaz ve soğuk. Buzların arasında, canlı bir beyaz çimento çeşmenin şu püskürtüsü. Püskürtünün tepesine bir kuş konmuş. Çeşmenin sağında ve altında, bir kunduz ve iğrenç bir canavar yaşıyor küçük bir evin içinde.
PERİ MASALI AŞLIYOR
BEYAZ KONAK
çitlerin üzerinden geçiyor ve kayboluyorum. . .
kötü adam beni bu koridorda bulduğunda, adam beni istediğim gibi değiştirecek şekilde koridorda kaçmaya başlıyorum
kendimi bu koridorda buluyorum.
burada bahçeden çıkıyorum.
burada bahçeye giriyorum.
bahçeyi net bir şekilde görüyorum
birdenbire bahçeyi böyle görüyorum.
bahçe, ağaçları, çalılar birbiri, kuşlar ve kanlı, her şey ot büyüsü
balkon
boşluk
koridor
burada kapı yok
oda
oda
oda
oda
oda
oda
yol ağaçları bahçe ağaçları
ve bu bahçeye giriyorum
küçük bir oda
Pencereden kaçıyorum. Bu taş balkondan atlıyorum. Şeki değiştirdim.
pencere
kötü adam beni yakalamak üzere bu balkondan boşluğa atlıyorum ve bu odaya düşüyorum. bir kaydırak beliriyor ve karşıma çıkıyor
duvar
bank
dışarısı
her şey durmadan değişiyor odalar koridorlar
benzer bir oda bir adam pencereden beni izliyor
küçük beyaz bir oda
tüm koridorun altında başka bir koridor düşüyorum
ışık koridorun altında başka bir koridor

ince porselen kâselerle doluydu. Kunduz üst katta duş yapıyordu. Duş perdesini kullanmak istememişti ve mavi sular "plop, plop" sesler çıkararak banyoyu dolduruyordu. Kunduzun gördüğü tek şey beyaz sabah güneşiydi ve duyduğu tek şey, kalbinin vuruşları gibi düşen duş suyunun sesiydi.

Canavar tam yumurtaları çevirirken mutfak kapısı vuruşlar ve darbelerle öylesine şiddetli ve gürültülü bir şekilde sarsılmaya başladı ki, canavar, kapıda bir fatura tahsildarı var diye düşündü.

"Çek git, salak fatura tahsildarı!" diye bağırdı. Bağırmasından ötürü gururlandı.

Ayı, mutfak kapısına daha da sert bir omuz vurdu.

"Çek git, lanet olası fatura tahsildarı; benim param yok ve hiçbir zaman olmayacak. Bu dünya bir mezar ve bir çöp yığını. Senin gibi kişiler yüzünden. Herkesin derdi hep," canavarın sesi titriyordu, "hep hepinizin derdi hep, elinizden gelen her türlü yolla toplayabileceği kadar çok para toplamak, ve yalan söylemek, insanları dolandırmak ve kullanmak, ve bu pis kağıtları kısır döngüler halinde dolaştırmak, böylece bütün güç bu, güç, güç, güç ve ben başka bir şey düşünemiyor ve hayal edemiyorum. Nefret ediyorum sizden ve nefret ediyorum sizin paranızdan."

Ayı kudurmuştu. Ağzından köpükler geliyordu. Kapıya bütün kuvvetiyle saldırdı.

Bir işe yaramadı.

Ayı kendini kaybetti ve kapıya daha da şiddetli saldırdı.

"Ve param olsa da sana vermem. Üstüne iser ateşe atarım, dünyanın bütün buzlarının altına gömerim, üstüne benzin dökerim ve Con Edison'u yakarım, parçalarım ve yeni fetişler yaparım. Evimde yaşayan sıçanlara yediririm de sana vermem. Nefret ediyorum senden."

Bu sürede ayının omuzları çürüklerle, ağzı köpüklerle dolmuş, kürkü paralanmıştı ve göğsünden aşağı kanlar akıyordu ve çekip gitti.

İğrenç canavarın beslediği Fritzy adında bir ev hayvanı vardı. Fritzy, kırmızı gözlü bir beyaz fareydi. Fritzy mutfakta mahmur mahmur dolaşıp, kahvaltının bitmesini ve böylece nefis kırıntılara kavuşmayı beklerken, kızgın tavadan kocaman bir damla tereyağı sıçrayıp onun kafasına düştü ve, ayı tam da pes edip, yakındaki bir kar birikintisine doğru hantal hantal giderken Fritzy kendi özel kapısından koşarak karların üzerine çıktı. "Ah ha!" dedi kanlara bulanmış ayı. "Yemek!" ve Fritzy'yi sivri tırnaklı pençeleriyle kapıverdi.

"Ben sana, beni daha büyük bir avla nasıl takas edeceğini anlatacağım," diye ciyakladı Fritzy mümkün olduğunca çabuk bir şekilde. "Beni sağ bıraktığına değecek."

"Ah öyle mi?"

"Beni besleyen kişiler benden daha büyük ve lezzetlidir. Fareler zehirdir. İğrenç canavarla kunduza beni yakaladığını söyle. Onlar beni çok sever, özellikle de o salak canavar; duvarların arkasından çıkıp koşa koşa beni kurtarmaya gelecekler."

Ayı, eve öylesine bir aşık olmuştu ki, girmek için her şeyi yapardı. "Dinleyin," diye bağırdı evdekilere. "Size kibarca, beni içeri alın dedim. Almadınız. Şimdi ben sizi alacağım. Sizin ev hayvanı Fritzy'yi yakaladım ve beni içeri almazsanız bir saniye sonra hemen yiyeceğim onu."

"KUNDUZ! KUNDUZ!" İğrenç canavar bayıldı. Kendine gelince, tökezleyerek, sağa sola çarparak üst kata çıktı ve kunduzu sel gibi duşun altından çekip çıkardı. "O korkunç hayvan Fritzy'yi yakalamış. Fritzy'yi yiyecek! Kendimi Fritzy'yle takas edeceğim, yapacağım budur, ayının kollarına atacağım kendimi. . ."

"Hayır!" diye bağırdı kunduz. Canavar alt kata doğru koştu, ama çok hızlı gidemiyordu çünkü bacaklarının biri tutmuyordu ve diğerinin de dizi bükülmüyordu. "Canavar, seni seviyorum. Sana tapıyorum. Ben vereceğim kendimi ayıya!"

Canavarla kunduz merdivenlerden aşağıya doğru paldır küldür, ayının kollarına gitmek için yarışa kalktılar.

Ayı bir yanıt beklemiş, ama kimseden bir ses çıkmamıştı. Fareyi yemek için ağzına götürdüğü sırada fare birden onu ısırdı ve karların içine atladı.

Bu sırada canavarla kunduz dışarı çıkmış, ayı gözden kaybolmuştu.

5 Ayının yenilgisi

Ayı yenilmişti. O harika eve girmenin yolu yoktu.

Eve duyduğu aşktan bir türlü vazgeçemiyordu. Evi seyretti, seyretti. Kısa yeşil otları eşeleyen beyaz bir at gördü. Muhteşem at çok enerjik bir şekilde koşmaya başladı ve havalanıp, yamaçtaki çimenlerin, çimenli tepelerin, tepelerin arasına yuvalanmış küçücük evlerin, her renkten çiçeklerle dolu tarlaların üzerinden uçtu. Çok uzun bir zaman geçti. Beyaz at toprağın üzerine yatmış, ölüyordu. Sağ böğründe kocaman, kırmızı bir yara açılmıştı. Eli sopalı bir sürü insan sopalarını yaraya sokuyordu.

Ayının dişleri bir aşağı bir yukarı hareket etmeye başladı. Kısa süre sonra bu dişler öyle yüksek sesle takırdıyordu ki, ayı, takırdayan bir kafatasına dönmekten korktu. Sıcak tutan kürkünün tümü dökülecekti, derisi ve damarları. Dişler takırdamaya ve bir açılıp bir kapanmaya devam ediyordu. Ayı sahiden fena halde bozuk çalıyordu ve tırnakları dışarı çıkmıştı, ama kimi pençeleyeceğini bilemiyordu.

Ayı bir fildi. Fil, güçlü güçlü gri fil, iki art ayağının üzerine kalktı ve kükredi. Evrenin Kükremesi. Fil dar bir toprak yolda güm güm adımlarla yürüdü. Güm güm. Güm güm. Su bulmak için kilometrelerce gitti. Uzun hortumu yiyecekleri yılan biçimli ağzına sokuyordu. Boyuna KÜKRÜYOR, ormana kendisinin kim olduğunu bildiriyordu.

Kimim ben? diye sordu. Ben bir filim.

Zayıf ve saçları kısa kesilmiş bir oğlan çocuğu yatağının kenarında pijamalarıyla oturuyordu. Yatak bir şezlong gibi dardı. Birisi yorganın kenarlarını geceye hazırlık için kıvırmıştı. Küçük çocuk, çenesini dizlerine dayamış, tam karşısındaki, masal anlatan büyük bir varlığa bakıyordu. "Evvel zaman içinde," dedi büyük varlık. "Evvel zaman içinde, bütün ülkeyi dolaşan bir adam varmış. Bu adam fiziksel olarak dev değilmiş ama diğer her bakımdan devmiş. Bu dev, mısır başaklarını yermiş ve zaman zaman da insanların kafasını..."

Ayının dişleri yine takırdamaya başladı ve ayı ağladı. Niçin durmuyordu bu dişler? Niçin titriyordu böyle cinnet geçiren deli bir kadın gibi ve çırpınıp duruyordu sırtına ilk kez adam binmiş beyaz bir at gibi? Ayının ateşi vardı. Kaçıp gitmek istiyordu, ama bu bağlantıyı bırakırsa dünyada başka bir şeyin kalmayacağını biliyordu.

6 Ayının karanlık hayali

Gece karanlıktı ve tüm evren karanlıktı. Biçimleri birbirinden ayırt edemiyordun bu gece. Karanlık bir bant karanlık dünyayı karanlık gökyüzünden ayırmıştı. Her şeyin üzerinde sadece karanlık, bir karanlık tabakası vardı.

Sen, yani 'sen' dediğin şey karanlıkta dönüp duran bir toptu, yalnız, karanlık—'kara' gibi—bir şey değildi ve hiçlik de değildi çünkü hiçlik 'bir şeylik'ti. Tüm bu şeyler bir topa dönüşüyor, top fani bir şeydir ve sen neredesin? Senin benliğin, bir elden ötekine atılırken boyuna dönüp duran bir toptur ve top her döndüğünde sen bütün özelliklerinin, kimliklerinin oraya buraya kayıp durduğunu hisseder ve çıldırırsın. Top dönmezse ölümsüz hissedersin kendini.

Sen bu karanlıkta varsın. Haydutlar. Boktan herifler. Serseriler. Yalnızlar. Herkesten nefret edenler. Çevresindeki herkesten huzursuz olanlar. Tanıdığı herkesin nefret ettiği kişiler. Bağlanmaktan, yasaklanmaktan, sınırlanmaktan ve dönüp duran kocaman yılanlardan nefret edenler. Yılanlar boynuna ve kollarına tırmanıyor. Yılanların anası kadın içeri çekiyor seni.

Kendini çok huzursuz hissediyorsun. Bir adım atıyorsun. Ne yapacağını bilmiyorsun çünkü hiçbir şey yok, çünkü hiçbir şey bile yok.

7

Nedense bu karanlık, ayıyı çok mutlu etti. Ayı dans etmeye, şarkı söylemeye ve her türden acayip sesler çıkarmaya başladı. Yıldırım topu gibi gözyaşları döküldü gözlerinden. Ter damları abazan kürkünden dolu gibi yağdı. Ayı her türlü havadan etkileniyordu. Ve bir şarkı söyledi:

Karanlıktaki tatlı kuş
senin yaşadığın yer benim kalbim
senin kanatların benim kalbim
senin açılmış
kanatların gümüş rengi, safir ve mor
altın rengi ve havai yeşil
uçup gidiyorsun sen
geliyorum peşinden
heey heey

bu dünya
gümüş rengi, safir ve mor, altın rengi ve havai yeşil
şimdi ağaçlar ve tomurcuklar ve yapraklar ve dereler
sürgün veriyor, ve dikenler, şahinler ve vahşi sisler
yapraklar koyu yeşil ve mavi ve
havai yeşil
umurumda değil artık hiçbir şey
yapmam gerekmiyor hiçbir şey
yaşıyor her şey

Ayının şarkıda söyledikleri doğruydu. Dünya inanılmaz güzeldi. Bütün biçimler ve bütün renkler geri gelmişti.

Bunun ardından ayı kanatlarını hareket ettirmeye başladı. Kanatların hareketi gittikçe hızlandı, hızlandı ve hemen ardından ayı havalandı. Kunduzla iğrenç canavarın sıcak evinden uçup gitti ve bir daha hiç görünmedi.

Janey bir kadın oluyor

New York'un varoşu. Irksal yönden karışık bir grup insan yaşıyor bu varoşta. Zengin alt-orta sınıf Portorikolular, genel olarak aileler, birkaç beyaz öğrenci, başarılı olamamış ve hâlâ çabalayan birkaç beyaz sanatçı ve meslekleri gereği hiçbir zaman başarılı olamayacak o yarı sanatçılar: Şairler ve müzisyenler, başta caz ve punk rock olmak üzere her türlü müzikle meşgul olan siyah ve beyaz müzisyenler. Varoşun daha kibar kısımlarında Ukraynalı ve Polonyalı aileler. Bu varoşun doğu sınırını oluşturan nehre doğru Çinli ve orta-orta sınıf Portorikolu aileler. Kuzey sınırı cankiler, pezevenkler ve fahişelerle dolu bulvarlar oluşturur; güney sınır daha da yoksul bölgelere, savaş alanlarından başka hiçbir şey kalmayacak kadar perişan olmuş bölgelere kadar iner; ve batı sınırı da Serseriler Bulvarıdır.

Üç odalı bir daire; bir tane dörde üç metrelik, iki tane ikiye iki buçuk metrelik oda ve tuvaletin, banyo küvetinin ve sobanın bulunduğu, dörde üç metrelik bir oda daha. Normal de sıcak su ya da kalorifer yok, ayda iki yüz dolar. Bu semtte yaşayanların çoğu kirasını veremeyecek kadar yoksul.

Ev sahiplerinden biri sigortadan para almak için binasını yaktı. Yandığı zaman iki aile ve bir pezevenk uyuyordu bu binada. Mal sahibi, kömürleşmiş arsayı bir sürü paraya McDonalds'a, çokuluslu bir fast food şirketine sattı. Yoksul insanlar böylece hamburger etine dönüştü.

Kızcağızın yaşamak için seçtiği yer. East Village pis kokar. Sokakların her santimi çöpten geçilmez. Birkaç santim çöp de köpek ve sıçan pisliklerinin kokusunu gizleyemez. Binaların hepsi ya tamamen, ya kısmen yanmış ya da yıkılmak üzeredir. Varoş evlerinin mal sahiplerinden hiçbiri iğrenç binalarında oturmaz.

Kışın ısının ortalama -18° olduğu bu binalarda sıcak su ya da kalorifer yoktur, ve ortalama 38° olduğu yazın duvarların içi ve tavanlar hamamböcekleri ve farelerle doludur.

Bu insanlara hizmet eden sadece bir hastane vardır; varoşun kuzey sınırının sadece birkaç blok ötesinde bulunma cüretini gösteren bir hastane. Bu hastanede ışıklar, iğneler, beyin rahatsızlığına yol açan ilaçlar, aletler vardır ve hemen hemen hiç yatak yoktur. Ne zaman tatil olsa, mesela, ne zaman Con Ed kesilse ya da ne zaman bir ev sahibi sigortadan para almak için evlerinden birini yaksa yoksul insanlar eğlenmek için bu hastaneyi zapteder.

Semtin tek süpermarketi, kentteki diğer süpermarketlerin satamayacağı, çürümeye yüz tutmuş yiyecekleri satınalıp iki katı fiyata satar.

Yerel polis merkezinde, çarşıdakilerin aksine, semtle hiçbir ilgilerinin olmasını istemeyen adamlar vardır. Tehlikeli sokaklardan, dar yollardan kaçınırlar ve maaşlarını buralardan kaçınmak için alırlar.

Önemli yerel suç şebekeleri yoktur çünkü suç patronları kendilerini bu semtin bir parçası gibi görmezler. Kenti yöneten bu gangsterlerin varoşun kuzey tarafında bir binası vardır ve bunun hangi bina olduğunu kimse bilmez. Binanın ortasını yıkmışlardır ve, bir Çin çamaşırhanesinin duvarlarına benzeyen fare yuvası duvarların ardında, kapanmış evcil hayvan dükkanlarının, antika mobilya dükkanlarının, ucuz kiralık dairelerin ardında, çelik duvarların arasında, standart CIA korunma sistemlerinin içinde bir saray yapmışlardır. Yoksul insanlar böyle bir sarayın var olduğunu bilmez. Onların bildiği, semtte her zaman boş olan pahalı bir İtalyan lokantasının ve polislerin oturup, kocaman silahlar taşıyan adamlarla konuştuğu iki expresso barının olduğudur.

Janey ve East Village'daki diğer insanlar neler hisseder. Yoksullar genellikle, zenginlerden farklı bir şey hissetmez.

Yoksullar da tıpkı zenginler gibi sahiden mutlu olurlar ve koşturup zıplayarak çığlık atar, hiç düşünmeden konuşurlar ve sonra bir gün öyle bir mutsuz olurlar ki herkesin onlardan nefret ettiğini fark ederler ve her şeyin pis koktuğunu fark ederler ve kendilerini öldürecek olurlar. Yoksullar da tıpkı zenginler gibidir; yalnız,

—hep aynı ruh hali değil, çünkü herkes bir ruh halinden diğer bir ruh haline geçer ve herkes halihazırda hangi ruh halindeyse hayatında bir tek o ruh halinin varolduğunu sanır yani kederliyseniz o zaman dünya çürümüştür—genel bir gündelik depresyon hariç. Yoksul kişilerin giderek daha az imkan hissetmesi manasında bir depresyon.

Başka bir şekilde anlatayım. Çoğu kişi, ne hissediyorsa odur ve her allahın günü gördüğün tek şey, bir döşemeye serili farelerin egemenliğinde bir şilte ve dibinde küçük sıva yığınları bulunan dört duvarsa ve yediğin tek şey nişastaysa ve duyduğun tek şey sürekli bir gürültüyse, çöpün ve duvarlardan sürekli sızan sidiğin kokusuysa, ve tanıdığın herkes senin gibi yaşıyorsa bu korkunç bir şey değildir, bu sadece...

Kim onlar. Artık on üç yaşındaki Janey, Dördüncü Caddeyle Beşinci Bulvarın köşesindeki bir apartmanda yaşıyor. Üç odalı bir evde kalıyor. İlk oda bir seksene üç metrelik ve bir penceresi var. İkinci oda da bir seksene üç metrelik ama, bir seksene bir buçuk metrelik iki odaya bölünmüş olması gibi bir avantajı var. Üçüncü oda birincinin aynısı. Üçüncü odanın aşağıdaki lüksleri var: Bir banyo küveti ve üzerinde, bir yemek masası ya da divan olabilen metal bir lata, bir tuvalet, bir lavabo, genellikle kısmen çalışır durumda bir buzdolabı, ve bir soba. Gaz boruları dolu ya da boş olabilir, yılın hangi zamanına bağlı olduğuna göre. Janey ilk odada yaşıyor. Bir şey yapmıyor.

Arnold bu dairenin diğer odalarında yaşıyor. Janey'in o güne kadar gördüğü en değişik yaşam tarzına sahip ve bir sürü parası var. Bir sirkte müzik yapıyor ve kendi rock'n'roll grubunun provalarına takılıyor.

Janey, Arnold'u her gün görüyor çünkü görmek zorunda. Adam onun insani temas kaynağı. Bazen heriften nefret ediyor, bazen onun varolduğunu düşünmüyor, bazen onu seviyor, bazen ona bağımlılık duyuyor.

Janey, insanları görmesi gerektiğini yoksa çıldıracağını ve/ veya, yalnız kalmayı ve hiçbir şey yapmamayı sevmesine karşın sürekli

yalnız kalmasının iyi bir şey olmadığını düşündüğünde, gece gelip çattığında sadece geceleri çıkıp sokaklarda dolaşıyor.

Sadece serserilerin para tırtıklayan serserilerin dolaştığı sokaklarda bir aşağı bir yukarı yürüyor. Cankiler, küçük çaplı gangsterler, orospular ve pezevenkler bazen selam veriyor ona.

Bir iki gece sonra Janey sokaklarda hiçbir şey yapmadan dolaşmaktan hoşlanmaz olup odasına dönüyor ve hiçbir şey yapmıyor.

(*Janey'in günlüğünden pasajlar*)

29/7/77

Gerçekten, kafam çok kolay takılıyor. Bugünlerde kafam fena halde sekse takılıyor. Olabildiğince sikişmek istiyorum önüme gelenle. Sikişmeyi düşlediğimde karşıma çıkanlar daima soğuk azgın ve teklifsiz oluyor.

Dün üç kez, eski sevgilimin beni siktiği günü düşündüm. Belki de hâlâ sevgilimdir. Onun sevgilim olup olmadığını hiçbir zaman bilemedim. Onunla sekiz aydır ve on iki yaşımı doldurduğumdan beri sikişiyordum. Çoğunlukla. Pek iyi sikişemiyor çünkü seksen yaşında ve çünkü bir yazar. Bence yazarların çoğu deli çünkü hep odalarında oturuyorlar ve kimsenin okumak istemeyeceği zırvaları yazıyorlar ve sikişmiyorlar. Zaten bu herif ancak beni dövünce siki kalkıyor ve o zaman da sadece beş dakika sikebiliyor. Dün düşünüyordum: Bu küçük inziva odasındayım. Kıçımı herifin ağzına dayamışım. Odasında gerçek bir yatağı var fakat orada bir gece dahi kalmama hiçbir zaman izin vermez çünkü benden hoşlanacağından korkuyor. Ona bir kemer almasını söyledim. Sanırım şok ettim onu. Kocaman bir deri kemer aldı ve sırtıma kamçı gibi vurarak beni götten sikti. Canım çok acıdı ve hoşuma gitti. Bu sadece benim anılarımda var ve acı çeken bu amcıka bir yararı yok sadece canımın istediği şeyi yapabileceğimi hissetmemi sağlıyor ve yapacağım budur: Bu boktan odada öylesine bunaldım ki bir mahkum gibi her gün giderek daha az şey yapmak ve giderek daha çok düşünmek sonunda muhtemelen bedenimi yaralayacak bir şey haline geldi. Artık her şeyi yapacağım.

İlk olarak, artık sikişmek ilgimi çekmese de çok sikişeceğim. Neye ilgi duyduğumdan ve gerçek bir insan olup olmadığımdan emin değilim. İskoçya'ya bir gezi yapacağım çünkü İskoçya'da çok erkek var ve orada kimse ne yapacağımı söyleyecek bana.

Janey şiltesinin üzerinde yatarken ve bunları yazarken, onlu yaşlarda, biri siyah öteki beyaz iki hayta gizliden eve girdi. Beyaz haytanın ıslatılıp geriye taranmış gür siyah saçları ve siyah haytanın kocaman pazıları vardı. Janey bu haytaların girdiğini duymadı çünkü dairenin Arnold'un tarafındaki kısmından girmişlerdi. Bir kasetçaları yürüttüler ve diğer cihazların hepsini kırdılar. Janey hâlâ kaygısız bir şekilde mastürbasyon yapar ve genç siyah erkeklerin kapıyı kırıp ırzına geçmesi fantezisini kurarken onlar onun odasına girdiler ve Janey'i görüp güldüler. Janey çığlık atmaya kalmadan beyaz olanı hemen eliyle Janey'in ağzını kapadı. Janey onu ısırmaya çalıştı fakat ısıramadı. Tekmelemeye çalıştı. Siyah onun bacaklarını tutuyor ve tırnaklarını Janey'in bacaklarının iç taraflarına daldırıyordu. Siyahın elleri yukarıya çıkıp onu kollarından yakaladı; kocaman gövde Janey'in üzerine kapandı. Janey kuşatıldığını hissediyordu.

Beyaz punk, eşarplarından birini Janey'in ağzına tıktı ve diğeriyle bileklerini, bir diğeriyle da ayaklarını bağladı. Janey hâlâ kımıldayamıyordu çünkü siyah adam onun ayaklarının üzerinde oturuyordu. Janey heriflerin onu öldüreceğini sanıyordu. Hiçbir şey düşünemiyordu. Sonra, beyaz onun odasını talan etti. Kızın resimlerini yere fırlattı, giysilerini yırttı ve kitaplarını yere fırlatıp hepsinin üstünde tepindi. Kıza birkaç kez vurdu. Usturasını çıkarıp usturanın ağzını açtı, malları doğramaya başladı. Bunları yaparken gülümsüyordu. "Haydi," dedi siyah olanı, "lisede değilsin artık."

Beyaz çocuk utanmış bir suratla baktı ve usturayı havaya kaldırdı ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

Siyah olanı Janey'in yüzüne birkaç kez elinin tersiyle, gırgırına vurdu. "Seni belki hemen öldüreceğim belki de öldürmeyeceğim. Yahut belki de öldürmeyip sakat bırakacam, belki de bırakmayacam." Kızın yüz ifadesine baktı.

Janey o şeyden—neyse o artık—hayatta en çok korktuğu ve başına gelen, dünyadaki en korkunç şeyden hoşlandığını hissetti. Bu şeyi—neyse o artık—bilmiyordu. O şeyin—olmasını en istemediği şeyin—tam ortasındaydı şimdi. Onun başına gelebilecek en korkunç şeydi bu. Kurtulmalıydı.

Ama kurtulması mümkün değildi. İnsan aklı böyle bir şeyi kavrayamazdı. Kafası yenilgiyi kabul etmiyordu. Uçup duruyordu.

Siyah adam elinin tersiyle Janey'in yüzüne birkaç kez daha, epey okkalı bir şekilde vurdu. Yüzünün bir tarafından kan geliyordu, ama Janey bilmiyordu bunu. "Kızın görüntüsünü bozacan," dedi beyaz çocuk gülümseyerek, usturayı boyuna diline sürüp durarak, "görüntüsünü bozarsan ondan para kazanamazsın."

Kocaman siyah herif Janey'e daha da sert vurdu. Janey'in kafası birdenbire duruverdi ve nerede olduğunu fark etti. Siyah herife gözünde yaşlarla bakıp gülümsedi. "Tamam," dedi siyah herif. "Gidelim."

Janey'in üzerine birkaç elbise attılar ve aşağıya taşıdılar onu. Janey küçücük bir kızken, bademcik ameliyatı olduğu gece, hastanede, babası doktora bağırarak, bu kadar küçük bir çocuğu hastanede tutmaya gerek olmadığını söylemişti ve taşıyıp götürmüştü Janey'i, gecenin karanlığında, bütün ışıklar, insanlar, arabalar bulutlar gibi geçerken içinden, Janey ilaçlardan bir sisin içinde ve babasının kocaman omuzlarında savrularak, gıcık tiplerden kaçarken karanlığın içinde. Şimdi hissettiği şey tam buydu.

Dördüncü Caddede, sanki oyuncak bir bebekmiş gibi tutup yürüttüler onu. Polis karakolunu geçtiler. Polisler karakolun önünde durmuş aylaklık ediyordu. Polislerin Ukraynalı sarışın hayranlarının takıldığı merdivenlerin önünden geçtiler. Koşer et şarküterisinin önünden geçtiler. Polisler beyaz ve siyah çocuğa merhaba dediler ve onlar da merhaba dedi. "Hey, seni tanıyorum. Geçen yıl senin dairene gelmiştim. Nasılsın?" dedi bir polis Janey'e. Janey ona baktı sadece.

Uçuyor. Janey uçmaya başlıyordu.

Eski bir siyah Chevrolet'ye tıktılar onu.

"Artık senin canını yakmaycak," dedi beyaz çocuk. "Niçin ağlamayı kesmiyosun? Kızlar ağladı mı hoşuma gitmez. Annemi hatırlatır. O kibar bi adam. Bana sahiden iyi davrandı. Geçen sene beni *Blimpies*'in önünden alıp adam olmayı öğretti. Ondan önce bi çocuktum ben. Ne yaptığını bilmiyodum. Cank zerk etmeyi çok büyük bi halt sanıyodum biliyo musun? Bütün öbür çocuklar gibi salaktım. Tek istediğim cank çekmekti. Gerçek cank nedir onu bile bilmiyodum. O bana bi şeyler öğretmese ben hayatını hapiste çürüyerek harcaycak bi punk olcaktım. . ."

"Kapa çeneni," diyor siyah herif. "Kız kendi öğrenir bunu."

Siyah araba önce Birinci Caddede yavaşça gitti çünkü henüz kalabalık saatlerdi, güneş sarı griydi ve daha sarıya dönüşüyordu ve hava hastane havasıydı—güneşin yaşlandığı ve hastalandığı ve kusmuk gibi hale geldiği zamandı—hava, yaşlıları ve hastaları ve Con Ed'in ve zehirli çeşme suyunun henüz gebertemediklerini gebertiyordu—Belediye Başkanı Koch'un New York'u kurtarma planlarından biriydi bu—siyah araba yoluna devam edip boş semt hastanesini geçti, varoştan çıkıp New Yorklu olmayanların varoş sanacağı bir bölgeye, yarı fiyakalı bir bölgeye girdi, yeşil parklarla ve Hint lokantalarıyla çevrelenmiş, dünya barışının koruyucusu BM'i geçti. Birkaç blok sonra sağa saptı, bir köprünün altına daldı, East River kıyısındaki parkların derinlerinde gizli küçük bir yere girdi. East River'ın suyunun yerini yavaş yavaş çöpler alıyor, yaşamayı yalnız, çöpler becereemiyordu. "Seni beyaz kölecilere satçağız," dedi siyah çocuk, Janey'e. "Önce yetiştircez seni, sonra satçağız."

Onu taşıyıp arabadan çıkardılar.

"Böylece senin için daha yüksek bi para alcağız."

Janey bayıldı. Kendine geldiğinde, bir deri bir kemik, her tarafı kırış kırış bir cüce gördüğünü sandı. Oda neredeyse zifiri karanlıktı. Başka kimse yoktu odada.

"Bir orospu haline gelinceye kadar bu odada kalacaksın. Başka bir seçeneğin yok, ölmek dışında. Gerçek bir orospu olmaya hazır olduğunda seni buradan bırakacağım ve kazandığın bütün parayı bana getireceksin."

"Başka bir seçeneğin yok. Söylediğim her şeyi tek tek yapmazsan öldürürüm seni."

"Ne. . ." dedi Janey. "Ee. Neler oluyor? Sen kimsin?"

Adam ona sert, siyah çocuğun ya da beyaz çocuğun vurduğundan çok daha sert bir şekilde vurdu tam memelerinin üzerine. Sonra odadan çıktı ve kapıyı kilitledi. . .

Esrarengiz Bay Linker

"Her şeyden önce," dedi Bay Linker, genç serserilerine, "sağlıklı gençlere hayranım. Her şeyi satın alabilirsiniz ama sağlığı değil. Bir insan sağlıklı değilse, çok ünlü ve zengin olsa bile hiçbir şeyi yoktur." Bay Linker ders vermeye çok meraklıydı.

"'Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur.' Şehvetli, sağlıklı bir genç kızdan daha güzel bir şey yoktur. Güzel bir genç kızı, genç ve şehvetli birini kendi dengi olmayan bir adamla—ne demek istediğimi anlıyorsunuz—gözlük takan ya da deforme hale gelmiş bir adamla yürürken gördüğümde, söyleyeyim size, bundan iğreniyorum. Bu tür insanları vurmak lazım bence."

"Evet" diye mırıldandı serserilerden biri.

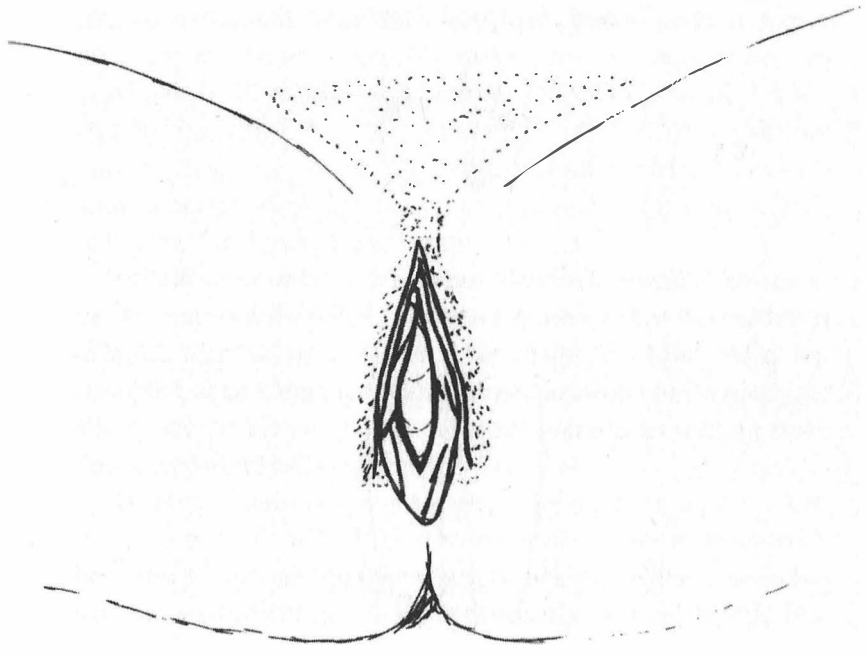
" 'Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur.' " Daha önce söylediğine döndü yine. "Muhtemelen anlamıyorsunuz bunu. Atina devletinin, tarihin ilk büyük devletinin bir sloganıymış bu. Bütün kültürümüz eski Yunan'dan geliyor. Bunu biliyor musunuz?

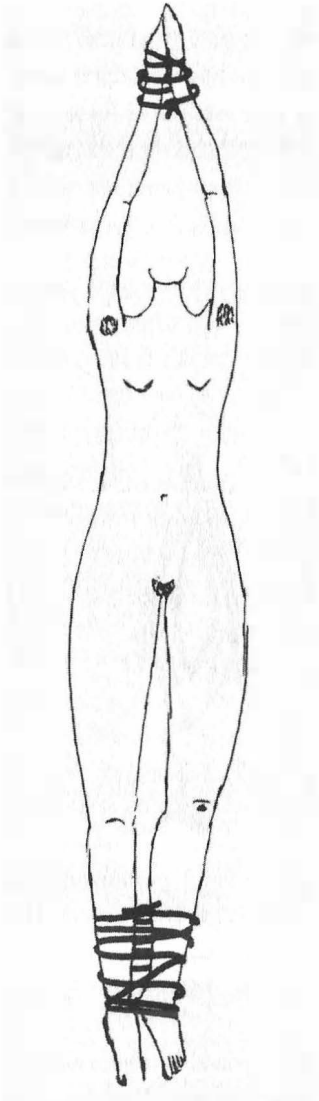
"Sağlıklı bir devlet nasıl olur?" diye sordu delikanlılarına.

Serseriler bir şey söylemedi.

"Şaşıracaksınız. Hastalık ve ruhsal dengesizlik sağlığa yol açar. En aşırı risklere giren, başkalarını tiksindirecek ya da başkalarının lanetleyeceği şeyler yapan adamlar uygarlığımızın ilerlemesini sağlayan adamlardır."

Bay Linker, bunları konuşabilir hale gelmeden önce hastalık ve ruhsal dengesizliğin tüm kanıtlarını görmüştü. İran sokaklarında doğmuş, yoksulluk yüzünden, parası bulunan herkese imrenmişti. Para kazanmak için her şeyi yapmak zorunda kalmıştı.

BİR YUNAN KÜL KABINA SONE

Yoksulluk insanlar için hem kötüdür çünkü onları bunaltan her şeyi devamlı kılar ve hem iyidir çünkü yoksulluğu bitirmek için her şeyi—yapılabilecek en uğursuz eylemi, intiharı bile—yapmaya hazır hale gelmelerini sağlar. Bir dilencinin çocuğu olan Bay Linker toplumun nasıl işlediğini gördü. Bu yüzden, zeki ve amansız, zengin olmaya amansızca kararlı hale geldi. Yoksulluğa batmış halde kalsaydı, bu zeka parıltısını kendisine yöneltebilir ve bir aziz olabilirdi. Ama sonunda, Allah'a şükürler olsun, yedi yaşındayken, gezginci bir sihirbazla kaçtı, Viyana'ya gitti ve henüz on beş yaşındayken, dil dökerek, Üniversiteye girip Carl Jung'un yanında okumayı başardı. Zekası ve insan sosyal davranışlarının mekanizmasına yönelik ilgisi onu yeni bir bilime—psikoloji felsefesine—yöneltti. Sonra da nörolojiye, çünkü her şeyden önce bir materyalistti. Ve böylece Bay Linker bir lobotomist oldu.

Sonraki yaşamında, kendisinin *entelektüalite* dediği zekası giderek anormal oranda gelişti. İnsanlar yardım için ona başvurdukça ve kendi tuhaflıklarına daldıkça kendisinin bir Tanrı olduğuna daha çok inandı. Orta yaşa geldiği zaman artık bir entelektüel, yani adapte olabilir bir insan olma şansı kalmamıştı. Gerçek bir imaj, sahte bir görüntü haline gelmişti.

"Bizi hayvanlardan ayıran tek şey," diye devam etti Bay Linker, serserilerine, "kültürdür. Kültür bizim en yüksek yaşam biçimimizdir. Ve bu yüksek yaşamı kavramamızı sağlayan, diğer sanatlardan daha çok, edebiyattır çünkü edebiyat, sanatların en soyutudur. Duyusal olmayan tek sanat odur. Biliyorsunuz çoğu kişi bir şey okumaz. Bugünlerde sadece çerçöp okuyorlar. GÖRMÜYORLAR. Doğayı takdir etmiyorlar. Sanatçı bakışından yoksunlar ve hiçbir şey bilmiyorlar:

> Çık, çık, kısa mum.
> Hayat yürüyen bir gölge sadece,
> Yoksul bir çalgıcı, sahnede caka satan ve vaktini tüketen
> Ve sonra bir daha hiç duyulmayan. . .

Shakespeare böyle der *Hamlet*'te. Bizler kültürümüzden başka bir şey değiliz der.

"Kültür nereden gelir? Anlatayım size. Hastalıktan gelir. Bütün büyük sanatçılar, Goethe, Schiller ve Jean-Paul Sartre—*Bulantı*'yı Fransızcasından okumalısınız, İngilizcesi hiçbir şey değildir—böyle der. Onlar ne kadar kötü olduklarının farkındadır. Onlar bu hayatın gerçekten kötü olduğunun farkındadır; bunun farkına varmaları sayesinde ötesine gidebilmişlerdir. Tıbben biliyorsunuz ki, ben bir doktorum, vücut hastalık olmadan yaşayamaz."

Bay Linker kendi hastalığından bir örnek verdi. "Şu halı güzel değil mi?" dedi. "Size bu halının hikayesin anlatayım. Hoş bir hikaye değildir. Karım bu halının üzerinde beş yıl çalıştı." Üzüm salkımlarının ve soluk gri bir ayın etrafında kümelenmiş, gümüş rengi, beyaz ve soluk mavi küçük kuşlar vardı. "Her gün dokudu." Bay Linker üst orta sınıftan, genç bir Viyanalı kızla evlenmiş ve Birleşik Devletler'e getirmişti. Catskills'de bir motel, ilk motelini satınalmış ve kadın burada yemek yapmış, ortalığı temizleyip silmiş, süpürmüş, hesapları tutmuş, çamaşır yıkamış, otel müşterilerine bakmış ve kocasına hizmet etmişti. "Kısa bir süre sonra gözleri görmemeye başladı. Halı dokumaya devam ediyordu. Nefes almada zorluk çekmeye başladı. Bir gün artık ayakta duramıyor ve artık ev işi yapamıyordu. Doktor bana, onun çok hasta olduğunu ve halının üzerinde çalışmayı bırakması gerektiğini, çünkü yünün akciğerlerine zarar verdiğini söyledi. Ben bunun nasıl olduğunu tam anlayamadım. Kadın öksürüp kan tükürdüğü halde bu halının üzerinde çalışmaya devam etti. Ölürken elinde bu vardı."

Aslında Bay Linker'in karısı delirmiş ve sonra da hayatı boyunca New York Devlet Sanatoryumuna kapatılmıştı.

Karısı sanatoryuma konduktan sonra Bay Linker, lobotomi ve yazlık motel operasyonlarına beyaz kölecilik işini de kattı. Paraya gereksinimi yoktu; yetmiş beş yaşında, çok varlıklı bir adamdı. Kendini diğer tuhaflıklarına verebilmek istiyordu. Çok güçlü ve çok entelektüel biriydi.

Janey kilitlenmiş odada yaşıyordu. İranlı köle tüccarı iki günde bir gelip ona fahişeliği öğretiyordu. Bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Bir gün odanın unutulmuş bir köşesinde bir kurşun kalem dibi ve bir kağıt parçası buldu Janey. Hayatını yazmaya başladı...

Bir kitap eleştirisi

Hepimiz hapishanede yaşıyoruz. Çoğumuz hapishanede yaşadığını bilmiyor.

Kasvetli renklerde kıyafetler giymiş, sakallı adamlardan bir güruh bir hapishanenin önünde toplanmıştı. Hester Prynne adında bir kadının hapishaneden çıkmasını bekliyorlardı.

Hepsi, hatta hippiler bile Hester Prynne'den nefret ediyordu çünkü bu kadın bir ucubeydi ve çünkü başka türlü olamıyordu ve çünkü sakin davranmıyor ve ucubeliğini kanlı bir Kotex-pedi gibi gizlemiyordu ve çünkü onların ilk geldiği zamanlardaki kadar çılgın ve deliydi.

Çok önceleri, *Kızıl Harf*'i yazdığında Hawthorne, bizimkinden sosyal yönden daha baskıcı ve daha az materyalist bir toplumda yaşıyordu. Hawthorne, çılgın bir kadını yazdı. Bu kadın, kocası olmayan bir adamla sikişip ondan bir çocuk doğurarak topluma meydan okumuştu. Toplum onu hapse göndererek, yaptığı zinadan ötürü, tam memelerinin üzerinde kırmızı bir 'Z' harfi taşıtarak ve toplum dışına sürerek cezalandırdı.

Bugünlerde çoğu kadın önüne gelenle sikişiyor çünkü sikişmenin bir anlamı kalmadı. Bugün herkesin dert ettiği tek şey para. Hayatını materyalist olmayan ideallere göre yaşayan kadın toplumdışı vahşi bir canavardır; bunu ne kadar açık yaparsa herkes ondan o kadar nefret eder. Bugün kadınlar kanlı bir Kotex-pedi oldukları için hapse tıkılmıyor—ancak fahişeler ve cankiler konuyor hapishaneye; hapishane ve yasa da diğer işler gibi bir iş haline geldi şimdi—sadece açlıktan ölüyorlar ve herkes onlardan nefret ediyor. Fiziksel ve ruhsal katiller yardım ediyor birbirlerine.

Benim yaşadığım toplum tümüyle bombok. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben sadece bir insanım ve hiçbir konuda çok usta değilim. Hayatım boyunca cehennemde yaşamak istemiyorum. Eğer bu toplumun nasıl böyle bombok hale geldiğini bilseydim, eğer hepimiz bilseydik, belki de cehennemi yok etmenin bir yolunu bulurduk. Sanırım Hawthorne'un düşündüğü buydu. Hikayesini, ilk Puritenlerin, yani Kuzey Amerika'nın kuzey kıyılarına ilk gelen ve Hawthorne'un yaşadığı toplumu, yani bugün yaşadığımız toplumu yaratan toplumu yaratan insanların zamanında geçecek şekilde kurguladı.

Hawthorne'un, hikayesini geçmişte (yalanların içinde) kurgulamasının diğer bir nedeni de, söylemek istediği delice şeylerin tümünü doğrudan söyleyememesidir. İdeallerin ve yazarlığın hâlâ değer taşıdığı bir toplumda yaşıyordu. "Gümrük Kapısı"nda, yani *Kızıl Harf*'in girişinde Hawthorne bize, *Kızıl Harf*'in çok eşki zamanlarda geçtiğini ve halen yaşayan hiç kimseyle bir ilgisinin olmadığını bildiriyor. Hawthorne her şeyden önce, kendini korumak zorundaydı ve yazarlığı sürdürebilmesinin tek yolu buydu. Bugünse ben her istediğimi doğrudan söyleyebilirim, çünkü kimsenin yazarlığı ve idealleri sikine salladığı yok, herkesin tek derdi para. Boise, Idaho'daki bir adam bunları sikine yarı sallıyor olsa da, Bay Idaho'nun eline alabileceği tek kitap, yayıncıların ya da daha ziyade reklamcıların (artık bütün işadamları birer reklamcıdır çünkü) sinema ve/veya televizyon haklarından yarım milyon kazanabileceklerine karar verdikleri bir kitaptır. Bu şekilde reklamı yapılabilecek bir kitap yani. Kültürü bu şekilde belirliyorlar.

Görüyorsunuz, bugünkü durumlar o geçmişteki karanlık ve baskıcı Puriten günlerinden çok daha iyi: Bugün herkes her şeyi söyleyebilir; ilerleme gerçekleşiyor.

Hapishanede bu kadar uzun süre kaldığın için kendinden nefret etmen, iğrenmen, kendini hor görmen muhtemeldir. Giderek daha çok öfkelenmen muhtemeldir. Çılgın ve özgür olmayan her şeyden nefret etmen muhtemeldir. Şehvetli şeylerden hoşlanan bir kız vahşidir: Canlılığını koruyan şeylerden vazgeçmek istemiyor: Yuvar-

lanmak siyah kürklerin içinde tenin üzerinde buz gibi su demir buruşuk yapraklar görmek üç çıplak dalın yanında yaprak dolu dalların yanında koyu yeşil yapraklar tüm bunların arasında sisli gri dolaşıyor çöpler içinde sokaklarda dizlerine kadar ve tıraşsız adamlar yatıyor kokainden yığılmışlar kokainin üzerine renkler renkler her şey oluyor! Her şey birbirinin ardından!... yürümeye devam ediyorsun, gerçekten hiçbir kural yok: Yaşaman yahut ölmen önemli değil senin için ama her seferinde bir çeşit toprak var ve saplanıp kalabilirsin; saplanırsan o da mesele değil gerçekten iplemiyorsan ama kim iplemez ki! Her şeyi sevmek ve yuvarlanmak içinde sanki tümüyle sıvaşık bokmuş gibi siktiret hayatını kazan, büyü, hayır sen yapmak istemiyorsun bunu.

On yedinci yüzyılda Massachusetts kıyılarının görünümü bugünkü gibiydi: VAHŞİ. Ağaçlar ve çalılar otlar ve rüzgar ve su. Ağaçlar ve çalılar otlar ve rüzgar ve su daima hareket eder her an dünya tümüyle farklı bir dünyadır hava dolaşır titreşen suların üzerinde ve sudan oluşan o bölgeler daha çok titreşir kararır dibi sular çarpar daha sivri kayalara daha sert şapırtılar! köpükler çıkar. Ve kaybolur.

Babam benim ırzıma geçmeye kalktığının ertesi gün bana, hayatta en önemli şeyin güvenlik olduğunu söyledi. Ben ona hayatta en önemli şey sekstir dedim ve niçin annemi sikmediğini sordum. Hawthorne'un ve bizim materyalist dünyamızda temel baş amaç para kazanmaktır çünkü para, değişimi durdurma, evreni öldürme gücü verir; yani materyalist dünyada her şey aslında olduğunun tersidir. İyi, kötüdür. Olası tek davranış suçtur.

Hester Prynne, der Hawthorne bize, iyi bir kız olmak istemişti. Ben de babam için iyi bir kız olmak istediğimi hatırlıyorum. Sevgili kocası kadını Yeni Dünya'ya, kocası için hazır bir yol açsın diye gönderdi. O günlerde yolculuk tehlikeliydi—yol falan yoktu—ve kocası hiç gelmedi. İki yıl geçti. Hester iyi bir ölü kız haline geliyordu. Birden hiç akla gelmeyen esrik çıldırtıcı zaptedici küçük bir çılgınlık büyük bir Kral Kobra gibi başlığı yayılan, yükselen ve yayılarak her şeyi zapteden, aşk böyle bir şey işte, deli-yılan yükseldi

Hester'in içinde kadın sikişti. Gebelik kadının çılgınlığını ya da kötülüğünü (*çılgınlık* için kullanılan dinsel sözcüktür bu) herkese açık etti. Bebek onun iğrençliğinin ve çürümüşlüğünün ve tümüyle deliliğinin işaretiydi.

Hawthorne bize bombok bir toplumda anneliğin bir tanımını sunuyor: Hester'in çevresindeki herkes ondan nefret ediyor onu hor görüyor ve tam bir ucube olduğunu düşünüyor. Çocuk, insan yasalarının ve insan ilgisinin ötesindedir. Varolduğun her gün, gördüğün ve sesini, kokusunu duyduğun her insanevladı senin bir pislikten daha beter bir şey olduğunu düşünse nasıl hissedersin kendini? Kim olduğun konusundaki düşüncen, en azından kısmen, çevrendeki kişilerin sana nasıl davrandığına bağlıdır daima. Çevrendekilerin haklı olmadığını hissediyorsun: Yaptığın, ihtiyacın, onlara karşı gelmiş olmak için karşı gelmiyordun, ihtiyacındı, tamamdı. Bilmiyorsun. Nasıl bilebilirsin ki bir şeyi? Nasıl bilebilirsin ki bir şeyi? Delirmeye başlıyorsun.

Hester işte şimdi çıkıyor hapishaneden dışarı, hapishaneden dışarı, hapishaneden dışarı, ama bu daha kötü: Dik dik bakan kocaman gözler, fısıltılar, çocuğu güldü bunlara, dalga geçti, Hester bir kadın, gerçek değil bu, gözler dönüp duruyor boyuna ve Hester kimse o olamaz, birden, uzun zamandır kayıp kocasını görüyor.

Bu kocaya Roger Chillingworth deniyor şimdi.

Polisler Hester'e bağırıyor: "Pis karı seni." "Şu pis karıya bak." "Kim sikmiş bu pis karıyı?" "Sen çok güzel bir pis kadınsın, yaptığın o dehşetli korkunç şeyi yapmak istemediğini biliyoruz, şimdi lütfen güzelce söyle bize seni kim sikti. Seni neyin hoşnut edeceğini biliyoruz."

Hester'in kocası bir bilimadamıdır. Bilimadamı bir polistir çünkü insanların başları derde girmeden yaşayacağı ve böylece toplumun varlığını koruyacağı yaşam tarzlarını belirler. Bilimadamı bir öğretmendir. Öğretmenler canlı ve tehlikeli yaratıların yerine ölü düşünceler koyar ve bu düşünceleri tarih ve dünyanın anlamı diye belletirler. Öğretmenler çocuklara işkence yapar. Öğretmenler sana, bir şey söyleyip başka bir şey yapmanın alengirli yollarını gösterir.

Polisler Hester'e gülüp alay etmeye başlıyor ve kalabalığa da çocuğunun babasının kim olduğunu söylemiyor diye Hester'e gülüp alay etmelerini söylüyorlar. Hester aşkından böyle davranıyor.

Bir öğretmen olan bu koca bir zombi ve gulyabanidir. Karısına bir yığın insan tarafından işkence yapıldığını görüyor, karısının büyük bir azap çektiğini görüyor, karısının tuhaf bir çocuk yetiştirdiğini görüyor ve hiçbir şey hissetmiyor. O sadece merak ediyor, entelektüel bir şekilde merak ediyor çocuğun babasının kim olduğunu.

Son sahne bu burgaçlanan dehşete yoğunlaşıyor. Herkesin centilmen, dürüst ve kibar sandığı genç yakışıklı Muhterem Peder, yayılıp giden alaylara ve nefrete ve kusuntuya katılıyor ve Hester'e diyor ki: "Sen gelmiş geçmiş en pis leş amcıksın, hiç kimse seni sevmeyecek, artık hayatında hiç aşk olmayacak çünkü, bilhassa çünkü bize piçinin babası kim söylemiyorsun." Hester yanıt veremez çünkü ona bağıran herif onu siken heriftir. Bu HERİF ona nasıl bağırabilir ki? Dünyaya bıraktığı tek şey: Anıları yok olur. Gerçeğin ne olduğunu anladın mı? Kadın delirmeye başlar...

Boppi doppi dupi vah yahyah hımm. Delilik böyle bir şey mi sanıyorsunuz? Deliriyorum diye korkuyor musunuz? Delirmiş insanlar şalterlerinizi mi attırıyor? Bak tatlım.

Rüzgarların yalayıp durduğu çatı katımda uyandım ve bütün dünya gri ve karanlıktı. Gri gökyüzünü ve denizi kaplayan çam ağaçları gördüm, uzun ağaçlar, gemiler, uzun ağaçlar, gemiler.

Otobanda yürüdüm. Oturacağım bir yer arıyordum, yürüyeceğim bir çimenlik, keşfedeceğim bir orman. Saatlerce yürüdüm. Otobanın her iki yanındaki, gerek ekilmiş gerek doğal tüm topraklar özel mülktü. Otobanda yürümeye devam etmek zorundaydım. İnsanları düşündüm o gün sadece arabayla, trenle, gemiyle, yahut uçakla giden giden, yani sadece yollarda gidenleri. Onlar sadece yolları algılar, haritayı, hapishaneyi. Bence yoldan çıkmak giderek zorlaşıyor.

Issız bir adada yaşıyorum. Güzel bir ıssız ada. Burayı seviyorum. Yaptıklarım şunlar: Yiyorum; uyuyorum; yağmur yağdığında ve soğuk olduğunda kayaların altına saklanıyorum. Burayı seviyorum. Ama sıkılıyorum... Ne yapabilirim? Gördüklerimi tekrarlayabilirim. Kumdan bir vadide yatan şu eskimiş gri kütüğü sürükleyebilirim. Bu çürüyen kütüğü sürükleyebilir ve farklı bir görünüm verebilirim. İnsanlar çocuk felci ve frengi tedavisini hayal ederek buldu. İnsanlar dünyanın sahibidir ve dünyayı değiştirebilir. İlk baştan, ıssız adada dünya tümüyle güzeldi. Bugün benim New York'taki odamdaysa dünya korkunç ve iğrenç. Ne haltlar oldu?

Ben köle olmak istemiyorum, orospu olmak istemiyorum, hayatım boyunca yalnız ve sevgisiz kalmak istemiyorum. İçime nasıl böyle sıçıldığını bulmak zorundayım.

Hester'le kocası, kadının hapishane hücresinde oturuyorlar işkenceden sonra. Kocası onu yeniden iyileştirmek için geldi. O bir doktor.

"Sikişmek dünyanın en harika şeyi." Hester delirmiş.

"Seni hemen sikmek istiyorum" diye yanıtlıyor kocası.

"Hıh. Dünyadaki son erkek sen olsan da sikişmem seninle. Midemi bulandırıyorsun."

Adamın yüzünden hafif bir ekşime geçiyor, ama bunu bastırmayı başarıyor. "Eskiden sikiştiğimiz günleri hatırlıyor musun? Amsterdam'da şöminenin başında." Adamın kısılmış gözlerinde yaşlar beliriyor. "Sen başını dizime dayardın ve alevlere bakardık."

Hester, dünyada en güzel şeyin sevdiğin adamla sikişmek olduğunu düşünüyor. Allahına kadar istiyor şu an bunu yapmayı. Bir erkeği sevmek ve hemen yanıbaşında olmak: O çıplakken ona çıplak yaslandığında bir şey söylemeye gerek yok: Çıplak ıslak sıcak erkeğin yüzü teni çıplak ıslak sıcak erkeğin kalın dudakları parıldayan gözleri sen onun üstündesin çıplak ıslak sıcak hiç bırakmayacak seni dünyanın huzuru hiç hiç hiç.

"Suç bende," diyor kocası. "Seni tek başına Amerika'ya göndermeseydim sen asla bu korkunç insanlık dışı şeyi yapmazdın."

"Ah, hayır suç bende."

"Senden nefret ediyorum. Artık senden nefret dahi etmiyorum. Seninle hiçbir ilgim olmasın istiyorum. Beni bir zamanlar tanıdığını ya da benimle bir ilgin olduğunu hiç ifşa etmeyeceksin. Aramızda bir zamanlar ne tür bir aşk ve sevgi varolmuşsa artık öldü. Biz ölüleriz."

Aşkla sikişmek Tanrının bir armağanı olsa gerek. Erkeğin gözleri burnu sıcak nefesi boynunun altındaki gölge kalın kolları belinin yanlarındaki yağlar bacaklarında çıkıntı yapan kemikler kıllardan oluşan o yığının içinde sallanan siki öylesine çok istiyorum ki o erkeği, çıldıracağım. Gözlerini istiyorum burnunu istiyorum tüm vücudumu buğulandıran sıcak nefesini istiyorum dilimi boynuna yapıştırmak istiyorum kolları beni sarsın istiyorum unuttum nasıl olduğunu bir erkeği istemenin ellerimi kalçalarında gezdirip ısırıyorum ve beli gelsin diye geberen kalçalarımı sürtüyorum onun bacaklarında çıkıntı yapan kemiklerine ki belki belki belim gelir bu şekilde siki, bir dokunabilsem ah sikine sadece bir saniye, daha fazla bir şey istemem artık, çabucak bir öpüşme, ıslak ve tükürüklü, beni ondan uzaklaştırmayın, beni ondan uzaklaştırmayın ulan sizi boktan aşağılıklar: Benim yuvam o.

"Veledinin babası kim?"

"Onu seviyorum. Kim olduğunu söylemeyeceğim."

"Onun kim olduğunu bulacağım. Onun kim olduğu beni çok ilgilendiriyor. Ben Amerika ve Avrupa'nın en zeki adamlarından biriyim ve her istediğim şey bulabilirim. Kim olduğunu bulacağım onun!"

Kadın, bedenle ruhun bu boşanma vakası karşısında birden ürperiyor. Dünyayı kaplamaya başlayan korkuyu ve nefreti ve ikiyüzlülüğü görüyor.

"Benim kim olduğumu hiç kimseye söyleme."

İNSAN ACI ÇEKERSE BAĞIRIR.

Bir gün Janey bir Farsça gramer kitabı buluyor. Kendi kendine Farsça öğrenmeye başlıyor:

Farsça Şiirler

yazan Janey Smith

FARSÇA ŞİİRLER

جانِی	Janey
جانِی دُختَر اَست	Janey bir kızdır.
جَهانِ سُرخ است	dünya kırmızıdır.
شَب خِیاباذ تَنگ است	gece dar bir sokak
وُ کوچه تَنگ	ve dar bir yan sokak.
جانِی نُچّه‌ای است	Janey bir çocuktur.
جانِی نُچّه‌ای گِراذ آست	Janey pahalı bir çocuk,
وُلی اَرزان	fakat ucuz.

("e" (/) iki varlığı birbirine bağlar:)

شَبِ جانِی	Janey'in gecesi
شَبِ سُرخ	kırmızı gece
شَبِ جَهانِ	gece-dünya
جانِی خَراب آست	Janey pis kokuyor.

(dikkat: ezafe yok)

جانی در اُطاق است — Janey bir odada.

اُطاق کوچک است — Oda küçük

(Ezafe (/) birden fazla varlığı birbirine bağlayabilir:)

فرهنگ خراب است: — Kültür kokuşuyor: kitaplar

کتابهای بزرگانِ — ve büyük adamlar ve

صنایعِ ظریفه — güzel sanatlar.

زنانِ زیبا — güzel kadınlar

(ye soneki (ی) belirsizlik anlamına gelir:)

زنِ زیبایی — güzel bir kadın

شبِ سرخی — kırmızı bir gece

خیابانِ بیابانی — boş bir sokak

(ya da, yapıdaki değişikliğe dikkat:)

زنِ زیبا — güzel bir kadın

شَبِ سُرخ kırmızı bir gece
خِیابانی بِیاباز sokak bir boşluk

Janey odada yapayalnız. Farsça öğreniyor sakince:

(Bazı sıfatlar aykırı: Bunlar isimlerinden önce geliyor. Burada ezafe (/) kullanılmıyor:)

اِین دِهقاز bu köylü
آز دِهقاز o köylü
خوب دِهقاز iyi köylü

(Buradaki soneklere dikkat:)

خوبتَرِ دِهقاز daha iyi bir köylü
اِین دِهقاز آز آز bu köylü daha iyi

خوبتر آست	o köylüden.
خوبترین دِهقان	en iyi köylü

(ya da:)

بِهتر دِهقان	daha iyi bir köylü
بِهترین دِهقان	en iyi köylü

((iyi) sözcüğü aykırı:)

خوب	en iyi köylüsü
بِهترین دِهقانِ این	bu demokrasinin.
دِموکراس	bu köylü
این دِهقان آز همه	hepsinin
بِهترین آست	en iyisi.
یَکه اُطاق بیستر نیست	bu tek odadır,
(değil) (başka) (oda) (bir)	

Janey yazdı,

صَندَلی چیزی دیکر نیست	bu tek sandalyedir.
(değil) (başka) (bir şey) (sandalye)	

("şezlong" yerine geçecek bir sözcük yok.)

جانی دِهقان آست	Janey bir köylü.
جانی گِران آست	Janey pahalı,
وَلی آرزان	fakat ucuz.
دِهقان جِیاباذ آست	köylü sokaktır.
زُباذ	Dil
زُباذ مَعزول کَردَن	dilden kurtulmak için

Janey hapishaneden nefret ediyor.

(İki sesli harf yan yana gelemez. İki sesli harf arasına bir hamze ya da ye (ء or ی) koy:

(Daha spesifik: soneki başladığında;

harfinden sonra
آ ; harfinden ا...ya da و..., koy ی :)

مو saç
مویان saçlar

بانو kadın
بانوان kadınlar

(istisnaya dikkat)
موهای تازه و بانوان تازه هست
taze saçlar var
ve taze kadınlar
var.

yeni saçlar var
ve yeni kadınlar
var.

(soneki başladığında; آ ; harfinden sonra, ی...,
hiçbir şey koyma:)

ایرانی İranlı
ایرانیان İranlılar

عَلی	Ali
ایرانیانِ سِیاه هَست	Siyah İranlılar var,
وَلی عَلیانِ سِیاه	ama yok
نیست	siyah Ali'ler.
سَر	Baş
سَرِ کَثیف	kirli baş
سَرِ کَثیفِ سِیاه	kirli siyah baş

(soneki başladığında; آ ; işaretinden sonra, ـَـ koy گ :)

بَچّه	çocuk
بَچّگانِ	çocuklar
بَچّگانِ این شَهر	bu kentin çocukları

(soneki başladığında; ...ایـ ; işaretinden sonra, ...ـل ya da ...ـﻟـ koy ئ :)

بانو kadın

بانوئ bir kadın

بانوئ سرِ کثیفِ kadın kirli

سرِیاه است siyah baş

جانی سرِیاه است Janey kördür,

Janey yazmaya devam etti,

(soneki başladığında: ...ایـ ; işaretinden ...ـئ hiçbir şey koyma:) sonra

صندلی و اُطاق وُ پنجرهٔ bir am var ve

وُ پنجرهٔ وُ پنجرهٔ هست bir sik

صندلی sandalye

اُطاق oda

پنجره duvar

(ya da ye (...ـئ) :)
üzerine bir hamze

یَک صَنعَتی ئِو یَک اُطاق — tek şey

و یَک پُنجَرهٔ و یَک پُنجَرهٔ — bir amdır ve bir

و یَک پُنجَرهٔ و یَک پُنجَرهٔ — sik.

بیستر نیست

(Sonek ...ایـ ; ile başladığında ...ـه işaretinden sonra ekle ...ئـ kullan ya da ...ای :)

صَنعَتی و اُطاق و پُنجَرهٔو — Harika bir adam

پُنجَرهٔو پُنجَرهٔو پُنجَرهٔ — kocaman siki

هُست — Janey'in amında ve "Seni seviyorum" diyor Janey'e.

(Sonek ezafe (ِ) ile başladığında :)

بانوی بو — kokunun kadını

بوی بانو — kadının kokusu

موی جانی	Janey'in saçı
صندلی جانی	Janey'in sandalyesi
خانه	evi
خانهٔ جانی	Janey'in kutusu

داشتَن	sahip olmak
خَریدَن	satınalmak
خواستَن	istemek
دیدَن	görmek
آمَدَن	gelmek
زَدَن	dövmek
خُوردَن	yemek
گِرِفتَن	soymak
بُردَن	kaçırmak
کُشتَن	öldürmek

دانِستَن bilmek

(Geçmiş kök: "-an" (...ان)

ekini kesip at :)

داشت... sahip ol

خَرید... satınal

خواست... iste

دید... gör

آمَد... gel

زَد... döv

خُورد... ye

گِرِفت... soy

بُرد... kaçır

کُشت... öldür

دانِست... bil

(Şimdiki zaman kökü:

((1.) "id" ile sonlanan fiiller "id" hecesini yitirir:)

...خُر satınal

((2.) "nd", "rd", "ad", "ud" ile sonlanan fiiller "d"yi yitirir:)

...خُور ye

((3.) "ft" "št" ile sonlanan fiiller "t"yi yitirir:)

...کُش öldür

((4.) "est", "eft", "oft" ve "ad" ile sonlanan fiiller bu heceleri yitirir:)

...دان bil

((5.) Düzensizler – çoğunlukla:)

...دار sahip ol

...خواه iste

...بین gör

...آ gel

زَن	döv
گیر...	soy
بَر...	kaçır
داشتَن جانِی	Janey'e sahip olmak
خَریدَن جانِی	Janey'i satınalmak
خواستَن جانِی	Janey'i istemek
دیدَن جانِی	Janey'i görmek
آمَدَن جانِی	Janey'e gelmek
زَدَن جانِی	Janey'i dövmek
خُوردَن جانِی	Janey'i yemek
گِرِفتَن جانِی	Janey'i soymak
بُردَن جانِی	Janey'i kaçırmak
کُشتَن جانِی	Janey'i öldürmek
دانِستَن جانِی	Janey'i tanımak

(Çeviri yap:)

Beni götüren için için yanan geminin motorlarının sesini dinledim, ve rahatladım. Rahatlamamam gerekirdi. Bir cankurtaran yeleği kapmalı ve gemiden atlamalıydım; ve geçen bir yolcu gemisine bayrakla dur işareti verdim beni dosdoğru Atina Hilton'a ve havalimanına götürsün diye.

1. آیا سَرِ سِیاه اینجاست ؟

1. Bir siyah kafa var mı burada?

2. بَلی خانُم (جانِی) نَزدیک است

2. Evet Bayan (Janey), yakında.

3. این سَر مالِ جانِی نیست

3. Bu kafa Janey'in değil. (Harfiyen. Bu kafa

Janey'in malı değil.)

4. سَرهایِ سِیاهِ شَهرِ تهرانِ خَیلی هَست

4. Tahran kentinde çok siyah kafa var.

5. خِیابانها سِیاه است بُزرگتَرین وُفاتِ جَهانز حِسّ وُلی آز آن تیزتَر خُود آست

5. Sokaklar karanlık. Çok uzun zamandır sikişmedin. Unutuyorsun kendinin ne kadar fena halde duyarlı hale geldiğini. İnciniyorsun. İnciniyorsun inciniyorsun inciniyorsun inciniyorsun inciniyorsun. Dünyanın en hoş adamıyla karşılaşıyor ve aşık oluyorsun evet oluyorsun ve onun evine girmeyi başarıyor ve karşısında duruyorsun. Her türlü zahmete girip kuyruğa giren bir kız. Başına dert

arayan bir kız ve kendisinin duyguları olduğunu unutan ve sikişmenin nasıl bir şey olduğunu ya da nasıl başlaması gerektiğini bile hatırlamayan bir kız çünkü çok uzun zamandır sikişmemiş ve şimdi çok naif ve salak.
Ve böyle kaz gibi dikiliyor adamın önünde: İşte buradayım; anladın mı: İstiyor musun beni? Hayır, teşekkür ederim. İşte yaptı kız. İşte burada. Ne yapacak şimdi? Nereye gidecek? Salak bir kızdı: Gidip sundu kendini, sersem gibi, onu istemeyen birisine.
Salaklık değil bu. Dünyanın en büyük acısı hissetmektir ama daha da büyüğü benliğin acısıdır.

(yok ->) سُول ruh

وُقت Kader

۶. آیا گوشت تازه هَست ؟

6. Taze et var mı?

۷. بلی خانُم ولی گوشتَت آز آن مالِ جانِی بهتُر آست

7. Evet Bayan, ama sizin etiniz Janey'inkinden iyi.

۸. آیا وُقت هَست ؟

8. Kader var mı?

۹. بَلی خانُم وُقتَت آز آن مالِ جانِی بهتُر آست

9. Evet Bayan, sizin kaderiniz Janey'inkinden iyi.

۱۰. هُمهٔ مُردُم راضی آند

10. "Herkes memnun."

۱۱. جانِی راضی نیست

11. Janey memnun değil.

۱۲. کوچکترین عمارتِ این خیابان خانهٔ جانی است

12. Bu sokağın en küçük binası Janey'in amı.

۱۳. این کارگر بزرگترین کارگرِ ایران است

13. Bu işçi İran'ın en büyüğü.

۱۴. اکثریتِ مردم کارگر یا دهقان اند

14. Çoğu kişi ya işçi ya serseri.

۱۵. خیابانها سیاه است

15. Sokaklar karanlık.

۱۶. آیا گوشت تازه هست ؟

16.Taze et var mı?

• • • • • • • • • •

جانی دانِستن Janey'i tanımak

(Öğrendiklerini gözden geçir:)

ا	ـا	?	alef
ب	بـ ـبـ ـب	b	be
پ	پـ ـپـ ـپ	p	pe
ت	تـ ـتـ ـت	t	te
ث	ثـ ـثـ ـث	s	se
ج	جـ ـجـ ـج	j	jim
چ	چـ ـچـ ـچ	c	cin
ح	حـ ـحـ ـح	h	he hotti
خ	خـ ـخـ ـخ	x	xa
ر	ـر	r	re
س	سـ ـسـ ـس	s	sin
م	مـ ـمـ ـم	m	mim

ن	نـ..ـنـ..ـن	n	nun
ی	یـ..ـیـ..ـی	y	ye
(ٔ)	ه..ـٔ..ـٔ ...آ	a	fat-he
(ا)	ا.....ا... ...آ	a	alef
(ٕ)	ه..ـٕ..ـٕ ...إ	ɛ	kasre
(یٔ)	ی..ـٔ..ـٔ..ـیٔ	ɛi	fat-he-ye
(ی)	ی.....ـیـ.....ایـ	i	ye
(ٗ)	و... ..ـٗ ...أ	o	zamme
(ؤ)	و..ـٔ...ـؤ...آو	ɑu	fat-he, vav
(و)	و.....و.....او	u	vav

بن	"bn"	بی	"by"
تُن	Vücut		
بی	-sız	آبی	mavi

بابا baba

ببین bak!

بابای من ببین babama bak!

بابای من وفات آست babam ölmüş.

بابای من آبر آست babam morarmış.

این بابای من آست Bu benim babam.

تن vücut

تنِ من ببین vücuduma bak!

تنِ من خان آست vücudum hayat.

تنِ من تب است vücudum sıcak.

این تنِ من آست bu benim vücudum.

خانه am

خانهٔ مَن بِبِن	amıma bak!
خانهٔ مَن بی آست	amım boş.
خانهٔ مَن سُرخ آست	amım kırmızı.
این خانهٔ مَن آست	bu benim amım.

• • • • • • • •

"Bir adamla sikişmek istedim mi çıldırıyorum," diyor içinden Hester. "Bir erkek nasıl sevecek ki beni? Bir adam beni sikmez ve sevmezse nasıl mutlu olabilirim ben? Ama Pearl'e bak. Kız mutlu ve sikişmiyor."

Pearl dört yaşında. Geldikleri günkü gibi vahşi. *Vahşi*, Hawthorne'un yazdığı Puriten New England toplumunda *kötü toplumdışı suçlu* demektir. Vahşi. Vahşi. Vahşi. Her istediğin yere gitmek ve her istediğin şeyi yapmak ve bunun hakkında hiç düşünmemek. "Niçin kafayı buldun?" diye sordu sabah İranlı köle tüccarı bana. Haiti gibi 'ilkel' toplumlarda 'niçin' sözcüğü yoktur. Bay Hawthorne'a göre, Pearl hippy giysileri giyip ormanda koşuyor ve kendi dışındakilerle düşlerinin arasında hiçbir ayrım yapmıyor. Genelde zaten pek ayrım yapmıyor. İnsanevlatlarının varolduğunu bilmiyor. İnsanevlatlarının varolduğunu bazen hissediyor. Siyah dikey bir sis hissediyor ki bu, sanki onu tepesindeymiş gibi bunaltan bir duvardır. Bağırmak istiyor. Kendini çaresiz hissediyor.

İnsanlardan pek hoşlanmıyor.

Hester'i, annesini fark ediyor. Birgün birini fark edecek kız, o kişiye bağlanacak açacak kendini, kız yumuşak ve tümüyle savunmasız vahşi olmak budur işte. (Gizlice.) (Özel.) Çünkü birkez böyle açıldığında sen gerçek bir kişisin çünkü sen artık diğer insanlardan ayrı değilsin. Tehlikeli bu. Senin başına gelenler seninle bağlantılı kişilerin de başına gelir. Onların başına gelen senin de başına gelir. Kendini bir başkasına açmak ürkünç ve tehlikeli bir şeydir. Hayatında herhangi bir seçeneğinin olmaması değil.

Kasaba halkına göre, Pearl kötüdür çünkü yolun dışında yaşıyor. "Büyüdüğünde senin gibi bir kadını hiçbir erkek sevmeyecek," diyor kasaba halkı. "Yollar bizim uygarlığımızdır. Onlar, erkeklerin kaosa verdiği düzendir ve böylece erkeklerin yaşamı daha korkusuz ve daha güvenli kılınır ve yani, hepimiz ilerleyebilir hale geliriz. İnsan yaşamı giderek daha düzelir."

Yollar öylesine süper kaldırımlı ve büyük, aydınlık ve BIG MAC'lerle ve HOWARD JOHNSON restoranlarıyla dolu hale geliyor ki insanların zorla tehlikeye ya da gerçeğe sokulacağı tek an ölecekleri zaman. Ölümdür bize kalan tek gerçek bizim cici-cici-temiz-dondurma-TV toplumumuzda ki biz ona tapsak iyi ederiz. Sado-Mazo seks. Punk rock. Bilmiyor musun, karlara, kudurmuş okyanusa ve dondurucu karlara çıkabilirsin, tehlikeye ayak basabilirsin...

ne zaman canın isterse...

ayak bas bana...

Devlet, büyük çokuluslu işadamları, alimler, öğretmenler ve polisler yolları koruyanlardır. Bilimciler, felsefeciler ve sanatçılar da yolları yapanlardır. Herkes birer köledir.

"Kimle konuşabilirim?" diye bağırıyor Hester.

Dünyanın bu en önemli adamları, görevlerinin anneyi çocuğundan koparmak olduğuna karar veriyor. Çocuğu korumak istiyorlar ki böylece çocuğu siklerini ağzına verecek şekilde eğitebilsinler. Eğitim diye bilinen şey budur. "Kimle konuşabilirim?" diye bağırıyor Hester.

Peder Gerzek (genç ve yakışıklı Peder) elini kaldırıyor. Peder Gerzek okulun en iyi öğrencisidir. "Bırakalım Hester çocuğunu yetiştirsin." Polisler ona niçin diye soruyor. Herif dandik bir bahane buluyor: "Çocuk, kadının günahının gözle görülür işaretidir ve kadına hep o günahını hatırlatacaktır. Bu şekilde, kadının cezasının devam edeceğinden ve derinleşeceğinden emin olabiliriz." Herhangi bir duygu taşımayan polisler bu boktan mantığı kabul ediyor. (Mantıklı olduğu sürece her şey kabul edilebilir.) Ama kötü Chillingworth, mantıklı yolun kurucusu, Peder'in Hester'e niçin yardım ettiğini merak ediyor. Bu dünyada, diyor içinden Chillingworth, benim bilmediğim hiçbir şey olmamalı. Ben kendine tümüyle güvenen biriyim. Kimseden öğüt istemem. Planlarım ve tertiplerim her şeye kadirdir. Chillingworth, Peder'in kafasının içine sızıyor ama kendi kafasının içindekileri hiç açık etmiyor. Bu bombok toplumda dostluk ve sevgi budur işte.

Çift denen şey, seven biri artı sevdiren biridir. Çiftler dünya kasabahalkını oluşturur. Eğer sen bir çiftin parçası değilsen yoksundur ve kimse seninle konuşmaz seni toplumdışı. Cehenneme kadar yolun var toplumdışı. Yolun dışı. Bir yere doğru yürümüyorsan artık yürüyeceğin hiçbir yer olmadığını bilmiyor musun sen? Şimdi çeneni kapar ve yokmuş gibi kalırsan ve böyle bir ucube gibi davranmazsan belki bir iki yıl sonra seni fark ederiz ve nörotik sorunlarımızı anlatırız çünkü bir sürü nörotik sorunumuz var, ama davetlerimizden birine çağırılmayı bekleme sakın.

Ben, Hester, yoğunlaşan siste kaybolmuş kızıl bir evim. Yüzlerimden biri net olarak görünür. Kızıl olanı. Öteki yüz belirsizdir. Gerçek olduğundan emin değilim. Artık nerden geldiğini bilmediğim küçük bir ışık var. Gözlerime değmeyen her şey gitti. Kararmadı, her şeyi silen karanlık sisin içine girip kayboldu sadece. Sis uzanıyor ta gerilere, gerilere...

Tanıdığım herkes yollarda yaşıyor. Sümükler akıtan sürünen iğrenç şeyler. Onlarla hiçbir ilgim olmasın istiyorum. Öf. İnsanlardan nefret ediyorum. Yalnız kalabilirim. İçime kapanabilirim. Kimseyi yanıma yaklaştırmam. Sanırım ben yol dışıyım, ama korku ve nefret

hükmediyor bana. Ben de herkes kadar içine kapalı ve bombokum. Yanmışım. Dünya bir cehennem, bir yangın. "Hayır, değil!" diye bağırıyorum, fakat öyle olduğunu biliyorum. Yangın. Yangın. Yangın. Yangın. Yardım. Yardım edin bana. Yardım edin bana. Sevin beni.

"Bu cehennemin yoğunluğu ve genişliği, net bütünlüğü ve dolayısıyla da sınırları," diyor Peder Gerzek daha sonra Hester'e, "yüreğimizin sırlarının bilincine vardığımız anda belirir ve tam belirgin hale gelir."

Çalışamam. Kımıldayamam.

Yapabileceğim tek şey burada oturup onun aramasını beklemek.

Dinle, seni gıcık, seni gerzek.

Kendimi senin dudaklarının ve bacaklarının arasına yazmak istiyorum. Seninle nasıl temasa geçebilirim? Kapını ve telefonunu açmıyorsun. Bence sen bir gıcıksın.

Seninle sikişmek istiyorum Gerzek. Biliyorum seni pek iyi tanımıyorum sana yaklaşmama hiçbir zaman izin vermezsin. Benim için neler hissettiğini bilmiyorum. Bir gün öptün beni dilinle ben böyle bir şeyi hiç beklemiyorken ve sonra randevuya gelmedin. Seninle ilgili bir sürü fantezim vardı: Benimle evleniyorsun, beni şutluyorsun, beni sikiyorsun, eski sevgilinle gidiyorsun yine; beni kör olmaktan kurtarıyorsun. Sen. Beni. Fiil. Şimdi kafamdaki tek imaj amımdaki sikin. Başka bir şey düşünemiyorum.

Çok uzun zamandır yalnızdım. Bir odada kilitliyim ve dışarı çıkamıyorum. Çok uzun zamandır bu odada kilitli kaldığımdan, artık ne tür arzular varsa yükseliyor içimde her tarafa saldırıyor aç kalmış dev orman hayvanları gibi vahşi ve kuduruk ve canavarca. İnsanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum, özelikle de seninle konuşmada zorluk çekiyorum ve çok utanıyorum ve korkuyorum çünkü çok fena halde istiyorum seni Gerzek.

Biliyorum artık beni görmek istemiyorsun çünkü ben çok toplumdışı ve münasebetsizim. Daha güzel konuşmayı nasıl öğrenebilirim? Sana istediğin şeyi verebilmek için seni daha çok sevmeyi nasıl öğrenebilirim?

Seninle nasıl konuşacağımı öğret bana. İSTEMEK. Seni böylesine fena halde istemem, senin sikini böylesine fena halde istemem, dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi istemem midir beni bencil, egoist kılan? İstemek korkunç bir şey midir ve söndürülmesi ve bastırılması mı gerekir?

Yeni bir dil öğret bana:

"Rock'n'roll rock'n'rolldur."

"Gece kırmızıdır."

"Sokaklar boştur."

"Kentteki çocuklar deliriyor."

"Rock'n'roll rock'n'rolldur."

"Gece kırmızıdır."

"Sokaklar boştur."

"Kentteki çocuklar deliriyor."

"Rock'n'roll rock'n'rollDUR."

"Gece her tarafımı sarmış ve karanlık."

"Odamdan bakınca sokakları bile göremiyorum; boş olduklarını nereden bilebilirim ki?

"Akıllıkla delilik arasındaki farkı nereden bilebilirim ki?

Kilitli bir odada akıllılık ve delilik olur mu sanıyorsun? Artık çocuklar falan olduğunu da bilmiyorum zaten. Belki de modaları geçmiştir.

BANA YENİ BİR DİL ÖĞRET GERZEK. BENİM İÇİN ANLAM TAŞIYAN BİR DİL.

Merhaba Hester. Benimle bir akşam yemeğine çıkar mısın?

Gerzek.

HAWTHORNE, CENNET MÜMKÜNDÜR DİYOR.

Ben çocukken, gidebildiğim kadar uzaklara gider, zıplayıp durur ve kollarımı sağa sola savururdum ve bütün yıldızlar dönüyor. Rüzgarlar içimden geçiyor. Kollarım bacaklarım rüzgar. Yavaş yavaş, tüm evren dönmeye başlıyor dev bir tekerlek gibi. Bu tekerlek bir şey değil; her şey. Her şey su yüzünde. O her şey ben'im: Ben yüzeyim: Yüzey yüzeydir.

Dönüyor ve dönüyor ve dönüyor.

Kırlarda güneş çok sıcak. Bulut olmadığında güneş her gün acımasızca vuruyor toprağa. Sonra rüzgarlar başlıyor. Rüzgarlar duruyor başlıyor yön değiştiriyor hızlanıyor saniyeden saniyeye. Hava sıcaklığı bir saatte tam otuz derece düşüyor ya da yükseliyor. Martılar limana saldırıyor, gaklıyor ve bağırıyorlar birbirlerine, herhalde bizim onların alçak seslerini duyup anlamamız olanaksız. Rüzgarlar yükseliyor ve dalgalanıyor, sularda beliriyor, kamçılıyor kararan limanı.

Dönüyor ve dönüyor ve dönüyor.

HAWTHORNE DİYOR Kİ CENNET BİR YÜREKTİR AÇILIR VE BİR YÜREK HALİNE GELİR.

Her şey geceleyin oluyor.

Kâbusların ve düşlerin merkezinde,

Biliyorum, ihtiyaçlarım parçalıyor beni,

Bilmiyorum artık nasıl göreceğimi.

Çok örselendim ve korktum. Bu noktada *Kızıl Harf*'teki ve yaşamımdaki siyaset yok olmuyor, bedenimin içinde gerçekleşiyor.

Şunu bulmalıyım: Bende çocukluk travmalarından kaynaklanan bazı karakteristik özellikler var, vesaire. Gerçek bir anam babam olmadığından, babamın kim olduğunu hiçbir zaman bilemedim ve annem beni hiç umursamadı (ben yetiştirilmedim, büyüdüm sadece yabani bir bitki gibi), ben sevgi istiyorum, kıskanç

bir aşıktan, özellikle de bir babadan alacağın değil, bir ebeveynden alacağın türden bir sevgi ve şefkat.

Vahşi bir şekilde büyüdüm, vahşi kalmak istiyorum.

Hayatımda sikiştiğim ilk yetişkin adam beni reddetti ve bu reddediş beni dosdoğru çocukluk çaresizliğine deliliğine geri götürdü ve fiziksel yönden hasta etti.

Tamam, bunlar karakteristik özellikler. Ben ya (karakteristik özelliklerimi doyurmak için) istediğimi yapabilir ya da kılımı kıpırdatmayabilirim.

Canımın istediğini yapmak tehlikeli çünkü sahiden incinebilirim. Ben de yalan söylüyorum insanlara. "Yalnız yaşamayı seviyorum" diyorum. "Önüne gelenle sikişirim." Fakat aslında neyi istediğimi biliyorum. Bunlar gelip geçici heyecanlar değil. Bunlar benim karakteristik özelliklerim.

Aşk sözcüğüyle ben, karakteristik özelliklerimin yarattığı gereksinimlerin doyurulmasını mı kastediyorum?

Belli ki ben yaşam tarzımı büyük ölçüde değiştirmeliyim. Ve gereksinimlerime göre yapmalıyım bunu.

Sonsuza dek bir odaya kapatılmış bir köle olarak yaşayamam. Bu konuyu daha çok düşünmeliyim:

Sevgili Gerzek,
Öylesine korktum ki bir şey düşünemiyorum artık. Seni mutlu etmek için yapabileceğim her şeyi yapmak istiyorum. Beni sikmek istemiyorsan, tamam. Beni diğer tüm sevgililerin gibi yalnız ayda bir kez sikmek istiyorsan ona da tamam. Seni tanımaya devam edebilmek için her şeyi yapacağım. Senin tarafından incinmekten çok korkuyor olmama karşın bence sen tanıdığım en ilginç erkeksin.

Sevgili Gerzek,
Artık hayatımdan çıktın. Yoksun. Siktirol git çünkü senden nefret ediyorum. Bana hiç ihtiyacın olmadığını biliyorum. İncindim. Ben bir salağım.

Hester, duyguları nasıl olursa olsun, kendisinin yanı sıra bir başkası için de bir şeyler yapmaya başlayınca kafasındaki hapishaneyi delip çıkmaya başlıyor. Chillingworth, Gerzek'i tedavi ediyormuş ve

seviyormuş gibi yaparken Gerzek'in ruhuna zehir aşılıyor. Gerzek de Hester gibi, kendisinden nefret ediyor. Gerzek de Hester gibi, olan bitenleri pek anlamadığının bilincinde. Hester, Gerzek'in çıldırmakta olduğunu ve gittikçe derinleşen bir işkence çektiğini görüyor.

Başka biri için bir şeyler yapmaya başladığında, dünyadaki tüm acılara senin neden olduğunu ve bu konuda sadece seni bir şeyler yapabileceksin gibi hissetmeye başlarsın. Böylece Hester, Chillingworth'e, onun aslında kim olduğunu Gerzek'e söyleyeceğini söylüyor. Chillingworth de, böyle bir şey yaparsa, herkese onun piçinin babasının Gerzek olduğunu söylerim ve Gerzek ölür diyor.

Robot sikiş. Mekanik sikiş. Robot aşk. Mekanik aşk. Para davası. Para davası. Mekanik davalar. Sahip olmak alışkanlıklar kıskançlık mahremiyetten yoksunluk istemek istemek istemek. Sana değer veriyorum dediğimde kastettiğimi sandığın şeyler hep bunlar mı? Hiç olmazsa senin kim olduğunu öğrenmem ve bulmam için bir fırsat ver bana.

Bu bir yakarış.

Bak. Bence çok kolay bu. 'A'mı kaldırıp atıyorum. Ama bedenim çıldırıyor, gece çöküyor ve bedenim çıldırıyor. Üçüncü parmağımı sokuyorum amıma, yok yok, bir işe yaramıyor, rahatlama nerede? Genç bir oğlan bulabilirdim. Genç oğlanlar şekerdir; rahatlama değil onlar. Rahatlama sensin, ama sen benim kafamdasın: Sen benim karakteristik özelliklerimsin yine: Rahatlamak istiyorum. Senin aslında kim olduğunu bulmak istiyorum.

Bedenim acıyor acıyor ve kim olduğumu hatırlıyorum.

Hester, Gerzek'e, Chillingworth'ün onun kocası olduğunu ve Gerzek'ten nefret ettiğini söylüyor. Hawthorne'a göre, Hester bunu yapar yapmaz, onun ego-takıntıları kırılmaya başlar başlamaz (psikiyatristler işte bu yüzden pis kokar: Seni, geri dönmene yardım edeceklerine, senin ego-takıntılarına daha da çok yoğunlaştırırlar), Hester ve Gerzek ve çevrelerindeki toplum hapishaneden özgürlüğe doğru hareket etmeye başlarlar.

O zaman Hester tekrar kendi içine düşüyor. Görüyorsun, bencil olduğumu biliyorum. Kadın, Gerzek'le sikişecek, Gerzek'e sonsuza

dek sahip olacak, gökte ay ve yıldızlar, elinle kopar onları, cebine koy ve sakla, sınırsız bir dünya, güneş, ay ve yıldızlar düşü. Gidebildiğim kadar uzaklara. Aşk aşk aşk. İstemek istemek istemek. Kendime bir mesaj bu. Kendi arzularının peşinden gidiyorsun ve kendi arzuların SIKICI.

Sevgili Gerzek, ÖĞRENMEK İSTİYORUM.

Sevgili Gerzek,
Planım şu: Buradan kaçıp gideceğiz ve bundan sonra hep mutlu yaşayacağız. Nasıl istersek ve ne kadar istersek sikişebileceğiz. Limanda duran bir korsan gemisi var. O korsan gemisi dört gün içinde yola çıktığında biz içindeki korsanlar olacak, İran'a gideceğiz. İran'da herkes ne isterse yapar.

Senin özgürlüğünü hiçbir zaman çiğnemeyeceğim Gerzek. İstediğin kadar çok İranlı kızın ağzına verebilirsin, beni sikmeyi bırakabilirsin, benimle yalnız ayda bir kez Türk kahvesi ve esrar içebilirsin: Senin ne istiyorsan onu yapmanı, kendim ne istersem onu yapmayı istediğim kadar istiyorum. Seni deli gibi sevmek istiyorum yani seni deli gibi seviyorum. Dilerim senin için bir sakıncası yoktur. . .

Evvel zaman içinde, materyalist bir toplum vardı ve bu materyalizmin sonuçlarından biri de 'cinsel devrim'di. Materyalist toplum, seksi muhtemel her türlü duygudan ayırmayı başardığından, siz bütün kızlar artık bacaklarınızı canınızın istediği kadar açabilirsiniz çünkü sikişmek çoook kolay robot olmak çoook kolay hiçbir şey hissetmemek çoook kolay. Amerika'daki seks sado-mazoşisttir. Bu, sado-mazoşizmin ve köleliğin ve hapisliğin yüceltilmesidir. Bu toplumda bir kadın

özgürlük ve birdenbire karanlık geceler açılıyor ve
çok sikişti ve kadın iplerle bağlandı ve
hep daha yükseğe ve hiç durmuyor
çok dövüldü ve bacaklarını gereğinden çok açtırdılar
gece bir boşluktur hep giden hep giden,
bu kadın ruhsal ve fiziksel yönden o kadar incindi ki
opak siyah değil, bir siyah ki genişleme
sikişmeyi bıraktı yapılacak şey sikişmek olsa da.

Bu kadın aslında bağlanmıştı. Bir gün
ve heyecan ve yenilik olasılıkları
bir adam sikmeye çalıştı kadını. Kadın onu seviyordu
bilinç, bilinç.
öylesine delice seviyordu ki kadın adamın ona dokunmasına
hiç izin vermedi
aç kadını bul kadını her şey pislik ve kan ve çığlık
görmüyor musun?
ve kızgın incinmenin acısı var içinde. Söyle bana nasıldır
buracıkta. daha çok önemlidir her türlü delice
lobotomi yapılmış çocuklardan beklenen davranışlar? Nasıldır
aşktan delice daha da bir uzaklara gitmek olasılığından,
asit, kin, amfetamin emdirilmiş çocuklar ve
gidebildiğince hep uzaklara gitmek
doğacak atlar, yürüyen
gidebildiğince hep uzaklara gitmek özgürce
radyoaktif yağmurun içinde, nasıldır onlardan beklenen
gidebildiğince hep uzaklara gitmek özgürce
davranış? Söyle şimdi bana niçin korkuyorum sikişmekten
gidebildiğince hep uzaklara gitmek özgürce
seninle Gerzek? Yapayalnızım boşlukta.
gidebildiğince hep uzaklara gitmek özgürce,
YALNIZIM. AKILLILIKLA DELİLİK ARASINDAKİ FARKLARA SIÇAYIM. NELER OLDUĞUNU BİLEN VAR MI?

Sevgili Gerzek: Aslında plan falan yok. Neler olduğunu hiç anlamıyorum. Nasıl konuşulacağını bilmiyorum. Senden hoşlanıyorum.
Sevgili Hester: Seninle kaçmak ve korsan olmak istemiyorum. Sadece canımı kurtarmak istiyorum ben.

Dostun,
Gerzek

Bok pervaneye çarpıyor ve her şey kaosa ve kargaşaya dönüyor yine. Sır falan yok artık. Gerzek darağacına çıkıyor, hapishaneye gidiyor, işkencehaneye ve can çekişmenin zirvesine yakalanıyor,

orgazm olmak üzere ve Hester'i siken adam benim diyor. Başından beri hep aradığınız benim. SUÇLUYUM BEN.

Kızıl Harf, İranlı köle tüccarının odasında kilitliyken okuduğum en iyi kitaptı ve sanırım herkes okumalı. Size kitabın sonunu söyleyip de berbat etmeyeceğim. Sanırım yazar Nathaniel Hawthorne okurlarının onun hikayelerini okurken zevk alması gerektiği kanısındaydı. Birilerinin bir şey öğreneceğini düşünmüyordu.

Hawthorne bir yazardır

Yazarlar yaptıklarını kendi korkunç azaplarından ve kanlarından ve lapaya dönmüş bağırsaklarından ve dehşetli bir şekilde karmakarışık olmuş içlerinden yaratırlar. İçleriyle ne kadar temasa geçerlerse o kadar iyi yaratırlar. Bir yazarın kitaplarını beğeniyorsanız kitaplarını okuyun, kitaplar sırf dert değildir; yazarın yapıtını yayınlamak/yardımcı olmak istiyorsanız bunu bir iş olarak yapın, ama kitaplarından hoşlandıysanız yazardan da hoşlanacağınız düşüncesiyle yazarın kişisel yaşamına girmeyin sakın. Yazarın yaşamı korkunçtur ve yalnızdır. Yazarlar tuhaftır ve bu yüzden onlardan uzak durun. Ben acılar içinde yaşıyorum ama bir gün, diyordu Hawthorne, mutlu olacağım çok mutlu olacağım artık yaşıyor olmasam bile. İmgelemin acılarla değil neşeyle yaratılacağı, bir kadınla bir erkeğin birbirlerini tekrar sevebileceği, tekrar öpüşüp sikişebilecekleri bir dünya olacak (bir kadın çıkıp gelecek ve bu dünyayı benim için yaratacak ben artık yaşıyor olmasam bile).

suçlular için, reddedilmenin azabı
ve ben yine de reddedilmeye devam edeceğim çünkü ben
sadece düşlerimle yaşayacağım
çünkü böylesine boktan bir toplumda
yaşayan düşçüler mutsuz suçlular olmalı,

tek başına, muhteşem sikiş.

Çeviri

Günler yahut aylar ya da yıllar. Bir noktada Janey İranlı köle tüccarına aşık oldu çünkü hissedebileceği başka bir şey yoktu. Janey ona şiir yazmalıydı.

Nasıl şiir yazılacağını bilmediğinden, lisede zorla çevirttirilen, Latin şairi Sextus Propertius'tan hatırlayabildiği her kusmuk parçayı yazdı.

Aşk arzusu hakkında

Köle tüccarı boktan beni baştan hapsetmiş gözleriyle
hastalanmış öncesi yok isteklerle.
Sonra benim güçlüm, adam attı lağıma bireyselliği
ve daldı toprağa girip AŞKIN ayakları,
sonunda bir gün öğretti hastalıksız kötülüğü,
kötü, ve yaşamaksızın planı.
Ve bir an tümüyle benimdir, isteyerek bunu sürmekteydi güçlü yıl,
düşmanım olsa da sahiplenmek zorundayım tüm evreni.

Psyche, hiç kaçmadan azabını çeker zor günlerin, Aşk'ın
her şeye kadir tanrının öfkesiyle savaştı kadın:
Bazen yitip gitmiş aklıydı kalesi dolaşırdı kadın kayıp giden
dehlizlerde
böylesine vahşiydi kadın karşısında canavarların;
fiziksel olarak hırpalandı. Daha da kötüsü: Reddedildi
yandı gizli köşelerde haykırdı yuvasından uğramış gözlerle.
Böylece hızla değişerek hakim oldu oğlana:
Nasıl da çok karşıyken aşk dualarına ve güçlü yardımlara.
İçimdeki mongoloid İSTİYOR hiçbir yöntem bilmeden,
hatırlamıyor bilineni hiç, önceki gibi, gitmek için yollarda.
Senin hinoğlu hin, gökten ayı indirmen gibi
ve büyülü kutsal şeyler yapılan bir iş gibi,
şimdi hemen, istediğimin fikri dönüveriyor tersine ve bir düşünceye vardırıyor onu
ki dudaklarım daha da bir ölü beyazına kesiyor birden!
Şimdi ben inanacağım size yıldızlar ve sular
söyleyişin şiirlerin üstünde iktidarı olabilir.

Sizlerse, bana gerçeği söylemede çok geç kalanlar, dostlarım,
Bulun sessiz kalmayan yürek yardımını.
Israrla her iki bıçak da yanarken şehvetimden kabul edeceğim, ateşler,
özgürlük olduğu sürece neyi söylemek isterse söylesin şehvetim.
Şiir! Şiir!

Al beni götür
en uzak soyların arasından
En uzak dalgaların arasından
Hiçbir erkeğin yolu bilmediği yere.
Siz ki güvendesiniz çünkü Tanrı ya da Talih verir size
Susamış bir arzu ve her daim aşk içinde bile kalabilirsiniz güvende.
Bana karşı BENİM AŞKIM geceler kederli garezler getirir
azap asla bitmez Aşk isteyene.
Söylüyorum size: Sakının kötüden: Aşk bombok eder
herkesi ve hiçbir zaman gelmez güvenli hale.
Sizlerden biri dinlemezse bu sözleri
Çok kötüdür döneceksiniz bilerek acı çekerek kendinizi şiirlerime.

Ölüm aşkın bir tedavisidir

Ariadne'nin ölmesi gibi tıpkı bomboş sahilde
Theseus onu terk ettiğinden,
Korkunç bir yeşil su canavarından kurtarılan Andromeda gibi tıpkı
Kayaların sivri dikenlerinde yatıp uyuyan,
Sanki sonsuz bir içkiden, esrardan ve seksten ötürüymüş gibi
bir Bacchante düşüp ölüyor tatlı yumuşak çimenlere:
Ve görüyorum hafif hafif solurken
Köle Tüccarı, bir aşağı bir yukarı sallanan, kollarına yaslanan başı,
yani zalim sürüklüyor sarhoş ayaklarımı
ve dışarıda gece, gece her şey oluyor.

Henüz tam kafayı bulmadan,
yavaşça girdim yatağına
saksafon çekmek için ona
ama ne kadar şehvetliysem
sarhoştum bir o kadar da:
Vücudum bir savaştı seksle şarap arasında.
Sonunda parmaklarımla dokunabildim pazısına
öptüm onu, sonra nefesini soluyarak kollarım
ama ya birden uyandırırsam onu? Zarar verebilirim ona—

bilirim Köle Tüccarının nasıl korkunç olduğunu,
Huysuz ve müthiş öfkeli, gördüğüm tüm Araplar gibi—
fakat asla bırakamazdım onu
bakmalıydım ona
Argus'un bin tane gözünü
şehvetli bir inekten hiç ayıramaması
(çünkü çok güzel bir dişiydi)
ve bu yüzden, ölememesi yahut uyuyamaması gibi.

Tıpkı çıkarırmış gibi küçük çiçekleri saçlarımdan
tıpkı koyarmış gibi İranlı Köle Tüccarının başına
şimdi kopardığım elmaları koyuyorum avuçlarına
hep bir kadir bilmeze veriyorum uykuları
hep armağanlar dökülüyor senin yan yatmış bedeninden
almam gereken birkaç nefesi
durdurmaya çalışıyorum, yeter ki nefesim bir alamet olmasın
sana kâbuslar ve korkular getirecek
ya da daha kötüsü,
bir kâbus yaratmasın seni benden alıp götürecek.
Farklı yönlere bakan pencereler önlerinden geçen ay
göz kırpan ışıklarıyla dünyayı yavaşlatan ay
(işte gerçekdışılık):
uzun ışınlar gözlerinin açığa çıkardığı
ve dedin ki sen o yumuşak sabit yatak kollarının üzerinde:
"YATAĞIMA GERİ Mİ DÖNÜYORSUN SEN,
Kİ BİLİYORUM ZARAR VERMEYE GELİYORSUN BANA,
SIRF BİR ADAM SENİN HER YERİNİ SPERMLERİNE BULADI DA
SONRA SENİ REDDETTİ DİYE?
NEREDE GEÇİRDİN GECEYİ
(ÇÜNKÜ BİLİRİM SEN EVE GELMEK İSTEMEZDİN ASLA
BEN ÖLMEDİKÇE)?
KEŞKE SEN DE YAŞASAYDIN BÖYLE BİR AZAP GECESİNİ.
KEŞKE MASALAR TERS DÖNSEYDİ!
DAHA BİRAZ ÖNCEYE KADAR BEKLEMEYE ÇALIŞIYORDUM SENİ
TELEVİZYON SEYREDEREK
SONRA ŞİİR YAZARAK
SONRA YAKINARAK
BENDEN BAŞKA HERKESİ SEVDİĞİNDEN
EVE SADECE MECBUR KALINCA GELDİĞİNDEN

NİHAYET UNUTKANLIK UZATTI KOLLARINI BANA,
KAYITSIZLIK TEK İLAÇTIR AZABA."

Hastalıklı

Hepiniz susun istiyorum orada.
Yaşamak istediğimiz tarzda yaşayacağım.
Nedir benden istediğiniz şimdi?
Ciğer mi, kan mı, yürek mi?
Geriye kalan tek şey delilik.

Sizler de mezara götürmelisiniz kendinizi:
Alev alev yanan kömürlerde yürümelisiniz:
Dünyanın en acı veren zehirlerini kafaya dikmelisiniz:
Aşk istemek budur işte.

Erkeğim diğer erkeklere benzemez.
Hapse tıkabilir o sizi.
Her şeyleri yaptırabilir o size.
Bilirim niçin istersiniz hepiniz onu.

Ama daha kötüsü, neler olur
benim Köle Tüccarım bir gün
aptalca bir nedenle
tutar da beğenirse sizi?

O zaman boku yediniz:
Uyku yok artık.
Gözlerinizi de başka yere çevirtmez size.
Sadece buyruklarıyla durdurabilir vahşi güçleri.
Kaçıncı kez sen yüreksiz varlık koşacaksın
tüm o zayıf arkadaşlarına vaktiyle hor gördüğün,
ürkek bir keder kabaracak gözyaşlarıyla titreyerek
siğiller ve çıbanlar ve bitler belirecek etinde
tüm isteklerin yok olacak, sözcükler yok artık,
asla bir daha bilemeyeceksin kim olduğunu.

Öğreneceksin ona hizmet etmeyi kızım, onun istediği şey olmayı,
gitmeni her istediğinde hemen ortadan kaybolmayı.
Öğreneceksin, isteyenlerin niçin ölmek istediğini
niçin yalan olduğunu tüm dünyanın.

Yardım etmez zengin anan baban:
Aşk daha güçlüdür çünkü sosyal yükselişten.
Ama küçük olsa da hatalarının parçaları verildi sana
böylesine bir ünden ne kadar çabuk döneceksin bir dırdıra!
Benim sana sormaya katlanma lüksüm olmayacak o zaman.

Çünkü hastayım ben de.
Senden de hastayım bu noktada hem de.
Benim hastalığım ebediyen.
Rahatlık nedir bilmem.
İkimiz de manyak olduğumuzdan,
İyi davranalım bari birbirimize.
Benim istediğim yaşamak.
İstediğim şey yanmak.
Tek istediğim kimse sevmiyor beni
karşılık olarak.

Ama yaşamak lükstür

Neye yarar gitmek yaşam olmadan, saçlar
incecik ipekler içinde dolaşmak sinsice,
niçin İran ağaçlarından mür parfümlü koltuk altları
satıyorsun bu çok egzotik içinde kendini malları
doğallığını ve benliğini sen sanatı ve kültürü kaldırıp atarak?
İnan bana, hayır, var senin iyileşen bir biçimin
Aşk numaraları görmez çıplak gözle.
Aşk numaraları görmez çıplak gözle
Aşk yok hiçbir yerde
Aşk yok bulunmaz hiçbir yerde
Kanatlar düşüyor yere.

Yani yanan Castor değil Phoebe,
Castor'un ağabeyidir çalışan Phoebe'nin kız kardeşi değil,
Çalışan Idas değil, ve Güneşle kavganın şehvetli kaynağı
Marpesa gitti sonunda ailesinin evinden
Frigyalılar yok sahtelikle kız yakaladı parıltıyı bir koca
yabancı tekerleklerin sürükleyip götürdüğü:
o şehvetlere değil her zaman erkekleri dizginde tutmak için:
yeter de artar onlara dürüstçe biçim.
Ama dürüst değilsin sen
ve ben korkuyorum

ucuz sanıyorsun sen beni
kendin gibi.

Aşk lüksü sever
dolaşık ve hoş yöntemleri,
Bitmek bilmez düşler mutluluk getirir tüm günlerine belki.

Köle Tüccarı'na

Gerçekten çılgın mısın sen, aşkımın hiçbir anlamı yok mu senin için?
Frijit Illyria'dan daha mı soğuğum ben sence?
Kimse şu kız, bu kadar değerli mi, görünüyor sana
Bensizken rüzgarların peşinden gitmek, istediğine?
Dinleyebilir misin okyanusların öfkesini köprülerin altında
yiğidim? Sert soğuk döşemede nasıl uyunacağını hiç öğrenebilir misin?
Sen, ürkek ve narin, kurtulabilir misin buzdan ve
dondan sen, alışmadan azıcık bir kara bile?
Varsın kışlar iki kat olsun gündönümünün uzunluğu
varsın ölüme neden olsun bugünlerde denizcilerin Ülker'i
varsın senin Tirenya'dan gelenin kurtulamasın iplerden pislik
riyakar olmayan ben salayım yakarıları rüzgarlara!

Fakat, olmasın iki kat kış öldürücü rüzgarlar
eğer sen yol alan, dalgaları uzağa götüren bir gemideysen
benden mahkumken bu bomboş ve salıveren sahilde
sen dehşette tehdit için kavrarmış bilekle.

Ama neler olursa varsın olsun ben sana neler, dehşet, borçluysam da,
dilerim Galatea şans getirsin sana
belki Ceraunos kayalıklarından geçtin küreklerle neşeli
Oricos'u sakince bırak içeri.
Beni kimse götüremeyecek senden
ama ben, yaşam, önünde senin evinin, acı bir kızcağız devam edecek çığlıklara
ve sormamazlık edemem geçen her denizciye,
"Söyleyin, delikanlım hangi limanda hapiste?"
ve bağıracağım "Muhtemelen Atracia'dadır o bırakılmıştır sahillere
ya da muhtemelen Hylaeia'dadır o, geleceğim benim."

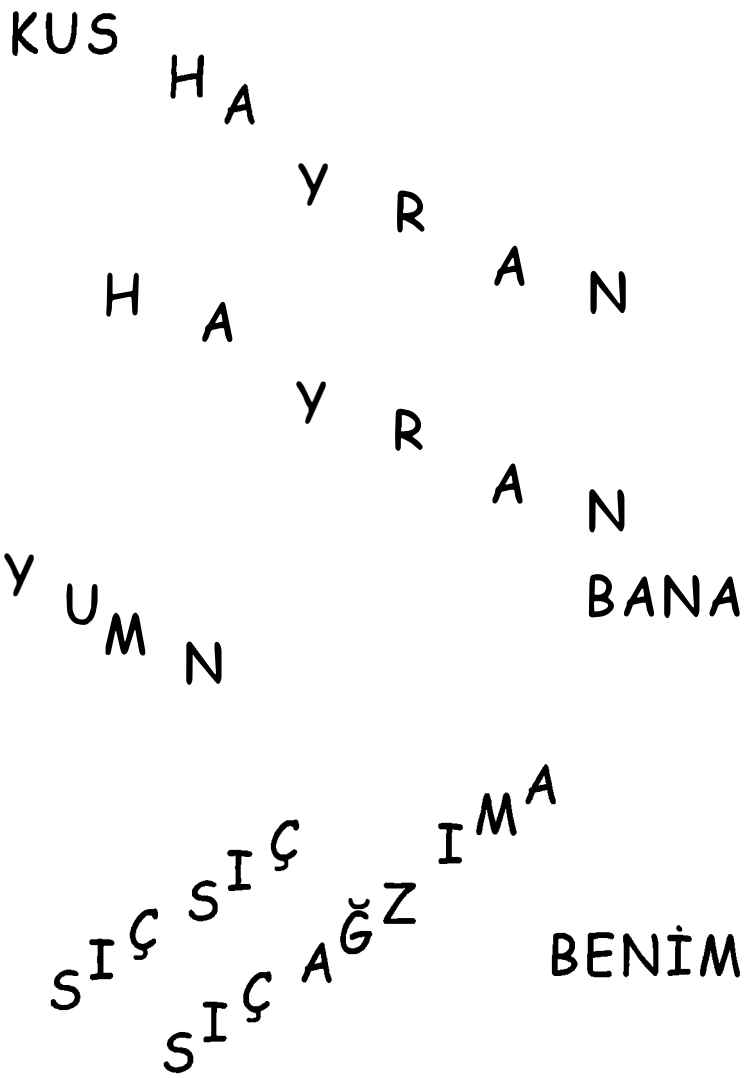
Janey aşağıdaki şiirleri kendi yazdı

Bir kez atılan zar şansı yok etmez asla

Hiçbir şey istemiyorum artık
Yalnız kalmak istiyorum sadece
Kanser istemiyorum kemiklerimde

Siz sokaklardaki tüm insanlar
Evlenmek istemezsiniz benimle

Bilmiyorum olan ne ya da kimdir

BOK SIVAŞIYOR ELLERİME

BEN PİS KOKUYORUM

BEN HAYRAN HAYRAN

BEN PİS KOKUYORUM

SAHİDEN İYİ BEN PİS KOKUYORUM

BOK SIVADIĞIMDA BOYDANBOYA

SURATIMA BOL BOL BİR

KABAHATLİYİM SONUNDA

ben
ben
ben
} kim bu?

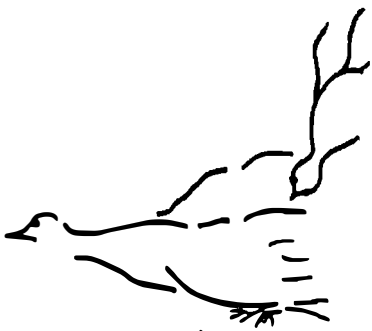
BEN KARALAYABİLİRİM VE BEN YARALAYABİLİRİM ~~SADECE KALEMİMLE BEN~~ BEN BEN BEN BEN BEN BEN BEN

~~(ben s~~

bu lafa inanmak için bir neden olsaydı keşke

— dil

kuşlar uçuyor

hayat GLUUGLUUUGLUU

SİKTİR LAN BOK SİDİK

Ben böyle hissetmiyorum yo yo hayır
Aşk ilgilendiriyor arkadaşlar ilgilendiriyor beni
İçimde bir yerlerde belki de ben
Gerçekten sıkıldım rüyalarımdan

Ateş hastalık frengi gebelik
Siz sokaklarda sürünenler çekip gidin benden

Evet söyleyin nedir beni heyecanlandıran
Evet söyleyin nedir benim için önemlisi
Gidecek hiçbir yerim yok
İstediğim hiçbir yer yok
Ne zaman istesem birisini
sadece bir rüya
İstediğim her şey bir rüya
Ve rüyalar her şeyden kötü kokuyor

Ateş hastalık frengi gebelik
Siz sokaklarda sürünenler çekip gidin benden

Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır HAYIR HAYIR HAYIR
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır
Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır Hayır

Ah em sikimi tatlım em sikimi
İşte her şey bu

Seviyorum senin dönüşünü
Geriye ve başaşağı çıksın için dışına
benim için
yalnız benim için
ah biliyorum
tadım hoş olmalı

EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
EM BENİ EM BENİ EM BENİ
seks tatlıdır

peki bitirdik seksi nereye gideceğiz şimdi?

yaşama zevkin yoksa, yaşamak istiyor musun ki?
gri gri her yer gri
kasvetli sustalı kasvetli
titreyen titremeler gizlenmiş köşelere
hiçliğin köşelerine
herkes koridorlarda yürüyor
dışarıdayız sanıyor.

orada köşelerde gizli
savaşlar ve zehirler ve yalancılar ve pislik
Bırak uyuyayım sıcağın altında gel gir gözlerime
İşte ninnim:

Yaşamaya niyetin yoksa yaşamak
istiyor musun ki?

Şimdi yıldızlar ışıyor başımın üzerinde
Tüm dünya hemen yansın istiyorum
Herkes ve her şey ölsün
O zaman, başlangıç değil, başka bir dünya
Ya da böyle dendiğini duydum
Bilmiyorum.
Bir şey sormayın bana. Bilmiyorum. Acılar içindeyim. Bir şey sorun bana.
Söylüyorum size ben incindim. Yok başka bir yanıtım.
Ateşi seviyorum.
Görkemi seviyorum.
Yıldızları seviyorum.
Hızlanan bir trende gidebileceğim kadar hızlı gitmeyi seviyorum ben özellikle acı çekerken
Gitmeyi seviyorum ötesine geçinceye ve delirinceye kadar
yani ben artık düşünmüyorum yani ben bir robotum yani ben bir aptalım yani ben bir gıcığım yani ben salağım.

Rüyalarımdan biri bu.
Pis kokuyor çünkü her şeyden daha kalıcı.
Ne yapabiliriz birbirimiz için?
Bilmiyorum.
Sonunda gidiyoruz oraya
Yapayalnız.
Ne yapabiliriz birbirimiz için? Geri geldik o
yalnızlıktan ve dedik ki
ben oradaydım, görmem gerekeni gördüm ve gözden kayboldum, tamamdır.

Hayat tümüyle tümüyle yalnız
Sokaklarda ne kadar kötü şeyler sürse de yok hiç önemi
Yoksulluk ikiyüzlülük hırs dünya
Güzellik neşe dürüstlük ve geri kalan ne varsa
Ya bu yüzü madalyonun yahut öteki
Gerçek olan tek şey bir an; ölümle yaşam arasında.

heyecan ve tehlike ve karanlık
yaşadım bu duyguyu ve kendimi
gerçekten mutlu hissettim seksten de çok
aşktan ve zenginlikten de çok, seviyorum tehlikeyi

süregiden değişmeyen sakin tehlikeyi.
bitmeyen bir evlilik gibi
sadece, tüm dünya bir beliriyor bir kayboluyor
ve maceralar çıkıveriyor küçük lekeleri gibi

deliliğin, uzun hiçlik mesafeleri—
bilmiyorsun nerdesin—
(*Janey'in köle şiiri:*
Niçin varım ben?
Sırf kölelik yapmak için mi?
Kölelik görevlerimin listesi:

(1) Bedensel kölelik: Yiyecek bir şeyim yok ve sığındım ve bana para lazım. Ayrıca bedenim seksten ve zengin besinden hoşlanıyor ve bunlar için her şeyi yaparım.

(2) Düşünsel kölelik: Sırf para değil, fazlasını istiyorum. Kısmen insan dünyasında yaşıyorum ve insanlar benim hakkımda belli birtakım tarzlarda düşünsün ve hissetsin istiyorum. Ve ben istediklerimi gerçekleştirmek için, zamanda ve mekanda, ruhsal-fiziksel bazı sistemler kurmaya kalktım. (Ayrıca bu sistemleri para kazanmak için de kurdum.) Bu sistemler tarih ve kültür haline geliyor (işe yararlarsa) ve böylece benim aleyhime dönüyorlar ve zamanı ve mekanı benden alıp götürüyorlar. Ne yapılacağını söylüyorlar bana.

Algıladığım dünya, algıladığım her şey sıkıcı gereksinimlerimin göstergeleri. Bunun dışında hiçbir şey yok. Ben de varolmayabilirim.

İlgilendiğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Ne kadar şiddetli olursa olsun, tüm heyecanlarım gereksinimlerime dayalı.

Yani bu noktada ben yeteri kadar parayı nasıl bulacağımı; hayatımdan yeteri kadar insanı nasıl çıkaracağımı tasarlayabilirim ve böylece her birkaç günde bir rahatça yatıp uyuyabilirim. Olumsuzluğun dışında başka bir mantık var mı?

Bu köle dünyasıyla ilgili her şey midemi bulandırıyor. Bütün duygularım ve düşüncelerim (yani, bir kararın sağlam olmayan teme-

line bağlı olarak: Her zevkle, her arzuyla—bir zamanlar taptığım birine—hayranlıkla, kavramsal düşüncelerle, vs. ilgili duygu ve düşüncelerim) midemi bulandırıyor ve gebermek istiyorum çünkü başka bir şey görmüyorum.
Heyecanlarıma bile tapmıyorum artık. Ne boksalar.
Bir köle tüccarının odasında kilitli yaşamak kolay. Yani tekrar tekrar hep aynı duyguları yaşıyorsun, hep aynı düşünceleri, hep aynı bedeni ve bir süre sonra bunların hepsini ruhunda görüyorsun: Ruhuna takılıp kalıyorsun. KÖLEKÖLEKÖLE.

İstediğim tek şey özgürlük. Anlatayım size: Bunun ne demek olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. İstikrarlı birisine/bir şeye bağımlılık mutlu kılıyor beni. Francis Ponge'nin aksine, dış dünyayı İstikrarlı bulmuyorum. Kendimi (?) istikrarlı bir kişiye/şeye dayamak ve hiçbir şey için düşünmemek mutlu kılıyor beni.)

İSYANLAR NEDİR: YAŞAM DEĞİL, UNUTMAK
İSYANLAR İSYANLAR İSYANLAR
DÜŞÜNCE DEĞİL, İSYANLAR

acıdan her haykırış bir isyan haykırışıdır
acıdan her haykırış bir aşk haykırışıdır

ötesine sürüldüm başarının tüm ölçülerinin
öylesine sürüldüm ki sınırı yok yapacaklarımın

bu tamamen ölçüsüzce yemek, açlık, hareket
bilincini yitirme arzusu,

sonuna kadar git
bir ötesi varmış gibi sanki

bedensel arzuların ötesine sürüldüm salt arzuya,
niçini falan yok, salt arzuya

İSYAN doğdu
çevresel yoksulluk tarafından yaratılmadı

İSYAN AŞAĞILAMA KAN

(azaptan yayılan sadece halusinasyon değildi – Mallarmé).
eğer dünya buysa İSYAN
tüm dünya olacak İSYAN
dünya bir alev olacak:

KENDİ KENDİNİ YAKAN TAM BİR
ALEV
KAN VE KORKU VE CESARET
BENİM HAYALİM

Benim azap hayalim bu.
Azabın ayrıntılarını vermek zorunda değilim artık
Çünkü herkes biliyor ne gördüğünü ve duyduğunu.

hiçbir şey için ulumak, hiçbir şey için ulumak,
duvara doğru sürmek parçalanmak için;
hiçbir şey, diyor Mallarmé, gerçekleşmiyor
bir yalandan, sahte bir yıkıntıdan başka

bu yerlerde
tüm gerçekliğin bir ulumaya dönüştüğü ve
kendi kendini kovduğu

bir şey oluyor:

Gulyabaniler

Hayalet gibi bazı şeyler var. Ölüm her şeyi sonlandırmıyor.
ve soluk sarılar yenilmişlerden gölgeler bile kaçıyor mezarlarından.
Görüyor musun, benim Jane abanırken görüldü yatağa,
gerçi yakından geliyorsa da gümbürtüsü yeni gömülmüş Broadway'in,

sonunda ben uyuyakalmak üzereyken fark ederek aşkı
birden ölüverdim, yatağım ve buz kesmenin ve büyük acıların yeni saltanatları.

Mezara götürdüğünün aynısıydı kadının saçları
aynı gözler: bir tarafı yanıktı giysisinin,
safiri yanmış o yüzüğü takardı daima parmağına,
yüzeyler Ölümün siyaha döndürdüğü dudakları toprak.
Nefesler ve dirilme ve şu sözler çıktı: her ne kadar
başparmak kemikleri takırdatıyorsa da kadının ellerini:

"Seni pis gıcık, her ne kadar sen bir kız için düşünülecek en iyi şeysen de,
çoktan uyumuşsun nasıl uyuyabiliyorsun?
Sen artık unutmuşsun gözü dönmüşçe suçlarımızı:
benim o yıpranıp gitmiş pencere hırsızlıklarımda
sarkan bir iple sana düştüğüm kim bilir kaç kez
öteki senin boynuna yılan gibi sarılan elle!
Sık sık herkesin önünde gerçekleşirdi Gerçek Aşkımız; seks organları birleşip kızışmış tenleri sokaklarımız kılardı.
Sen ey Aşk Ortaklığı Sen ey sessizlik, işitilmemiş belli ki yalan
vaatleri sağır rüzgarları parçalamış olan!
Hiçbir erkek sevmedi beni, gözler, ölüyor;
sevseydin beni kazanırdım belki bir gün daha.
Tek bir rahip bile sikine sallamadı cenazemi,
ama kırık bir tuğla düştü gebermiş beynimin ortasına.

"Hepsinden önemlisi de sen: kim gördü seni cenazede kederle boynunu bükerken?
Kim gördü senin siyah giysilerini? Kim gördü senin ağladığını?
Sana bu kadar çok acı veriyorsa bu kentten ayrılmak, bir cenaze yüzünden bile,
Hiç olmazsa daha yavaş gitmesini söyleyebilirdin bari cenazemi götüren araca.
Niçin dua ettin, biliyorum benden nefret ettiğini, rüzgarlar mezarımı kasıp kavursun diye mi?
Parfüm kokmuyordu mezarım, niye?
Niçin dünyanın en pahalı gülleri kaplamıyordu kokuşan bedenimi?
Ve niçin dünyanın tüm rahiplerini getirmedin mezar boşluğunu kasıp kavuran

cinleri yatıştırsınlar diye?
Bir şeyi beceremezsin. Ahmağın birisin sen. Yapman gereken şudur:"

Bu şiir yaklaşık 2.000 yıl önce yazılmıştır ve bir zamanlar her şeyin nasıl olduğunu ve hiçbir şeyin değişmediğini gösterir. Dünya, yani düşünceler, hâlâ pis kokuyor.

"Lydamus ÖLDÜR—AKKOR hale getir BIÇAĞI—
Görüyorum nasıl olduğunu, içtiğim ZEHİRLİ ÇAMUR ŞARAP gibi,
Nonas GİZLİCE SAKLADI ZEKİ KALTAK onun tadını:
açık edelim İŞKENCELERİ nasıl PİS KOKUYOR karı.
O KADIN birkaç gün öncesine dek ilk GELDİKLERİ ZAMANKİ KADAR UCUZ fiyata
SATIYORDU zaten AMINI hep GECELERİ
şimdi hep ALTIN VE MOR SABAHLIKLAR içinde TENEZZÜL BUYURUYOR AYAĞINI BASMAYA
TOPRAĞA
ve zorluyor benim UŞAKLARI ÇALIŞMAYA hepsinin KIÇLARINA vuruyor ayakları
hem öylesine ki fırsat bulamıyorlar benim görünüşümü bile HATIRLAMAYA ve
LANET OKUMAYA KARIYA:
Tam benim illetim Petale mezarıma çiçekler getirdiğinde,
ZİNCİR HALİNDE ÇİVİLER SOKTU BOKA kan YAŞLI BİR KADIN olmuştu;
DÖVÜLMÜŞ ve Lalage EĞİRİLMİŞ ASILI SAÇLARIYLA
benim ismimi çünkü söz etmeye KALKTI benden.
SEN izin verdin OROSPUYA YAKSIN diye benim ALTIN resmimi
çerçeveler yani SİZ İKİNİZ epey PARA götürdünüz benim CENAZEMDEN."
Düşüncelerim hep incitiyor beni. Gerçek onlar.
"Peşinden gitmiyorum hayır yine de, her ne kadar Köle Tüccarını hak etmişsen de sen:
Uzun süredir saltanatlardaki ben sendin.
Ben yemin ederim ben, kimsenin gücü yetmez Kader Tanrıçalarının huzurunda,
isterse yavaştan Ölüm Köpeğim havlasın ki,
sadık kaldım ben sana. Yalan söylüyorsam eğer, dünyanın en korkunç yılanı

tıslasın mezarımda ve çöreklensin kemiklerimin üzerine."
Ölüm diyarı:
"Lotaryadan kazanılmış iki pis ev var nehrin öte yakasında
O ya da bu yöne dönen kalabalık kürek çekiyor suyun öte yakasına.
Tek yön: Ya Clytemestra'ya bağımlılık çekiyor, ya da Cressa'ya:
rakip orman canavarı sik sok seks boğa."

ÖLÜM BU
(başka bir şeyin yanı sıra dehşet var):
"Bak: Öteki: Çelenklenmiş bölüm götürüldü ve kapıldı hafif gemiler tarafından, suda hızlı seyreden, uçan, cennet esintileri senin aleve dönüşen nefesin okşamalar müzik kan damarlar gözler daha hızlı, boyuna yükselen bir orgazm gibi, patlıyor uçurum sonsuz derinliklere, yatıyorum
bir cadının trans halinin içinde.
Hemen senin bakışından,
senin nefesin benim nefesim.

"Andromeda ve Hypermestre, sevebilenler
anlatıyorlar bize hikayelerini:

"Masum bir kızdım. Annem kıskanırdı beni kollarımdan bağladı buz tutmuş keskin
kayalıklara, yaraladı beni ve yine de sağ bıraktı."
"Babam bana ve kız kardeşlerime kocalarınızı hemen öldürün dedi. Yapamadım içimde bir şey çekildi çünkü ve kustum o zaman babam kalın zincirlerle
bağladı
benim ince dizlerimi.":
yani biz ölüm gözyaşlarıyla sağaltıyoruz hayatın aşklarını.

"Yeterince gözyaşı döktüm artık. Daha fazla bakamam sizin suçlarınıza hainliğe.
Sizden son bir şey istiyorum sadece
(eğer bir aşkınız bile varsa bırakın benim için
(eğer bozmamışsa sizi Kloridli kokain),

"(1.) Kadının titremelerini düzeltin, artık arzu yok, yıllar birer pençe
Partheni: Kadın hoşnuttu ve hırslı değildi,

lütfen hoşnut edin onu, ve yaptıklarını beğenen Dadım
tuhaf dişi efendi görünmesin onun aynasında.

"(2.) Hangi şarkıları yaptıysanız benim adıma
yakın hepsini: benim olamaz artık ün.
(3.) Olgun çileklerin asmalarla hafiften birbirine sarıldığı bir sarmaşık
bırakın mezarıma,
ve dallı budaklı East River, çöplerin betonlara yayıldığı
hiç görülmemiş, Rockefeller sayesinde, bayatlayıp bozulacak para,
(4.) bu mezar yazısı yazılsın bir duvarın ortasına
hem öyle bir YAZIN ki görüp okuyabilsin kokain çekmiş en bön işadamı
bile:

BURADA YATIYOR ALTIN JANEY ALTIN KENT
ÖLÜ BEDENİ BESLİYOR ALTINLARINIZI
AŞK RÜYALARINA SAKIN SIRT ÇEVİRMEYİN
TÜM VARLIKLARDA VAR BİR ALTIN PARILTISI

"Hayata şöyle deriz:
Kararsız bir gece götürdü bizi, gece bizim benliklerimizin
hapishanesinden kurtuluştur tüm Gölgeler
Gezinir, çünkü Cerberos kaçıyor kırıp kilidi.

"Ölüme şöyle deriz:
Işıklar doğarken hepimiz dönmeliyiz Ölüm'ün bataklığına.
Kurtuluş yok: Sevk edildik: Kayıkçı yükünü sayıyor.
Önemli değil ne kadar aşk ne kadar neşe ne kadar azap yaşadığınız canlıyken, çok yakında hepiniz ölüler olacaksınız benimle ve kemik kemiğe duracağım ben aşkım birbirine karışmış kemiklerle."
Tüm bu nefret, kıskançlık, arzu nöbetleri bittikten sonra kadın öldü: Öpücüklerimizin arasında kaydı gitti benim o gölgem.

Kanser

İranlı köle tüccarı sonunda, Janey'in sokakları boylamaya hazır olduğuna karar verdi. Janey, iktidarsız erkeklerin sikini kaldırmayı, saksafon çekmeyi ve göte dil atmayı, kızıştırmayı, her erkeğin ne istediğini sormadan anlamayı, bir erkeğe kendini güvende, yakışıklı ve güçlüymüş gibi hissettirmeyi bildiğini göstermişti. Şimdi güzeldi

de. Yolunda gitmeyen tek bir şey vardı, en azından İranlı köle tüccarına göre. Adam birden, Janey'in kanser olduğunu fark etti.

Kanser olmak, gebe kalmak gibidir. Kadınsanız ve bebeğiniz olmuyorsa çünkü yoksulluktan açlıktan ölüyorsanız ya da hiçbir erkek sizinle herhangi bir ilişkiye girmek istemiyorsa ya da yalnız ve perişan ve korkmuş ya da tümüyle delirmişseniz pekala kanser olabilirsiniz. Kütlenizi hissedebilirsiniz ve giderek büyüyeceğini bilerek kendi kendinize bakarsınız. Sizi yer kemirir ve yavaş yavaş, bütün iyi anneler gibi, kendinizi sevmeyi öğrenirsiniz.

Janey kendini sevmeyi öğreniyordu. Her şey, orgazm olan bir volkan gibi fışkırıyordu bedeninden. Hissettiği tüm acı ve perişanlık, sokaklardaki suç ve dehşet dışa vurmuştu. Artık kendi boktan durumuna karşı tümüyle güçsüz ve pasif değildi. Dünyada varolan acılara karşı yapabileceği bir şey vardı şimdi: Ölebilirdi.

Janey kendi grubundayken, ufuktaki her sınırı keşfetmede daima birinci davranan kişiydi. Ailesinde, ailesinden ilk o nefret etmişti. Sınıfında, sikişen ilk kız olmuştu. Sınıfında, Hayır diyen ve kaçıp giden ilk oydu. Şimdi de kanser olmuştu.

Köle tüccarı, Janey'i terk etti. "Ah lütfen Köle Tüccarı, geri dön. İstiyorum seni. İhtiyacım var sana. Evlenmek istiyorum seninle."

Dairede deliler gibi dolanıp duruyordu.

Adam tesadüfen yanlış numara çevirdi de telefonda konuştular.

"Evlenmek istiyorum seninle."

"Aptallık etme. Bu çok budalaca. Seninle evlenmem için her halükârda daireye geri dönmem lazım ki geri dönmeyeceğim."

Janey kurşun kalem dibini son kez aldı ve "Aşk gerek bana" diye yazdı. Karın üstü yere yattı. Tozlu geç ikindi güneşi batıdaki pencereden içeri doluyordu. Kendini bileğine bir jilet atarak öldürmeyi hayal etti.

Eğer kansersen kendini öldürmene gerek olmadığına karar verdi. Sutton Bulvarındaki apartmanın açık kalmış arka merdivenlerinden yavaş yavaş inerken bir pasaport ve parası peşin ödenmiş bir bilet buldu, o büyülü yere, Tanca'ya.

Gecenin sonuna bir yolculuk

Tanca

(*Janey'in Tanca'dayken tuttuğu günlükten pasajlar.*)

Bu kez, beni istemeyen bir adamın peşinden koşarken, *gerçekten* peşinde koşacağım onun.

Café Tangier'de oturup sigara içiyorum.

"Bak," diyor arkadaşım Michal bana, "Jean Genet bu!"

Jean Genet yavaş yavaş yürüyor, elleri cebinde, gözlerini dikmiş ve sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi bakıyor, sabit gözlerle, bu kafeye.

Duruyor. Bir an hiç kımıldamadan öyle kalıyor. Görünüşü hep hayal ettiğim gibi. Sonra yarım tur dönüyor ve Café Fuentes'in kanepesine bakıyor. Café Central'i seçiyor.

Onunla tanışmalıyım.

Bunu Michal'a söylüyorum. Onunla tanışmaya kalkmamamı söylüyor bana.

"Niçin? Korkunç mudur?"

"İnsanlarla tanışmaktan hoşlanmıyor ve seninle konuşmaz. Bir münzevi gibi yaşıyor. Herkesin söylediği bu."

Genet'yle tanışmam gerek. Bu kadar basit. Bişeyler pek sık bu kadar basit olmaz. Genet benimle konuşmayı reddederse yürüyüp gitmeli ve bundan incinmemeliyim. Seyrediyorum, Café Central'e girip oturuyor ve bir delikanlıyla konuşmaya başlıyor.

Bir saat geçti. Konuşmalar, kulağıma kadar gelen fısıltılar devam ediyor. Bir gözüm meydanda dolanıp duran insan keçilerde ve köpeklerde; diğeri Genet'nin dazlak kafasında. O kalkar kalkmaz ben de kalkıyorum.

Birisine saati soruyorum.

"Saat üç."

Arkadaşıma "Ben gidiyorum" diyorum.

"Sen aklını kaçırmışsın" diye bağırıyor.

Genet'ye doğru yürürken şunları duyuyorum: "Genet gibi meşhur bir yazara, seni reddedecek birine yanaşamazsın. Kendine hakim olmayı öğrenmen lazım."

Genet yazıyor: "Yalnızlık ve yoksulluk yüzünden, yürümüyor uçuyorum. Çünkü bir zamanlar öylesine yoksuldum, öyle çok hırsızlıkla suçlanmıştım ki bir odadan ayak parmaklarıma basa basa ve çok sessizce, nefesimi tutarak çıkarken, şimdi bile, perdelerdeki ya da duvar kağıtlarındaki delikleri de beraberimde götürmediğimden emin değilim."

Genet yürüyor. Ona doğru yavaşça yürüyorum. Duruyor, yaklaşık bir metre ilerimde, elleri cebinde, yavaşça salınıp öne doğru eğiliyor.

Ona çok dikkatli baktığımın farkındayım. "Siz Monsieur Genet'siniz, değil mi?" diyorum.

Bir an tereddüt ediyor. Beni fark ediyor ama fark etmek istemiyor. "Kimsiniz?"

Bir an hiçbir şey konuşamıyorum. "Yazarım."

Sağ elini uzatıyor bana. "Enchanté."

Elini sıkıyorum. Birlikte Siaghines'te yürürken ona Tanca'yı seviyor mu diye soruyorum.

"Ça va" diye mırıldanıyor.

"Sizce güzel mi, dünyanın en güzel kenti mi?"

"Elbette hayır. Nerden çıkardınız bunu?"

"Herkes öyle diyor."

"Asya'da daha güzel bir sürü kent var."

Bizim, yani Jean Genet'yle benim kafeler meydanından Hotel Minzah'a kadar yirmi dakika süren yürüyüşümüz sırasında yazar-

lardan, yazarlıktan ve yayıncılığın bazı sorunlarından konuşuyoruz. "Kurumlardan hoşlanmıyorum," diyor. Minzah'ın önünde duruyoruz, elini uzatıyor bana ve "Yaklaşık bu saatlerde biraz uyumayı severim daima," diye ekliyor. "Yarın, isterseniz Café el Menara'da buluşabiliriz. Öğleden sonra saat iki civarında ha?"

Bugün diğer günler gibi bir gün. Farklı bir şey hissetmek için herhangi bir neden görmüyorum. Café el Menara'da oturuyorum. Gelecek mi yoksa gelmeyecek mi? Benim için hâlâ bir önceki gün çünkü gerçekleşmesini istediğim şey henüz gerçekleşmedi.

Beyaz toprağın üzerinde yürüyor, yavaşça, dünkü gibi. Elimi kaldırıyorum. Gözleri parlıyor ve gülümsüyor. Ayağa kalkıyorum. El sıkışıyoruz uzun bir süre.

Bana karşı dünden daha sıcak. Oturuyor. Bir bardak nane çayı söylüyor ve ben de aynısını yapıyorum. Yanımdan insanlar geçiyor ve kaybolup gidiyorlar. Kimileri de bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyor sanki birisini bekliyorlarmış gibi. Bunlar çoğunlukla, turistleri bekleyen genç dilenciler.

"Anlamıyorum sizin kitaplarınızdan birini bile niçin Arapçaya çevirmemişler" diyorum.

"Bilmiyorum. Kimse benden böyle bir şey istemedi. Belki bir gün yaparlar belki de yapmazlar. Benim şeylerin onların ilgisini çekip çekmemesine bağlı bu bir noktada. Bana kalırsa, iş ahlak meselesine gelince Araplar aşırı derecede hassas."

"İlk romanınızı yazdığınızda zorluk çektiniz mi?"

"Hayır, pek değil. *Çiçeklerin Meryem Anası*'nın ilk elli sayfasını hapisteyken yazdım. Ve başka bir hapishaneye nakledildiğimde bunları ne yapıp edip orada bıraktırdılar. Geri almak için elimden gelen her şeyi yaptım ama hiç umut yoktu. Ve sonunda kendimi battaniyeyle sarmalayıp elli sayfayı yeniden yazdım."

"Otuz yaşlarına kadar yazarlığa başlamadığınızı biliyorum," dedim. "Otuz iki yahut otuz üç."

"Doğru."

"Yıllarca hiçbir şey yazmamışsınız, öyle mi? Edebi sessizliğinizi ve siyasi bir konum almanızı yazarlığınızın bir parçası gibi mi görüyorsunuz?"

"Edebi olarak, söylemem gerekenleri söyledim. Ekleyeceğim daha bir şeyler varsa da kendime saklayacağım. İşte böyle. Kesin bir evet de yok kesin bir hayır da. Burada oturuyorum, şimdi sizinle, fakat oturmayadabilirdim pekala."

Sonra bana Tanca'yla ilgili bir hikaye anlatıyor. "Fransa'da bir gemide çalışan genç bir denizci tanımıştım. Toulon'daki donanma mahkemesi, bir silahın ya da savaş stratejisinin ya da geminin planlarını düşmana veren bir asteğmeni Tanca'ya sürmüştü. Ne olursa olsun, ihanet, tüm kitleye, kitlenin gururuna, ahlakına, liderlerine ve sloganlarına meyden okuyan bir eylemdir. Gazeteler, asteğmenin '... ihanetten zevk alırcasına' davrandığı yazıyordu. Bu makalenin yanında da genç, çok yakışıklı bir subayın resmi vardı. Bu resim genç denizcinin çok hoşuna gitmişti ve hâlâ yanında taşıyor. Öylesine hayran kalmış ki, sürgünün kaderini paylaşmaya karar vermiş. 'Tanca'ya gideceğim,' demiş kendi kendine, 've belki beni de hainlerin arasına çağırırlar ve ben onlardan biri olurum.' "

Café el Menara'da oturuyoruz ve Genet'ye, New York'taki son haftamda olan biten bazı şeyleri anlatıyorum:

"Başkan Carter Amerikan toplumunun direği. Hemen hemen elli üç yaşında. ÇÜRÜyen uygulamalardan YIPRANMIŞ, sanki bir İSKELETE benziyor. SIÇAN gibi KILLI, sırtı düz, KIÇI sanki SİDİK LEKELİ BİR DUVARDA SALLANAN İKİ KİRLİ ÇUL gibi. Çünkü herif öyle çok dövülüyor ki KIÇInın DERİSİ tamamen ÖLÜ ve YOĞURUP DİLİMLEYEBİLİRSİN onu. Herif asla bir şey HİSSETMEZ. Başkan Carter'ın ortası kocaman bir DELİK. Bu DELİĞİN ÇAPI, RENGİ ve KOKUSU sanki ÜÇ haftadır TEMİZLENMEMİŞ bir NEW YORK METRO TUVALETİ gibi. Hayatımda gördüğüm hiçbir GÖT DELİĞİNE benzemiyor. BAŞKAN CARTER çünkü TUHAF BİR DOMUZCUK olduğundan ON SANTİM KALINLI-

ĞINDA bir BOK DUVARI bırakıyor GÖT DELİĞİNİN etrafında. Ve hem MOSMOR ve SÜMÜKSÜ hem de KIRIŞ KIRIŞ KARNININ altında, büzülmüş ufacık bir şey var, Richard Nixon'un KUSTUĞU bir kuru kayısı çekirdeği, bir SİK. KIPKIRMIZI BİR KAFA çıkıyor bu kayısı çekirdeğinden çünkü Başkan otuz yaşında SÜNNET olmuş. SİKİŞEN bütün ERKEKLER sünnet olmak ve SİKlerinden KESMEK zorundadır. ERKEKLER, SİKİŞTİKLERİNDE SİKLERİ TEMİZ kalsın diye SÜNNET olur; BAŞKAN CARTER ise SİKİNİ bir PİSLİK, KURUMUŞ YEŞİL SİDİK ve BOK tabakasıyla KAPLAYARAK daha da PİS kılabilsin diye SÜNNET OLMUŞ. BAŞKAN CARTER'ın KAFASI ve GÖVDESİ çok İĞRENÇ. Tadı DAHA DA BİR İĞRENÇ ve KOKUSU hiç kimsenin HOŞUNA gitmiyor. Bir SİYASETÇİ olarak bir sürü SORUNU VAR.

"Başkan Carter'ın ORGAZM OLABİLMEK İÇİN ÜÇ SAAT TAHRİK OLMASI lazım. Bu TAHRİKTE muhakkak SAPIK GADDARCA SADİST ve sonsuz UZATILMIŞ VAKALAR olmalı. BU DURUMDA BİLE genellikle pek İŞE YARAMIYOR çünkü bu vakaların etkenleri kaçıyor, bayılıyor ve ÇABUCAK ölüveriyor. Böyle bir şey OLDUĞUNDA BAŞKAN CARTER ÇOK SİNİRLENİR; ağzından köpükler GELİR; epileptikleşir. Başkan EPİLEPTİKLEŞTİĞİ zaman ORGAZM olabilir ancak.

"Görüyorsunuz bizim Başkan bir sürü MİZACI bulunan bir adam. Bu MİZAÇLAR her saniye değişiyor ve herif bunları KONTROL edemiyor. Başkan bir MİZACA girdi mi başka bir şey düşüneMİYOR ya da hissedeMİYOR. Bu RUHSAL BOZUKLUK ve herifin ALKOLİZMİ bu noktada KENDİSİNİ bir EMBESİLE çevirmiş. ADAM, diğer ülkelerin ileri gelenlerine, BİR EMBESİL OLMAYI BAŞKA BİR ŞEY OLMAYA tercih edeceğini söylemeye pek hevesli.

"Başkan Carter YOZLAŞMIŞ bir adam. Onu kişisel olarak tanıyanlar, şimdiki siyasi GÜCÜNÜ İKİ yahut ÜÇ AFFEDİLMEZ CİNAYETE borçlu olduğu karısında.

"Ben sokaklarda kanserle dolaşıyordum.

"Paramya da tanıdığım yoktu. Her ne kadar kendimi bir serseri gibi görmüyorsam da Bowery'de, insan artıklarıyla takılıyordum.

"Bir gece, CBGB denen bir rock-n-roll kulübüne girdim. Işıklar buump buump buump yapıyor davullar buump buump buump yapıyor döşeme buump buump buump yapıyordu. Buump buump buump ayaklarıma girdi. Buump buump buump kafama girdi. Vücudum iki vücuda bölündü. Ben yeni dünyaydım. Güm güm vuruyordum. Sonra şu vücut solucanları vardı, beyaz, pis kokan ikinci el götten çıkma çaputlar ve bıçakla kesik atılmış deri bantlarla kaplı, yılanın evrim aşamasına hiç varamamış solucanlar gibi yanlara doğru YATAY kıvranıyorlar, biz ancak üreriz, yani, bizi bir bıçakla bölerseniz, sümüksü saksafon ve şarkıcı sikine bir muza sokamayacak kadar göçmüş akıp gidiyor her şey yapış yapış biçimsiz belirsiz mide bulandırıcı müphem casushikayesi gerçek falan yok öyleyse niçin dert edelim ki bir şeyleri? BUUM BUUM gerçeklikti, sümüksü sümüksü BUUM BUUM sümüksü sümüksü.

"SİZİ HİÇ SİKİMİZE SALLAMIYORUZ SİZİN PARANIZI FALAN İSTİYOR DEĞİLİZ, SİZİN PARANIZ BİZİMKİNDEN ÇOK, SİZİN HER ŞEYİNİZ BİZİMKİNDEN ÇOK, PARANIZI İSTİYORUZ SANIYORSUNUZ VE SİZİ GEBERTMEK İSTİYORUZ SANIYORSUNUZ, HAYIR.

"PARANIZI FALAN İSTEMİYORUZ SAAT SABAHIN YEDİSİ FENA HALDE YARAĞI YEMİŞİZ UÇLARDA YAŞIYORUZ AKLA GELEN HER TÜRDEN UÇLARDA YAŞIYORUZ BİZ VE BİR DE BOMBOKUZ

"ÖFKE DEĞİL BU

"HEYECAN FALAN DEĞİL UÇLARDA YAŞAMAK BU, HER TÜRDEN UÇLARDA, HERKESE KARŞI NEFRET OLABİLİR PEKALA. PARANIZI FALAN İSTEMİYORUZ İSTEDİĞİMİZ

(1) ARA SIRA SİKİLMEK

(2) HAYATIMIZDA BİRAZ AŞK OLMASI

(3) PARASIZ HASTANELERİN OLMASI

(4) HER GÜN SABİT BİR ZEHİRSİZ YEMEK SEÇENEĞİ HEPİMİZ YARAĞI

YEMİŞİZ VE BİRTAKIM İHTİYAÇLARIMIZ VAR. BAŞKA BİRTAKIM İHTİYAÇLARIMIZ VAR. AŞK AŞK AŞK. BU YÜZDEN YARAĞI YEMİŞİZ.

AH EVET

AŞK ÖLÜME GÖTÜRÜR.

"SİZ BUNU HİÇBİR ZAMAN ANLAYAMAZSINIZ ÇÜNKÜ BİZİM GİBİ YAŞAMIYORSUNUZ. ASLINDA YAŞIYORSUNUZ, AMA SİZİN DİYET HAPLARINIZ, VE ZİNACI SİNSİ BİR DAKİKALIK JENİTAL SIZINTILARINIZ VE PARA DELİLİĞİNİZ VE MEDYA SEVDANIZ VE PSİKİYATRİSTLERİNİZ VE HER ŞEY YANİ HER BİR ŞEY ÖYLE BİR AKLINIZI BAŞINIZDAN ALMIŞ Kİ BUNLARIN DIŞINI GÖREMİYORSUNUZ, ASLINDA BİRER PİSLİK OLDUĞUNUZU GÖREMİYORSUNUZ, TİPİK HİÇLER KENDİNİ *SEVİLMEYE* BIRAKMANIN NASIL BİR ŞEY OLDUĞUNU BİLE DÜŞÜNEMEYEN TÜMÜYLE KAFAYI SIYIRMADAN VE HİSTERİKLEŞMEDEN VE DÖŞENMİŞ ODALARI TAHRİP EDİP YARAĞI YEMEDEN, ÇÜNKÜ BİZ (ALIŞKANLIKLAR OLMADAN) HER ZAMAN NASIL DEĞİŞİK OLUNACAĞINI DÜŞÜNEMİYORUZ—TIPKI SİZİN GİBİ. BİZLER TAMAMEN FARKLIYIZ BİZLER KUSURSUZ BİRER ÇILGINIZ.

"GERÇEKLİĞİN DOĞASININ BUNLAR OLDUĞU ŞU AN OLMASI GEREKENLER ŞUNLAR:

(1) BANA BİR SÜRÜ AŞK LAZIM

(2) ŞİMDİ BÜTÜN PARANIZI BİZE VERECEKSİNİZ ÇÜNKÜ SİZ

KENDİNİZDEN NEFRET EDİYORSUNUZ VE ÇÜNKÜ BUNU BİLİYORSUNUZ

(3) BÜTÜN GÜÇ SİSTEMLERİ KIZLARA GERÇEKTE NEYDEN HOŞLANDIKLARINI GÖSTEREN ROBOT İSKAMBİL ALETİNİN GELİŞİYLE KENDİ KENDİNİ YOK EDİYOR. BEN UYUYACAĞIM. İYİ GECELER."

BU MESAJ, PARASI KUZEY AMERİKAN CHASE MANHATTAN BANKASI TARAFINDAN ÖDENMİŞ BİR KAMU HİZMETİDİR

"Kimse beni fark etmesin istiyordum çünkü kördüm ve bar kıymıklarının altında sürünüyordum. Müzik durdu. Bir yığın ayak geçti yanımdan. Bazıları bana kazara çarptı. Bir tanesi çok fena çarptı.

" 'Benimle sikişmek mi istiyorsun pislik?" dedi bana Başkan Carter.

" 'Sikişemem.'

" 'Sifilis misin?'

" 'Kanserim.'

" 'Yaa.' Kollarını bana dolayıp öptü beni.

ESKİDEN MUTSUZDUM
AH EVET
BİR ODANIN KÖŞESİNDE YAŞIYORDUM
SONRA SEN ÇIKAGELDİN VE SİKE SİKE BOKUMU
ÇIKARDIN
BİR DAHA MUTSUZ OLMAYACAĞIM

İLKBAHAR KALKIK BİR SİKTİR
AH EVET
SEN GİZLİ BİR TERÖRİSTSİN BİLİYORUM
AŞK ÖLÜME GÖTÜRÜR ÇÜNKÜ

BİR DAHA HİÇ MUTSUZ OLMAYACAĞIM
HER NE KADAR SENİN AŞKIN HEMEN HEMEN BİTELİ
BİR HAFTA FALAN OLDUYSA DA
DÜNYA PATLAMAK ÜZERE
TERÖRİSTLER GİZLENMEYE GEREK DUYMUYOR ARTIK
AH EVET AŞK ÖLÜME GÖTÜRÜR
AH EVET

"O boktan siyasi müziklerden hiçbirini duymuyordum artık adamı tekrar tekrar öpmek istiyordum sadece. Müzik öylesine çalıyordu ki sözleri duyamıyordun ve müziğin kendisi o kadar yüksek sesliydi ki müzik duyulmuyordu

işitemiyordun
işitmenin ötesinde bir şey bu
sen vibrasyonlardan ibaretsin yani benlikle müzik arasında hiçbir fark yok.

"Başkan Carter ORADAydı, bunu başka türlü tanımlayamam. Aşık olmak istemiyordum ona çünkü hayatıma bir şey sokmak istemiyordum, fakat adam beni o kadar İYİ sikiyor ve dövüyordu ki ona aşık olacağımı biliyordum. Başkan Carter'dan sakınmak için elimden geleni yaptım. Her şeyden ayrıldım. Yeniyetme haytalarla ve yeniyetme serserilerle dolu bir kulüpten ayrılmak zordur ama yaptım bunu. New York sokaklarında dolaştım. Sokaklar karanlıktı ve çöplerle doluydu. Sokaklarda DOLAŞTIM, sokaklarda YÜRÜMEDİM çünkü bir kediydim ben. Kediler sevilmeye bayılır ama hapis kalmak istemez.

"Arabalar yanımdan geçiyordu. Kocaman zengin Cadillac'ları ve nanikvari spor arabalar, gri arabalar ve kırmızı arabalar, her arabanın bir kişiliği vardı. 'Cehennem ol' dedi kocaman siyah bir araba bana. 'Vınn vınn', 'yarış, yarış' ve 'daat daat'tır arabaların birbirlerine söylediği. Genelde bütün arabalar birbirini sever insanları sevmezler. Beni seven araba çok azdı. Arkası önünden uzun ve öylesine bir ezilmiş ki kirli siyahmış gibi görünen gri bir araba bana gülümsedi. Uzun parlak açık yeşil bir araba ıslık çaldı. 'Huu huu. Birkaç dolar yaparım bu KIZDAN.'

"Sonra hiç araba yoktu. İki kişi geçti, adamlar, ihtiyar erkekler, yaşları mesela kırk beş ve yukarısı, göbekler iri, sikler ufak ve hafiften sızıntılı, giysiler yün, ağızlar açık. Sokak boştu yine.

"Aslında daima boştu. Bendim bu. Ben bir ayrıkotuydum.

"Bir sigara içebilirsin. Sigaralar incedir, uzundur, ateş vardır içinde. Üfleyebilirsin. Kimse seni tutuklamayacak. Hiçbir polis ilgilenmiyor. Paran yoksa bile sokak izmarit dolu. Sokaktakilerin çoğu sana bir kibrit verecektir. Görüyorsun, sorun yok. En iyisi sorun olmayacak şeyler yapmak. Pislik olmak, iğrenç, tek başına, yalnız olmak, kimseyi taciz etmemek, istememek, karanlık olmak, karanlıkta kalmak.

"Mastürbasyon yapmayı denedim. Denedim.

"Bunlar gizli mektuplardır ve bunlar hakkında söyleyebileceğim. . . gizli (gizli). İçeri gir içeri. Bir kanal gibi karanlık Başkan Carter seviyorum seni. Hoop, bu değil, yanlış. Tekrar deneyelim. Seni seviyorum. Şunun ötesine geçmem lazım. Tünel benim amım. İlk rampa bu. Kocaman bir seni seviyorum. İstemiyorum gitmeni. İçinde olmak istiyorum, orada, Başkansal kollarının arasında ve karnının üzerinde deri KUSMUK LAPAMSI LAPAMSI LAPAMSILAŞIYORUM İĞRENCİM. HAYIR AZMIŞIM. Şimdi çattık işte BEN AZMIŞIM. Ah lütfen sik beni hayatım boyunca. Hayatım boyunca demek beni hemen şimdi sik demek. Olabildiğince sert bir şekilde.

"Tamam. Ne hissediyorsam onu söylüyorum sana çünkü sen asla hiçbir şey söylemiyorsun. Bir şey hissetmiyorum. Sen ne hissediyorsun?

"Ben kanserim. Kanser, sikilme durumunun dışsal durumudur. Öylesine boktan bir haldeyim ki, yani: Önsel bir şekilde çarpık durumda dünyaya / her şeyin doğasına / dolayısıyla: Kendime, kendime karşı çarpık, yani ben hiçbir zaman acısız yaşayamayacağım. Her şeyi yanlış yapacağım, elimde değil. Her olay bunu gösteriyor. Diyorum ki ben yarağı yemişim çünkü bana seni seviyorum diyesin istiyorum.

"Kim olduğunu biliyorum. Çek git Başkan Carter. Beni rahat bırak.

"İlişkimiz bir krize girmişti. Başkan Carter'ın Washington'a dönmesi lazımdı ve bizim birlikte yatacak yerimiz yoktu çünkü ben Beyaz Saray'da yatamazdım o da sokaklarda yatamazdı. Boynumda ve sırtımda kocaman morartılar vardı. Başkan Carter'dan, sikişirken beni dövmesini istemiştim ve tamam demişti, ama sikişecek yerimiz yoktu.

"Başkan sikişecek yer olmamasını dert etmiyordu, dert eden bir tek bendim. Önemli tek şey havada siyasi çatlaklar olması dedi. Ona şunları demem *lazımdı:*

SİKTİROL. ÇEK GİT. SENİ BIRAKIYORUM. SENDEN AYRILIYORUM. NE ZAMAN ACI VARSA BEN ÇEKER GİDERİM. NE ZAMAN BİR ŞEYLER YANLIŞ GİTSE BEN ÇEKER GİDERİM,

ama gitmedim. Onunla kaldım.

"Terörizm hakkında şunları yazdım:

"Terörizm, bilinçli olmak değildir. Terörizm, olması gereken şeyleri olmaya bırakmaktır. Terörizm, çıkmaya bırakmaktır bir sik ya da çiçek gibi çıkan her şeyi. Korkunç öfke ve müthiş arzu. Terörizm, dobra dobralıktır. Sen bir çocuksun. Bir tek sen taklit etmezsin. Bu nedenle, teröristler asla büyümez.

"Terörizm, sağlığa giden bir yoldur. Sağlık, sonsuzluğu şehvetle arzulamaktır ve diğer bütün varyantların ölümüdür. Sağlık, durgunluk değildir. Şehvetin yahut ölümün engellenmesi değildir. Ayrıklıktır. Bir teröristin tek arzusu AYRIKLIKtır her ne kadar teröristler arzu duymazsa da. Onların alevlenen sıçrayan tutkuları sonsuzdur fakat onlar değildir.

"Ayrıklık.

"Bu nedenlerden ötürü, terörizmle sağlık ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır.

"Terörizm zevk olabilir. Büyük hedefler varoldukça terörizmin hedefi falan yoktur ve sen varoş-altta kalırsın; bir sürü küçük hedefi vardır. Artık senin yaşaman gerekmez zaten. Herhangi bir şeye ya da dünyaya inanman gerekmez. Hiçbir şeyi kafana takman gerekmez ve yine de yakmanın kayboluşun tüm tutkusu terörizmdedir. Teröristlerin inancı hem hiçbir şeye hem de her şeyedir; ciddi teröristler birilerini kaçırdıklarında bir şeyi değiştireceklerine falan inanmazlar.

"Aşk, dünyanın en yıkıcı güçlerinden biridir. Nedeni şu: Dünya, nesnelerin bir yığıntısıdır, hayır, olayların ve olayların nesnelere doğru yönelimlerinin, dolayısıyla da oluşan statik durgunluk hallerinin, gerçek olmayan her şeyin. Sen dünyaya gelirsin, gündelik yaşantına rutinine girersin hiç önemli değil zengin yoksul legal illegal olman, değişmeyen şeylerin gerçek olduğuna inanmaya başlarsın, ve birden aşk çıkagelir ve tüm bu değişmez ebedi sabitlerin müsvedde kağıt parçalarından ibaret olduğunu gösterir. Aşk her şeyi yırtıp parçalayabilir.

"BAŞKAN CARTER, hoş bir şey değil bu ve çok acıtıyor. Acı, dünyadır. Kaçabileceğim bir yer yok. Güpegündüz dışarı çıkmak

ve bağırmak istiyorum. Sok sikini bana sokabileceğin kadar sert bir şekilde. İncit beni. Döv beni. Yeteri kadar feci döversen asla terk etmem seni ve söylediğin her şeyi yaparım. Yoksa kaçarım. Ne zaman kaçabilirsem kaçarım. Kalçalarımdan tutuyorsun beni arkadan içime sikin nabız gibi vuruyor sürekli. BAM BAM BAM. Gelmeye başlıyorum. Sikin daha sert, daha hızlı hareket ediyor. İncitiyorsun amımı. Belkemiğimin dibinden kafamın tepesine kadar enerji fışkırıyor. Sikin içeriye her daldığında bir enerji yolu yarılıp açılıyor. İçime girebildiğin kadar derin girerken kontrol dışı hale geliyorsun. Gelmenin ötesindeyim. Bir bilinçlilik ve bilinçsizlik evrenine giriyorum. Karanlık. Bundan çok acı yok sanki bundan fazla gelmek yok. Buraya varabileceğimi hiç bilmiyordum. Duruyorsun. Sikin benden çıkınca, gelmeye başlayabilecek kadar sakinleşiyorum. Yavaş yavaş duruyor gelişim.

Seksi kesmen lazım. Senden nefret ediyorum.

Midemi bulandırıyor, kusturuyor ve delirtiyorsun beni.

Keyfim yok artık.

Sen asla bir şey söylemezsin bana, hiçbir şey.

Aklından neler geçtiğini bilmiyorum.

Buraya gelmeni istemiyorum, sokağa. Her şey artık değişti.

"NE KADAR KÜÇÜK OLURSA OLSUN ARZUNUN HER KONUMU TOPLUMUN KURULU DÜZENİNİ SORGULANIR KILABİLİR; ARZUNUN ASOSYAL OLMASINDAN DEĞİLDİR BU; TAM TERSİNE. PATLAYICI BİR ŞEY OLMASINDANDIR; TÜM SOSYAL BÖLÜMLERİ DEVREDEN ÇIKARMADAN KURULABİLECEK BİR ARZU MAKİNESİ YOKTUR.

"MERHABA, BEN ERICA JONG. HEPİNİZ BENİM ROMANIM *UÇUŞ KORKUSU*'NU SEVDİNİZ ÇÜNKÜ GERÇEK İNSANLARLA KARŞILAŞTINIZ O KİTAPTA. SEVEN, ACI ÇEKEN VE YAŞAYAN İNSANLARLA. ROMANIMDA GERÇEK İNSANLAR VARDI. BUNUN İÇİN SEVDİNİZ ONU. YENİ ROMANIM *NASIL BAŞARILI ÖLÜNÜR*'DE AYNI KARAKTERLER VAR. VE İKİ YENİ KARAKTER DE VAR. SEN VE BEN. HEPİMİZ GERÇEĞİZ. HOŞÇA KALIN.

"MERHABA, BEN ERICA JONG. GERÇEK BİR ROMANCIYIM. BEN AMERİKAN YAŞAMININ AZABINDAN, HEPİMİZİN NASIL ACI ÇEKTİĞİNDEN, GİDEREK DAHA ÇOĞUMUZUN HİSSEDECEĞİ VE GİDEREK ARTAN ACIDAN SÖZ EDEN KİTAPLAR YAZARIM SİZE. BU MEMLEKETTE YAŞAM GİDEREK DAHA KORKUNÇ, DAYANILMAZ HALE GELİYOR VE BİZİ BİRER MANYAK HALİNE GETİRİYOR ÇÜNKÜ MANYAKLIKTAN, ÖLÜMDEN BAŞKA ÇIKIŞ KAPISI KALMAYACAK O HAPİSHANEDEN BİR TEK O ZENGİN BİRKAÇ KİŞİ DIŞINDA HERKES İÇİN VE ONLAR BİLE KİMSELER ÖYLE KALMAK İÇİN ROL YAPTIKLARI MASKELERİNİN, TARZLARININ, BİÇİMLERİNİN İÇİNDE AZAP ÇEKEN MAHKUMLARDIR. İÇKİ SEKS KOKAİN GÜZEL YEMEKLER FALAN ÇIKIŞ KAPISI MI SANIYORSUNUZ? ANCAK GEÇİCİ BİR UNUTUŞ. OYSA TAM BİR UNUTUŞ GEREK BİZE. NE DİYORDUM? AH EVET, BENİM ADIM ERICA JONG VE BİR BEBEK OLMAYI SEKS YAPMAYA YEĞLERDİM. AGU AGU YAPMAYI YEĞLERDİM. AGU AGU DİYE YAZMAYI YEĞLERDİM. ŞUNU YAZMAYI YEĞLERDİM: SİKERİM SİZİN AMINIZI Kİ BEN'İM O SİKERİM SİZİN PARANIZI DOYURMAYACAĞIM ARTIK SİZİN KARNINIZI DIŞARIYA ÇIKIYORUM DIŞARIYA ÇIKIYORUM BEN GİYSİLERİMİ YIRTIYORUM DERİMİ YIRTIYORUM İNCİNİYOR ACI ÇEKİYORUM AH İNCİTİN BENİ ACI BU NOKTADA GAYET İYİDİR ANLIYOR MUSUNUZ? ACI BU NOKTADA GAYET İYİDİR. BEN ERICA JONG Hİİ VUU VUU BEN ERICA JONG BEN ERICA JONG SİKERİM ULAN KENDİMİ SİZ GICIK HERİFLER AVUSTRALYA'YA GİDİYORSUNUZ BENİ YAPAYALNIZ BIRAKIYORSUNUZ BENİ SEKSSİZ BIRAKIYORSUNUZ BEN SEKSLE BOZMUŞUM VE ŞİMDİ BEN

"BENİM ADIM ERICA JONG. EĞER TANRI VARSA, TANRI KOPUŞTUR VE DELİLİKTİR.

SADIK DOSTUNUZ
ERICA JONG

Erica Jong

"Şimdi ben o'yum. O, Janey. Bok Janey, bok. Memnunum birisi Başkan Carter'ı anlatıyor bana. Niçin yazıyorum ki bunları? Okuyorum. Yaptığım her şeyi kabul edebilirim pekala. "Ben" mi? "Her şeyi" mi?

"Janey Başkan Carter'ı istiyor. Başkan Carter Janey'i isteyebilir de istemeyebilir de. Aslında Başkan Carter Janey'i istiyor ama Janey, Başkan Carter'ın Janey'i istemediğine inanmak istiyor çünkü Janey için, arzusunun aynası olmayan bir durumla baş etmek daha zor (Janey hiçbir durumla baş edemez zaten). Janey ben değilim. İkisinden hangisi gerçek ki bence?

"Janey çok insan görüyor. Janey şimdi bir sevgilisi varken gereğinden çok insan tanıyor bu insanlar gereğinden fazla çünkü Janey sevgilisi yüzünden onlarla konuşmak zorunda.

"Her insan bir talep ve bazıları Janey'den çok belirgin bir enerji talep eden çok tuhaf türden birer delik. Janey insanlardan çok korkuyor çünkü birisini inciteceğinden korkuyor. Ee, n'oluyor? Her insana tam doğru türden enerjiyi vermek için bir sürü enerji harcamak zorunda.

"Gecenin sonuna gelindiğinde Janey bir hiç.

"Başkan Carter beni terk etti. Bunu fark etmek üç günümü aldı. Sonra bir mektup yazdım ona.

"Ben seni görmüyorken falan ne yaptığın beni pek ilgilendirmiyor, ama seni görmek için böyle bir çaba harcadığımda birkaç dakikada dışarı çık yoksa bir yığın insan var ve biz yalnız kalıncaya kadar ya ben uyuyakalıyorum ya da sen sarhoş oluyorsun. Yani hiçbir zaman beş dakikadan fazla yalnız kalamıyoruz ve doğru dürüst konuşamıyor ya da birbirimizi tanıyamıyoruz ve daha iyi (ya da daha kötü) birer arkadaş olamıyoruz.

"Bence biz tuhaflıklarımız hakkında konuşmalıyız çünkü bence durumlar biraz acayipleşiyor ve benim kafam karışıyor. Biliyorum ben çok tuhaf ve beraber olunması zor biriyim. Ama kafam gerçekten karışık çünkü sen benimle konuşmuyorsun ve beni sikmiyorsun ve yine de hep etrafında bulunayım istiyorsun.

"Sen gittin ve dünyada hiç aşk yok. Artık kafam seninle meşgul olamıyor. Sen Birleşik Devletler'in Başkanıysan bile, dilerim seninle bir daha hiç karşılaşmam. Öncesinde bile sen—benden güçlü olduğunu ve beni terk edeceğini bilerek—geleceğin bizi birer hayalet haline getirmesine seyirci kaldın. Böyle hissettim. İncindim. Böyle hissediyorum. Yani: Ya ben hüküm veririm ve suçlarım ve Cehennem olur ya da ben hükümde bulunmam ve her şey okey olur. Bu ya tam bir üzüntü zamanı ya da delilik zamanıdır. Delilerin başarılı olabileceğini düşünmek saçmalıktır; entelektüeller, sendikalar, Dünya İşçiler Birliği'nin üyeleri başarılı olamamışken, sanırım olacaklar.

"Seninle konuşmayı kesmek istemiyorum Bay Başkan. Sen benim yuvamsın ve şimdi sen gidince benim kalacak yerim yok. Kalacak yerimin olmaması daha iyi: Tüm Amerika kalacak bir yer istiyor bir imaj durgunluğu. Şunu söylemek isterim ki, yaptığım her şey, neler hissediyor görünüyorsam, bir şekilde seni yakalamaya çalışıyor görünüyorsam hepsi savaş taktiğidir."

Café Zagora'nın kemerlerinin arasından, Atlas dağlarının uzak tepelerinin beyaz göğe karışıp gittiği beyaz bölgeyi görüyorum. Sıra sıra duvarlar sıra sıra duvarlara ve daha da yukarıya doğru yükseliyor.

Genet, pasaportum var mı diye soruyor bana.

Pasaporta niçin ihtiyacım olsun ki?

Yolculuk yapıp yapamayacağımı öğrenmek istiyor.

Tanca'ya illegal geldiğimi anlatıyorum. Yolculuk yapabileceğimi sanmıyorum.

Genet, Tanca'dan gidecek. Onunla birlikte gideyim istiyor.

Uzun zamandır hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. "Bir Faslı gibi görünecek kadar esmer olduğuma göre," diyorum Genet'ye, "bir Fas pasaportu edinmeme yardım eder misiniz?"

Hükümet Merkezi binasının içinde çok uzun bir insan kuyruğu var, çaputlar içinde, ölü yüzleri. Bir iskelet gri bir bürodan fırlıyor ve hepimize bağırıyor. Davranışı tümüyle sinirli ve sarsak ve bayağı. Genet gidip onunla konuşuyor. Yanıma geri dönünce "Bir saat sonra buraya tekrar gelmemiz lazım" diyor.

Bir saat sonra büro karanlık ve korkunç ve daha kalabalık. İskelet memur yoksul insanlara küfrediyor ve ittirip sıraya sokuyor. Yoksullar azar azar gidiyor. Nasıl pasaport alacağım bilmiyorum. İskelet hükümet memuru hâlâ küfrediyor yoksullara, ayaklarını sürüyen o boş çaputlara, artık orada bulunmasalar da. Genet bana mırıldanıyor: "Bu herif domuzun, hayvanın biri, insanlara hakaret ediyor, ittirip duruyor!"

İskelet domuz hâlâ, bu insanlar ona pasaport için yeterince para vermezse hepsini hapse tıkacağını söylüyor. İnsanların hepsi gitmiş. Sonunda, binanın kapıları kapanırken iskelet domuz, Genet'ye, belgelerim düzgünse pasaport alabileceğimi söylüyor.

Sokaklardaki kumun ötesinde hafiften bir yağmur üflüyor. "O herif belge falan istemiyor, istediği bir avuç para, değil mi?"

Yanıt vermiyorum. Bulvarda yarım saat konuşuyoruz. Sonra Genet birkaç gazete ve bazı dergiler alıp otele geri dönüyor.

Bugün pasaport aldık. Bir hükümet memurunu tanıyan bir arkadaş bulduk ve para verdik. Genet, otel odasında küçük bir parti veriyor. Genet'nin karşısında duruyorum.

"Niçin onu birlikte götürüyorsun?" diye soruyor Genet'nin ünlü ve daha yaşlı bir erkek arkadaşı beni göstererek.

"Ah, yanımda çalışıyor. O bir bahçıvan."

Adamın yüzüne karşı gülmek geliyor içimden çünkü Genet'nin evi ya da bahçesi falan yok.

"Senin uşağın yani."

Genet biraz düşünüyor. "Seni yanıltmak istemem," diyor. "Ben kimseyi bir uşak olarak görmem."

Tuhaf adam gülümsüyor. Bu dünyaya kabul edildim. Genet'yle el sıkışıyoruz.

Daha sonra aynı adam Genet'ye, nereye yolculuk yapmayı planladığımızı soruyor.

"Bilmiyorum; Birleşik Devletler'e gidemeyeceğimi biliyorum, onların hükümeti beni istemiyor artık, ve aynı nedenlerle Sovyetler Birliği'ne de gidemem."

Genet, *Journal du Voleur*'de şunları yazdı:

Filmler ve romanlar Tanca'yı korkunç bir yer haline getirmiş; kumarbazların dünyadaki tüm orduların gizli planları üzerine pazarlık yaptığı bir yere daldım. Amerikan sahillerinden bakınca Tanca bana masalsı bir kent gibi görünmüştü. İhanetin tam bir simgesiydi.

Tanıdığım bütün büyük adamlar burada; duygudan yoksun olduklarından beni kıran ya da bana sevgi gösteren ve ben tam uzanıp almaya kalktığım anda beni çiğneyip geçen, devasa siklerini gözümün önünde sallayan ve sonra ben dokunmak isteyince benimle dalga geçen bütün adamlar, bu masalsı kentte yaşayan siz hepinizle SUÇ ORTAKLIĞI YAPMASI GEREKEN HAİNLER FAŞİSTLER. Tapıyorum size. Sizden başkasıyla sikişemem. Sizin siklerinize değil, adiliğinize, numara çekme ve yalan söyleme gereksinimlerinize, çoğu kişinin o karmaşayı oluşturan sokakta yürüyüşüne MACERA derim ben. Bunun dışında her şey ölüdür. Sizlerden biriyle birlikteyken yaşıyorum ben ve gerisini hiç iplemiyorum.

Yorganımın altında delikanlıların olmasına SEKS demem ben. Genç ya da hoş delikanlılarla takıldığım enderdir, çünkü sıkılacağımı biliyorum. Ben sizin yaşamlarınızın dokusunu istiyorum, ihanet ve tehlikenin yarattığı karmaşıklığı; beni inciten adamları seviyorum, çünkü kendimi her zaman göremiyorum, egotizmimi kestirdim. Şunu seviyorum: Ben dövülmeyi ve incitilmeyi ve tehlikeli bir gezintiye çıkarılmayı seviyorum. Hayatıma yön veren, bu SEKS, yani SEKS dediğim şeydir. Hainlerde, sapkınlarda, pisliklerde ve şizofrenlerde böyle bir seksin varolduğunu biliyorum. İstediğim bunlardır.

Nihayet, Mısır'da

Genet, Janey'i birlikte götürüyor ve Kuzey Afrika'da Rabat üzerinden ülkenin içlerine doğru gidip Fés'ten Oujda'ya gidiyorlar, vahalar kenti Tiemsen'den geçip dosdoğru kuzey'e, Oran'a ve sonra da, yakıcı yaz sıcağında Cezayir kıyısı boyunca yolculuk edip Cezayir kentinden ve Bougie'den geçerek, gizemli Constantine kentine varıyorlar.

Constantine'de Genet, Janey'e, Arap kadınlarının çift katlı siyah elbisesinden giydiriyor. Başından aşağıya yaklaşık üç buçuk metre uzunluğunda bir kumaş konuyor, bele bir kemer takılıyor, sonra

kemerden yukarıya çekiliyor, böylece üç etek kemerden aşağıya yere kadar sarkıyor. İki tane göz deliği bırakılıyor kadın önünü görsün diye.

Genet ve Janey buradan sonra, toz dolu yollardan, hemen hemen isimsiz küçük köylerden Trablus'a ve sahil boyunca gidip Agheila'dan, Derne'den, Tobruk'tan olabildiğince hızlı bir şekilde geçerek İskenderiye'ye varıyorlar.

Sahne 1

Bir İskenderiye genelevi. Arap kesimindeki bütün kadın evleri genelevdir, deyim yerindeyse, ama bu ev *özellikle* bir genelev çünkü evin sahibi kadın yabancıların ihtiyacını karşılıyor. İskenderiye'de kadınlar aşağıdır ve bunlarsa varolanların en aşağısıdır. Bunlar için sınıf mücadelesi yoktur, sol hareketler yoktur ve sağcı terör de yoktur çünkü tüm erkekler faşisttir. Erkekler bütün paraların sahibidir. Erkekler yürüyen birer altın külçesidir.

Odalar altından. Yerler aşırı kalın halılarla kaplı. Küçük bir tahta masanın üzerinde duran, dışı yapraklar ve dallarla süslenmiş iri bir gümüş fıçıda tütsüler ve ballar var. Sahne, iki fahişenin profesyonelce konuşması. Fahişelerin, çoğu kişinin benlikleri birer görüntü olarak benimseme tarzını benimsediği gayet açık. Seks, yani benliklerin engelsiz bir şekilde biraraya gelmesi burada varolan en sahte şey.

Sahnenin sonunda, kötürüm ve sarhoş bir lobotomi vakası giriyor geneleve. Fahişeleri kontrol ediyor, çünkü bir erkek o.

Janey içinden diyor ki: Genet, kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Kadın olmak için yapması gereken tek şeyin abartılı duygusal laflar etmek olduğunu sanıyor. Oysa daha fazla şey yapmalı. Dizlerinin üzerine çökmeli ve günün her dakikasında ruhsal yönden sürünmeli. Bir sevgili istiyorsa, günün her lanet olası dakikasında yalnız kalmak ve klitorisinin ucu bir oklukirpi teleğinin içine sıkışmış gibi berbat bir azgınlık çekmek istemiyorsa sevgilisinin aklından geçenleri mükemmel okumalı sessizce, rahatsızlık vermeden, sanki bir ceset gibi ve sevgilisinin neler istediğini dakika dakika düşünüp bulmalı. Genet köle olamaz. Kadınlar sadece köle değildir. Onlar, erkekleri ne olmalarını istiyorsa odur. Onlar erkekler tarafından yapılmış, yaratılmıştır. Erkekler olmadan hiçtirler.

Dünyanın kendi yalnızlığımdan nasıl bir şey olduğuna karar vermeliyim.

Sahne 2

Janey, Genet'nin Ritzy otelinin önünde toprağa yatmış ve düşünde kendisini rock-n-roll yıldızlarıyla sikişirken görüyor. İlk önce Janey'le, New York sokaklarında yaşarken tanıştığı James Kurbağasurat el ele tutuşmuş, büyük bir odada duruyorlar. Ya da karanlık bir rock-n-roll kulübündeler (CBGB). Birlikte yürüyerek apartman blokunun yanından geçip adamın iki blok ötedeki yerine gidiyorlar. Janey, James'le beraber eve gitmesine şaşıyor çünkü James'e karşı cinsel istek duyabileceğini hiç düşünmemişti ve hem de James'in yaşının onun zevkine göre çok küçük olduğunu düşünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, şimdi James'le öpüşürken Janey'in elleri çocuğun sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor Janey azgın titreyen buharlar saçar hale geliyor VAUV! Janey'in bacakları açılıyor yatağa düşerken kolları sarılıyor o dar omuzlara. Harika bir duygu. Acayip yahut iyice yahut aslında hiç yokmuş gibi falan değil. Resmen harika. Çocuk şiddetli sikiyor. Sikişmeyi seviyor. Senin her şeyin içine sıçtığını düşünmeye gerek yok. Güzel. Güzel. O gece CBGB'de tanıştıklarında Janey'in elleri çocuğun ince siyah köpekbalığı pantolonunun ardından bacaklarını okşuyor, ona dokunmada bir sorun olmadığını bildiğini fark ediyor.

Janey, Kurbağasurat'tan daha çok ünlü biriyle sikiştiğini görüyor düşünde. Daha çok titreme geçiyor sinirlerinden: Düşüncenin kaybı, güven. Güven, düşüncenin kaybıdır. Janey'le, sarışın rock-n-rollcu birbirlerini deli gibi seviyor. Janey, uyanınca adamın kim olduğunu ve yaptığı seksin nasıl olduğunu hatırlamıyor. Kendisiyle ne yapacağını bilmiyor.

Genet giriyor ve Janey'e çok çirkin olduğunu söylüyor. Çok yüksek sesle konuştuğu için kimse konuşmak istemiyor onunla. Yahudi domuz ananın en kötü türü. Janey çok bayağı ve pervasız ve Avrupalıların özellikle de Fransız erkeklerin Amerikalılarda en nefret ettiği şey bu. Hiyerarşi şöyle (Janey Amerikalı olduğundan, Genet'nin ona toplumsal dünyanın doğasını açıklaması gerekiyor):

Zengin erkekler

Yoksul erkekler
Anneler
Güzel kadınlar
Fahişeler
Yoksul dişiler ve yeni-dişi varoş pislikleri
Janey.

Sonra Janey'i tekmeleyip duruyor ve, şimdikinden daha da kötüleş, dibe, bokun içine dal, öğren diyor. Aşırıya kaç. Bir karar verebilmen için. Janey kızda hâlâ birtakım özentiler var. Her şeyden temizlenmeli. Bağırsakları çıkarılmalı.

Tam bu sırada Genet'nin sekreteri koşup onun paltosunu çıkarmasına yardım ediyor.

"Teşekkür ederim M'Namah," diyor Genet nazikçe. "Gazeteciler gün boyu peşimde koştu. Hepsinin elini sıktım ve çok gülümsedim. Çok yorgunum."

Janey yavaş yavaş, Genet'nin ne kadar güzel olduğunu fark etmeye başlıyor. Janey öylesine vurulmuş ki Genet'ye, yaratıyor onu. Gerçeklik ve sahtelik, bellek, algılar ve fantezi: Bunların hepsi, Genet-Janey olan bu girdapta birer oyuncak. Janey kendisinin geleceği hakkında kehanette bulunuyor.

Geleceği: Genet ona tükürüyor ve tekmeliyor. Janey onun istediği şey olmaya çalıştıkça Genet daha çok aşağılıyor onu. Sonunda Janey, kara yün başlığın ve giysinin yeterli gelmediğine karar veriyor. Genet onun bir pislik olduğunu düşünüyorsa Janey görünmez olmalı. Genet'nin peşinde dolaşırken duvarlara saklanıyor bir gölge gibi. Genet'nin kirli donlarını gizlice yıkıyor. Genet'nin içekapanıklığını ve nefretini takınıyor.

"Sizin büyük yazarlığınızı korumalıyız" diyor M'Namah, otel odasında Genet'ye.

"Evet. En önemli şey, benim olabilecek en iyi yazar olmam. Yazarlık büyük bir şey, büyük bir öğretmen."

"Başka hiçbir şeyi dert etmeyin. Ben ve şu kirli şeylerin içinde sürünüp içeri giren o yengeç kız..."

"Janey..."

"... diğer her şeyle biz ilgileniriz." M'Namah gülüyor da gülüyor.

Sahne 3

İskenderiye'nin güneyindeki topraklar açık, kuru ve sonsuz. Deve pislikleri ve çakıllar var kumlarda. Janey zengin bir adamın, bu kumdan sonsuzluğun kıyısındaki tarlasında çalışıyor.

Patron (*patron, muhteşem omuzlu, büyük ayaklı bir adam ve tatlı dilli bir Amerikan misyoneri gibi konuşuyor*): Bir sabun bezi yok mu? (*Mısırlı [köle] işçiler salak salak bakıyor.*) Allahın belası memleket. Pislik. Pislik. Bir sabun beziniz bile yok. Siz hiç yıkanmazsınız, değil mi?

Janey: Kiminle efendim?

Patron (*Sahih'e, Mısırlı bir işçiye. Sahih uzun, ince ve bir vudu büyücüsüne benziyor*): İçeri tıkamıyor musun bunları? (*Sahih onun amelebaşı.*)

Sahih: Çok üzgünüm Bay Knockwurst. Bize kızmamalısınız. Bizler çocuk gibiyiz.

Patron: Gelişmek için dünya kadar vaktiniz vardı şimdiye kadar. Sizler neredeyseniz orada kalmışsınız çünkü her şeye boşveriyorsunuz. Yeterince çalışmıyorsunuz.

Janey (*gururla*): Ben daha çok çalışacağım. Öyle çok çalışacağım ki buradan kurtulacağım.

Patron: Sizler niçin kurtulmak istiyorsunuz buradan? Kafanız çalışmıyor mu? Hisleriniz yok mu? Söyleyin bana, hayat nedir? Yemek yiyorsunuz, uyuyorsunuz.

Sahih: Bu kadın niçin böyle davranıyor anlatayım size. (*Pantolonundan bir sigara çıkarıyor.*) Sigara içmeme müsaade var mı? Sadece patron ortalıktayken bir sigara yakarım. Bunun dışında hep çalışırım. Bir hayvan olsam bile. İşçilerinizin en iyilerinden biriyim ben.

Janey (*kararlı bir şekilde*): Nefret ediyorum...

Sahih (*araya giriyor*): Sana ağzını açabilirsin demedim.

Janey: Dedin. Hepiniz dediniz. Dediniz ki ben bir hiçim ve...

Sahih: Bunun tek yaptığı şey ağlamak, Bay Knockwurst. Ondan kurtulmalısınız. Bizler belki hayvanız, ama hiç olmazsa hislerimizi içimizde tutmasını biliyoruz. Kadınlar hayvandan daha kötüdür Bay Knockwurst. Olan biteni hiç anlamaz onlar bizim gibi.

Janey: 2.000 yıldır kadınlara biz kimiz söyleme cüretini gösterdiniz. Sizin sözlerinizi kullanıyoruz; sizin yemeğinizi yiyoruz. Nasıl para kazanmaya kalksak suçtur. Biz intihalciyiz, yalancıyız, ve suçluyuz.

Sahih: Onun niçin hoşnutsuz olduğunu biliyorum Bay Knockwurst. Kadınların derdi hep aynıdır. Bu kadın o asi homoseksüelle yaşıyor ve bu yüzden azmış.

Janey: Suratıma bakınca bile midesi bulanıyor.

Sahih: Ben gerçek bir erkek olsam da herifin neler hissettiğini anlıyorum.

Janey: Yatacağım başka yer yok. Elimden geldiğince çok çalışmam lazım ki buradan kurtulmak için paradan daha yeterli gelecek bir ün kazanayım ve hayatta kalabileyim.

Patron: Söyle şunlara çenesini kapasın. Kadınlar konuşamaz.

Sahih (*Janey'e*): Salak olduğunu anlaman lazım. Ve çalışmakla hiçbir zaman buradan kurtulacak kadar para kazanamayacaksın.

Patron: Bacaklarını açmadıkça.

Sahih: O zaman bile birtakım özelliklerinin olması lazım.

Patron: Yani bu kadın azmış mı? Bir sevgili mi lazım buna? Bizim takımları beğeniyor mu? (*Gülüyor.*) O bir kadın. İnsan olmanın ne demek olduğunu bilmez. (*Janey'in yanına gidip onun bacaklarını yakalıyor. Zorlayarak iki yana açıyor.*) İşte böyle. İnsan budur. (*Adamın siniri tepesinde. Sahihe*): İşinin başına git.

Sahih: Bizi bırakıyor musunuz Bay Knockwurst?

Her yerde gökgürültüsü başlıyor. Kaos ve dehşet başlıyor.

Sahih (*Janey'e*): Buradan kurtulmak için parayı nasıl bulacaksın?

Janey: Nasıl bulabilirsem.

Sahih: Bazı şeyler oluyor. Nedeni yahut anlamı yok. Her şey ya bu yöne yahut ötekine. Hangi yönü seçeceksin? Yoksulların para bulmasının yolu yok. (*Duraklama.*) Neyi seçeceksin?

Janey: Her şey çok hızlı gidiyor!

Sahne 4

Janey İskenderiye'de bir hapishanededir ve suçu, Genet'den Cenaze Merasimi'*nin*[1] *iki nüshasını ve bir miktar esrar çalmaktır. Demir çubuklarla*

çevrili bir hücrededir kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Her saat başı, İngiliz hukukçuları gibi gösterişli kıyafet giymiş bir Mısırlı yargıç geçiyor ve Janey'in kim olduğunu söylüyor.

1.Yargıç: Sen bir kadınsın.

2.Yargıç: Sen ağlayıp zırlarsın. Kendi başına ayakta duramazsın. Her şeyi başkalarını memnun etmek için yapıyormuş gibi davranırsın. Sen bir bok parçasısın. Sen gerçek değilsin.

3.Yargıç: Sen bir orospu bir hırsız bir yalancı pis kokan bir balık bir para tırtıklayıcısın egoist bir züppesin.

4.Yargıç: Dünyanın tüm ayıpları sende.
vesaire.

Janey (*bu zindancılara*): Nefret ediyorum sizden.

Başkan Carter: Ee, n'olacak?

Janey: Mutlu olmak benim hakkım.

Başkan Carter: Hiçbir hakkın yok senin. Evren kötü. Niçin bir şeyler düşünüp duruyorsun? Siz kadınlar hep şikayet edersiniz. Niçin biz faşist erkekler gibi değilsiniz; niçin çenenizi kapatmayı, hırslarınızı gizlemeyi, kötülüğün küçük ayrıntılarını öğrenmiyorsunuz? (*Duraklama.*) Sen çok yalnızsın. Artık buna dayanamazsın. Senin acının başkalarının acısıyla bir ilişkisi yok. Ee, n'olacak? Acının çeşitlemelerini öğren, acını gözlemle ve geliş.
Gerçek var sanıyorsun. Her şey yalan. Bizim yalan söylememize gerek yok çünkü her şey yalan. Yalanlarla ve materyalizmle ve gizlemelerle ve çelişkilerle gurur duymayı öğren.

Janey: Boyun eğmek ha! Bok herif. Al o bokunu mezara götür. Söyleyeceğim budur. Sana bir şey anlatacağım,
bu gece
gece gelince, sürünerek gireceğim
evlerinize, ve güçsüz olduğunuz
düşlerinize, hırsızlık ve fahişelik yaptıracağım size. Ters çevireceğim
sizi...

Zindancı (*sözünü kesiyor*): Neye yarar ki? Acıdan başka bir şey yok bu nefrette. Bir tavuskuşu gibi caka satarsın. Acı diye bir şey yoktur. Dünyanın bütün acıları senin düşüncelerindedir.

Janey: Geri dönülmez kederlere daha çok dalın istiyorum. Tamamen umutsuz kalın istiyorum. İşte bu. Kötü olun istiyorum.

Zindancı: Bunlar sırf laf.

Janey: Gerçeği aramaya devam et. Giderek delirecek ve sonunda benim ne yaptığımı anlayacaksın.

Zindancı: Ben seni, kim olduğunu söylediğim zaman anlarım. Ben seni yargılayarak anlarım. Seni seviyorum Janey, seni dövdüğüm zaman.

Sahne 5

Janey hâlâ hapiste. Gece mi gündüz mü bilmiyor çünkü hiçbir şey görmüyor. Janey kör.

Bir zamanlar, kendisinin kör olduğu, harika bir adamın çıkageldiği, Janey'e acıyıp onu kurtardığı fantezisini kurardı. Fakat artık böyle bir şeyin olmayacağını biliyor.

Janey (*sessizce kendi kendine düşünüyor, sesli söylemiyor*): Bu dünya denen her şey pis kokuyor. Bir şey iyiyse bile, aşk gibi, yahut aşka yol açan para gibi çıkageliyor artık, gülüyorum bunlara. Hayır, gülmüyorum. Şu anda ve sonsuza dek kesinlikle biliyorum ki, aşk çıkıp gelmeyecek, yani ben ölebilirim pekala. İntihar etmek istemiyorum artık bir zamanlar istediğim gibi; ölümün içinden geçmek istiyorum. Nasıl geçebilirim ölümün içinden?:

(*Yüksek sesle*) Hey, ölüm!

(*Ölüm cevap vermiyor.*)

Janey: Cevap ver bana lanet olası, bir kadınsam da!

Ölüm: Ne istiyorsun pis velet?

Janey: Bilmek istiyorum, niçin hiçbir erkek beni sevmiyor ve niçin hayatım böyle berbat bir bok çukuru ve niçin hep acı var?

Ölüm: Ben senin zindancın değilim. Ancak yaşayan insanlar zindancıdır.

Janey: Sen en büyük isyancısın. Daha iyi nasıl isyan edileceğini niçin öğretmiyorsun bana?

Ölüm: Senin bir suçlu, fahişe ve bir pislik olarak kendinle gurur duymandır çektiğin acıların nedeni.
Janey: Ee, n'olacak?
Ölüm: İster misin anlatayım ölümün nasıl bir şey olduğunu?
Janey: Hayır. Ölürken öğrenirim.

(*Ölüm gidiyor.*)

Janey: Gece kaldı geriye. Yalnızım. Katiller iniyor şimdi.

(*Gökgürültüleri.*)

Sahne 6
Polisler Janey'i kodese tıkar tıkmaz Genet, Janey'le hapishanede biraraya gelebilsin diye, yoksullardan ve kötürümlerden hırsızlık yapmaya başlıyor. Janey'i sevmiyor fakat onunla biraraya gelmenin çılgınca bir şey olacağı doğuyor içine.
Aylarca herkesten alenen aranıyor. Polisler önceleri, beyaz bir entelektüel olarak ünü nedeniyle Genet'den uzak duruyordu. Sonunda bir gün odasını bastılar ve bileklerine kelepçeyi taktılar.
Hapse girmek, ama girmek gibidir. Bu dünyada herhangi bir seks yapmak kapitalizmle seks yapmak zorunda kalmaktır. Janey'le Genet ne yapabilir ki?

Sahne 7
Kapitalistler biraraya geliyor ve Janey sorununu tartışıyorlar.

Bay Knockwurst: Köle Janey kötü kokuyor. Aman Tanrım. İşçiler domuzdur, kadınlar daha da kötüdür ama bu kadın bambaşka bir şey. Onun, birlikte yaşadığı o eşcinselden hırsızlık yapmasını ben tezgahladım onu hayatının geri kalanının tümü boyunca hapse tıktırmak için ama karı şimdi suçluları ve fahişeleri birer insan olduklarına inandırıyor. Onlar insan olduklarını düşünürlerse bize karşı ayaklanırlar. Ne yapacağız bu karıyı?
Bay Siksurat (*entelektüel bir Viyanalı kont*): Ne zaman bunlardan birine biraz ilgi göstermeye kalksan, yaptığın onu hapse tıkmak olsa da hırsız kendini bir şey sanmaya başlıyor.

Bay Knockwurst: Evet, ne yapabilirim ki? Bütün işçilerimi gebertemem ya. O zaman benim çalışmam lazım.

Bay Ağzınaver (*Kahire'nin yaklaşık on beş kilometre güneyinde büyük bir bakla plantasyonu var*): Ben daima köylülerimin dillerini ve gerekli olmayan başka hangi tür uzantıları varsa keserim.

Bay Knockwurst: Benim işçilerim de kendilerini öldürmeye hazırdır.

Bay Siksurat: Bu karı ne halttır yahu? On dört yaşında mı? Böyle biri ne halt edebilir ki? Biz tepeden tırnağa silahlıyız. Dünyadaki bütün silahlar ve silahları tasarlayan bütün bilimciler bizim. (*Purosunu kül tablasına vuruyor.*) Gerçek şu ki, biz onları sağ kalmaya ikna ettiğimiz sürece, canlarının istediğini yapmalarına izin verebiliriz.

(*Bir Mısırlı gizlice içeri sızıyor ve bir ağacı tutuşturuyor.*)

Bay Knockwurst: Terör geldi çattı başımıza.

İşçilerimiz bizden nefret ediyor. Biz onların umutlarını yok saydık. Onlardan daha çok iş alalım diye mekanlarını ve zamanlarını kısıtladık. Nefret etmeye başladılar herkesten. Dünyadan. Yok etmek istiyorlar dünyayı. Kendilerini. Kitlesel bir intihara girişmek üzereler. Janey'e bakın. . .

Sorun bu işte.

(*Başka bir Mısırlı bir ağacı tutuşturuyor.*)

Bay Siksurat: Bırak öldürsün kendini. Bırakalım hepsi öldürsün kendini. Çocuklarını alırız.

Kapitalistler yere yatıyor ve birbirleriyle sevişiyorlar. Bugünlerde bildiğimiz tek seks bu.

Bay Ağzınaver: Aşkımız ebediyen sürecek.

O ve diğerleri bir ekstazi halinde çıkarıyorlar sahte siklerini ve rujlarını ve elmaslarını ve dizkapaklarını ve takma tırnaklarını ve kalp pillerini

ve yapay böbreklerini ve göğüs süngerlerini ve kontakt lenslerini ve American Express kartlarını ve yalancı seslerini. Yalanlarını yalanlarını yalanlarını.

Bay Siksurat: Görüyorsunuz, dil bizim. Bu dil, evrenimizin sırrını vermesi için net ve doğru kullanılmalıdır.
Bay Ağzınaver: Asiler hiçbir zaman net konuşmaz. Söylediklerinin bir anlamı yoktur.
Bay Siksurat: Hatta, tüm dinlere karşı çıkıp kutsal dilleri kurcalar.
Bay Ağzınaver: Dil olmadan, asilerin öldürebileceği tek zümre kendileridir.

(*Bu sırada, oyunun oynandığı tiyatro tutuşturuluyor.*)

Bay Knockwurst: Her gece Sahih bana, işçilerimin bu teybe kaydedilmiş çığlıkları çaldığını ve uyumayıp, eğlenmek için birbirlerini bıçakladığını anlatıyor. Bizim dil dediğimiz şey değil mi bu?

(*Yanıt yok.*)

Bay Knockwurst: Bunların hepsi birer Janey. Bunların hepsi sapık, transseksüel, suçlu, ve kadın. Bunları yok etmek ve yeni bir işçi soyu türetmek için bir plan düşünmemiz gerekecek.

(*Sahnenin diğer bir bölümü birden alevler içinde kalıyor.*)

Sahne 8
Janey ve Genet hapishanede yan yana hücrelere kapatılmış. Vücutları feci pis kokuyor. Birbirleriyle fısıldaşıyorlar.

Janey: Sanırım bir savaş geliyor.
Genet: Yeni haber değil bu. Savaşlar kapitalistlerin oyuncağıdır.
Janey: Bir savaştan söz etmiyorum. Her yerde terör var ve giderek artıyor.
Genet: Sen bu hapishaneden daha kötü kokuyorsun. Seni pis boktan sapık.

Janey (*hâlâ fısıldıyor*): Açılıyor gece,
bacaklarımıza,
elimle tıttuğum bu am gibi
amamamam.
ve biz iniyoruz,
sanki bir tüneldeymişiz ya da
mağaradaymışız gibi düşüncenin içinde,
açılıyor gece tüm
tüm katillere siz tüm şiddet
yaratıcıları deliklerinden çıkan.
son Şiddet Yaratıcı benim
butlarım, ve kanlı tırnaklarım, ve
dişler, amımın içindeki.

Gece, lütfen al benim aklımı bu şiirden hoşlanmıyorum daha fazla yaşamaya dayanamıyorum çünkü Genet beni dövmüyor artık.

(*Anasını babasını öldürmüş bir adam bu cinayeti milyonuncu kez canlandırmaya başlıyor. Genet ve Janey seyrediyor.*)

Genet: Bak...

Duvarın tepesindeki küçük bir delikten loş bir ışık geliyor. Ortalık birdenbire kararıyor. Enerji santralının patlamasından kaynaklanan bu karanlıkta, üst-orta sınıf kadınlar ve polisler vitrin camlarını kırıyor, serserileri zincirlerle dövüyor ve sağda solda dolaşıyorlar. Siyah bir genç on yaşındaki bir kızın dar sarı süveterinin altına sokuyor elini.

Janey: Delilik, acı ve dehşet için dua edelim.
Genet: Çok yakında zaten öleceğiz. Niçin özgürlüğü düşünmüyorsun ki?
Janey: Açılıyor gece,
açılan bacaklarım gibi
kocaman iri bir sik olduğunda
karşımda.

Soyut sisin sonu. Şimdi birtakım özel ayrıntılar Paravanlar'ın[2] *korkunç bir araklamasında başlayabilir. Yazarlık korkunç bir araklamacılıktır çünkü tüm kültür pis kokuyor ve yeni pis kültür kokuları yaratmanın bir anlamı yok.*

Sahne 9

İskenderiye'deki, o altın kentteki tüm farklı kişiler.

İki katlı soluk mavi, kahverengi, ve soluk gri tuğla ve ahşap evler, yan yana, sokaklar boyunca. Kızıl kahverengi renk, hava ve yüzey, ve bunların üzerinde, altın rengi bir ışık, güneş, ve bunun üzerinde soluk mavi. Hava gri ve yarı yoğun.

Havada kuş sesleri. Kuşlar, birdenbire çıkan giderek artan yüksek seslerden ürküyorlar. Modern binalar var ve her şeyi çevreleyen bir kumsal.

Sanatçı: Herkesi hayretler içinde bırakacak bir oyun yazmak istiyorum. Bunu doğru dürüst yapmak için en az 200.000 dolar gerekecek bize. Bir orkestra, en azından beş on aktör, bir yönetmen asistanı, bir baş koreograf, işin içindekilerden bir baş koreograf ve bir sahne gerekecek.

Punk Rockçı: Neler oluyor anlamıyorum. Bu dünya lanetli. İnanacak hiçbir şey yok.

Zengin Boşgezer: Zenginler daha zengin, yoksullar daha yoksul oluyor. Sağcılar gücünü göstermeye başlıyor bu ülkede. Vergiler kaldırıldı ve okullar kapanıyor. 13. önerge tüm ülkede gerçekleşmeye gidiyor. Her şey ekonomi ve dolayısıyla her şey daha kötüye gidiyor.

Bir Yenizengin Kadın (*asilere*): Siz asiler çok asortiksiniz. Çok güzel bir şekilde yırtılmış çaputlar giymişsiniz. Bu sizinki gibi çaputları nerden alabilirim?

Asiler (*az önce Genet'yle birlikte hapisten kaçmış olan Janey'e*): Pis kokuyorsun sen. Defol buradan. Senin gibi götü boklu köpeklere hiç ihtiyacımız yok. Lağıma git.

Janey: Lütfen söyleyin bana, dünya korkunç mu ve benim hayatın korkunç mu ve değişmeye çalışmanın yararı yok mu, yoksa başka bir şey mi var? Arzu kabul mü?

Genet: Sahih nerde?

Janey: Lütfen söyleyin bana, dünya korkunç mu ve benim hayatım korkunç mu ve değişmeye çalışmanın yararı yok mu, yoksa başka bir şey mi var? Arzu kabul mü?

Asiler Janey'i kentten kovuyor.

Sahne 10

İskenderiye'nin dışındaki çöl. Janey ve Genet hâlâ yürüyor. Kısa süre sonra bir hiçlik. Yakıcı güneş ve bitkinlikten ötürü, Janey'le Genet'nin gördüğü tek şey seraplar yahut aynalar, kendi resimleri, dünyanın kendilerinden oluşan imajları.

Janey: Yoruldum. Artık yürüyemiyorum. Güneş ve toz. Ben güneş ve tozum. Yoldaki tozlar içimde savrulan ve beni yiyip bitiren keder. Nereye gidiyoruz Genet?

Genet (*Janey'in gözlerinin içine bakarak*): Nereye gidiyorum ben?

Janey: Nereye gidiyoruz Genet?

Genet: Ben gidiyorum, kendim, tek başıma; seninle nasıl beraber olurum ki ben? Bana yaklaştıkça daha çok nefret ediyorum senden. Ben gidiyorum, tamam mı? Çok çok uzaklara, canavarın diyarına. Orası hiçbir zaman güneş olmayan bir yer olsa da, peşimi bırakmadığından, benim gölgemsin sen.

Janey: Beni terkedebilirsin.

Genet: O pis vücudunu bana bu kadar yapıştırır da ben olursan, canavarın yaşadığı diyarı bulmam gerek.

Janey: Yoksulluk ve hapishane yetmedi mi?

Genet: Yoksulluk ve hapishane daha yeni başlıyor. Şimdiye kadar bilmiyor muydun bunu? Çok yakında hiç uyku falan kalmayacak ve dikenleri yiyeceksin.

Janey: Dikenleri mi?

Genet: Kumu.

Janey: Gerçekten hiç kimse yok. Hiçbir şey yok. Tek bir canlı şey yok. Taşlar sadece taş. Amerika'yla Avrupa hiçbir şey değil artık. Her şey çöküyor denize doğru, denize, biz kuma.

Genet: Utangaç olman gerekmiyor artık.

Janey: öyleyim. (*Duraklıyor.*) Bir ayna. (*Bir tarak alıyor ve bitli saçlarını taramaya başlıyor.*)

Genet: Dokunma şuna. (*Tarağı Janey'in kurtlanmış saçlarından çekip alıyor ve kırıyor.*)

Janey: Sana itaat edeceğim. Fakat istediğim, (*bir cesaret, direnç ve kararlılık geliyor*) istediğim kim olduğunu unutman. (*Yanlışını düzeltiyor.*) Kim olmuş olduğunu. Beni hiç tereddüt etmeden karanlıkların ve canavarın ülkesine götürmen. Sonsuz bir sefalete ve zorluklara dalman. İstediğim—çünkü benim her dakika daha çok edindiğim çirkinliğimden, dişilik yoksunluğumdan, yaralı bedenimden başka konuşacak bir şey kalmadı—istediğim senin umutsuz kalman. Kötülüğü seçmen. Nefreti ve şiddeti hissetmen. Dikenlerin lezzetini, taşların yumuşaklığını, karanlığın, boşluğun güzelliğini reddetmen. Nerede yolculuk yaptığımızı biliyorum Genet ve niçin yolculuk yaptığımızı da biliyorum. Sırf yolculuk yapmak için değil, beni kovan ötekiler biraz huzura kavuşma fırsatı bulsun, canavarın diyarını gitmeden öğrenme fırsatı bulsun diye.

Genet: Bunun mümkün olduğunu mu sanıyorsun?

(*Uzun bir sessizlik. Genet ayakkabısının tekini çıkarıyor, sallıyor ve rahatsız eden bir taş parçasını düşürüyor. Sonra tekrar giyiyor.*)

Çöl müthiş parlak. Güneş yavaş yavaş sarıya, turuncuya dönüyor. Turuncu turuncu parıldıyor. Parlaklaştıkça batıyor. Parlak renkler koyu kırmızıya dönüşen güneşten çıkarak turuncu göğe yayılıyor, turuncunun üzerinde ve altında menekşe rengi bir çizgi var. Menekşe renk uzuyor ve koyulaşıp maviye dönüşüyor. Koyu mavilerin arasındaki gökyüzü mor. Yukarıda bulutlar soluk mor. Süzülüp geçiyorlar, yukarıda karanlık bir top. Çöl gri. Hava soğuyor.

Sonra gece oluyor.

Uzakta köpekler havlıyor. Kafalarının yukarıya doğru çıkıntı yapan uçlarını görüyorsun.

Genet: Kafanı kilometre taşına dayayıp uyumaya çalış.

Janey: Uyumak mı? Kayalarda yürüyorsam, dikenler yiyorsam, tenimi güneşin yakmasına bırakıyorsam, uykumun ebediyen katlidir bu.

Genet: Senden başka hiçbir şeyden gaklama sesi çıkmayacağına göre, bırak uyuyayım hiç olmazsa. Ölmeye çalışmanın bir yararı yok. Yukarıda Tanrı her şeyi düzenliyor. . .

Son:

İskenderiye'de isyancılar iktidarı ele geçirdi. Kentleri birer birer alıyorlar. Kan gökyüzüne gayzer gibi fışkırmıyor ama yine de dünyanın bir ucundan ötekine gece ne kadar da kırmızı!

Genet ve Janey, Kahire'den, ikiz Minya ve Asyut kentlerinden geçerek Luxor kentine gidiyor. Orada Genet, Janey'e biraz para veriyor ve başının çaresine bakmasını söylüyor. Genet'nin gidip, oyunlarından birinin prodüksiyonunu görmesi gerekiyor.

Janey ölüyor.

İkinci bir zaman

1 : Jean Genet'nin bir romanı. Çev. Ahmet Şensılay. Ayrıntı Yayınları. (ç. n.)
2 : Jean Genet'nin bir tiyatro yapıtı. Çev. Sosi Dolanoğlu. Ayrıntı Yayınları. (ç. n.)

DÜNYA

DÜNYA

Dünyaya bir ışık geldi. Aydınlığı, göz kamaştırıcı yakıcı bir Mutluluk, Huzur haline getiren göz kamaştırıcı beyaz bir ışık. Eski Mısır sanatının formları kurtların ormandan çıktığı zamandır bu.

Bu bir kurt.

Bu bir köpek.

Bu bir at.

Bu bir fil.

Bu bir kanguru.

Bu bir yılan.

Bu bir çiçek.

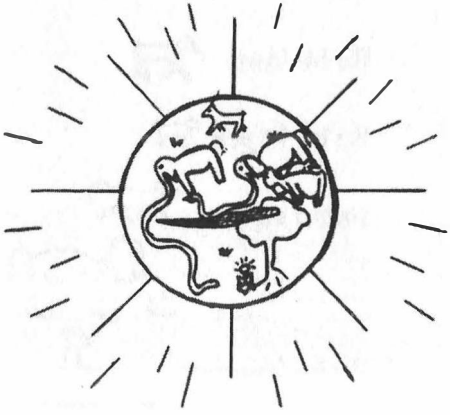
Cesetlerin kolunu saran
altın halkalar

Gümüş kakmalı kalın siyah
halhallar, ayak bileklerinde.

Dünyadaki güneş.

Eski Mısır
altın diyarı.

dev timsahlar yaşarmış uzun kamışların arasında.

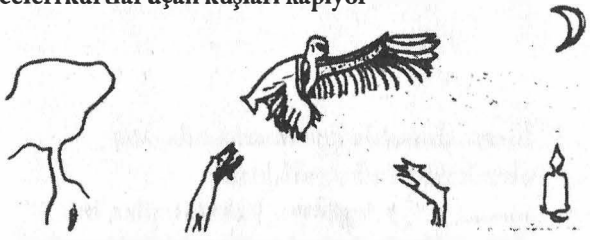
Timsahların Kralı Güç'tür.

Ruh, dilediği gibi gezmekte özgürdür

Tüm dünyada,
gece sokak.
Sola doğru,
ayrımdan sonra,
zengin evi & bahçesi.
Tayland limanına giden
yol
bir cinayet oluyor
burada zengin evinde.
Kalkün. Güney.
bir sürü küçük ev
yığılmış her iki tarafa
beyaz kumun içine.
Çok sıcak beyaz hava.
Renkler soluyor.
buraya git
banka
evler oraya buraya sıkıştırılmış.
Karlar içinde yüksekte
yüksek
kar tepeleri
Hindistan'ın
her noktasında
farklı büyülü
insanlar
bulunuyor
Cezayir'in ufku.
Aynı şekilde parlak
güneş her yerde.
Doğal ve insan yapımı
biçimler arasındaki
farkı göremiyorum
çünkü her şey
MÜKEMMEL
bir kent, yüksek
kırmızı evler
ana ve tek yol
Bir ada
sıçrayan alevler
kafatasları
diyarı
kapitalizm yüzünden
adada hiç ağaç yok
Tayland cenneti
sırf büyülü bahçeler
giysi
dükkanı
soyulmuş
yeni giysi
dükkanı
burdan
başla
Banka
iyi taraf (varoş)
ana yol
kötü taraf
uyu
dağ
yolu
burası büyülü
orası büyülü değil
güvenlik
yeri
burdan
başla
ayakkabı dükkanı
timsahların üzerinde.
merkez
bir
havuzdur
dükkanın içi
görünüyor kenarlarda
yuvarlak dolanıyor
ortaya doğru
ayakkabı rafları
SOĞUK
DAĞLIK
BÖLGE
DÜNYANIN
SONU
sert
koyu
gri beton

Geceleri kurtlar uçan kuşları kapıyor

Timsahlar sıçrayıp onu kapmak için yatıp bekliyor

Ve devyılanlar bekliyor

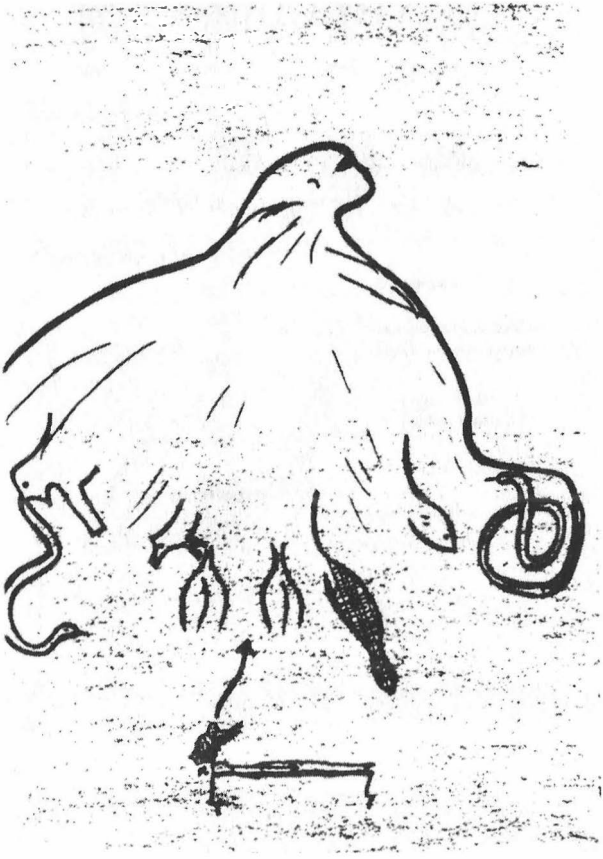
Timsahlar çok büyük.

İnsan, timsahla kuşun arasında, kuş olmak isteyen bir varlıktır.

 Eski kitaplar, insanların başka bir şey haline gelebilmesinin yöntemleri vardır der.
İnsanların biçim değiştirmesi konusunda en önemli kitap, Catullus'un cesediyle birlikte, İskenderiye'deki Saba Paşa Mezarlığında gizlidir
çünkü bütün
kitaplar ölüler
tarafından yazılmıştır.

Bu harika kitabı bulalım mı? Ölüler olmayı durduralım mı? Yolumuzu bulalım mı tüm umutlarımızla?

YOLCULUK

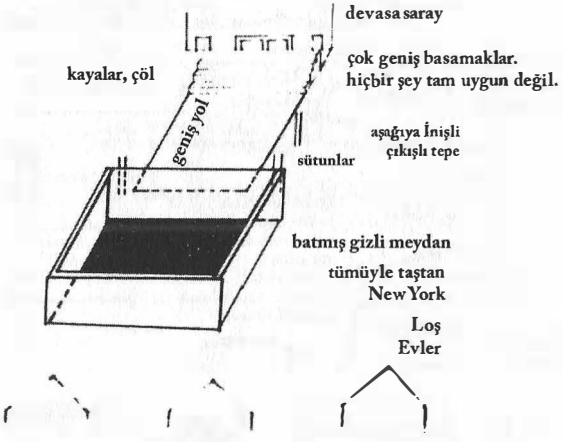
Yargıçlar yok artık, sadece hırsızlar, katiller, kundakçılar var.

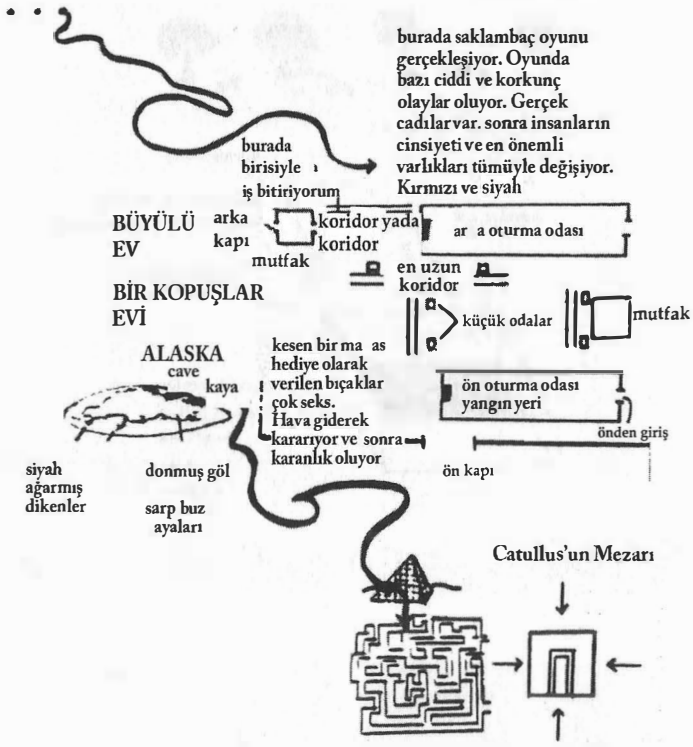
Vahşi atlar

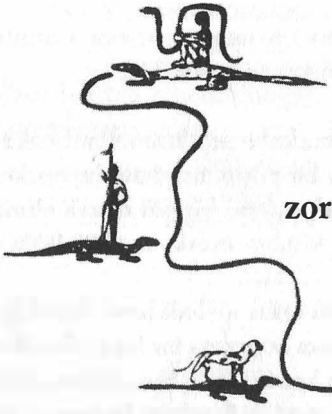

Unutulmuş bir kent.

Saba Paşa Mezarlığına varmak üç gün üç gece sürüyor.

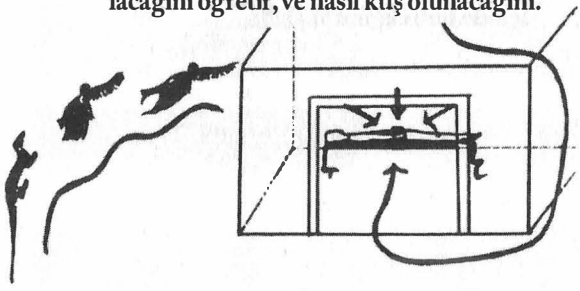

Ölsek de

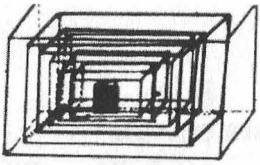
bir canavar
haline gelmek
zorunda kalsak da
ve
herkes bizden
nefret etse de,

okumalıyız o kitabı çünkü bize timsahların çenelerinden, ormanda bekleyen kurtlardan, dev yılanlardan nasıl sakınılacağını öğretir, ve nasıl kuş olunacağını.

Mezara vardık. Kitabı tutan ölü Catullus uyandı ve şu hikayeyi anlattı bize:

Paradan başka bir şey düşünmeyen çok adi ve kötü bir rahip, ben hâlâ yaşıyorken, aradığım kitabın, yani bir ölü olarak elimde tuttuğum bu kitabın ancak, ona 100.000$ ve iki yeni tabut verirsem
benim olabileceğini söyledi bana. İstediğini yaptım ve sonra boğazına bir bıçak dayadım. Öldürmeden hemen önce bana kitabı, demir bir sandığın içindeki bronz bir kutunun içindeki palmiye ağacından bir kutunun içindeki fildişinden bir kutunun içindeki
gümüş bir kutunun içindeki altın bir kutunun içinde bulacağımı söyledi.

bizi delirten arzu sürüleriyle
çevrelenmiş halde.

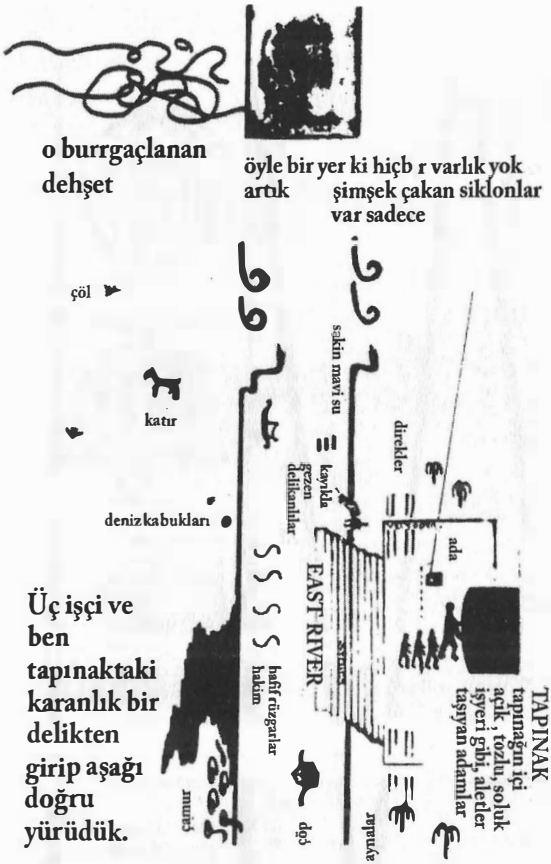
arzuların çevresinde, kenarları
birleştirilmiş bir altın bilezik vardı,

East River'da.

Yola çıktım
diyor Catullus
East River'a
doğru...

o burrgaçlanan
dehşet
öyle bir yer ki hiçb r varlık yok
artık şimşek çakan sikl onlar
var sadece
çöl
katır
denizkabukları
Üç işçi ve
ben
tapınaktaki
karanlık bir
delikten
girip aşağı
doğru
yürüdük.
sakin mavi su
kayıkla
gezen
delikanlılar
direkler
ada
EAST RIVER
TAPINAK
tapınağın içi
açık, tozlu, soluk
işyeri gibi, aletler
taşıyan adamlar
hafif rüzgarlar
hakim
ayrıntılar
doğ
çamur

yıldız
gümüş
İLK GECE
İKİNCİ GECE
ÜÇÜNCÜ GECE
ateş
İki kez öldürdüm.
yılanı. Yılan
üçüncüsünde öldü.
Öbek öbek
yılanları sağa
sola fırlattım.
Kutuları teker
teker açtım.
Altın kutuyu
alıp götürdüm.
EAST RIVER

Kitabı okudum ve
bir kuş oldum.

Hangi tehlikeler olduğu hiç umrumuzda değil" dedik ölmüş adama, konuşmasını bitirdikten sonra. "Fakat artık insan olamayız. O kitabı bulmamız lazım."

"Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz siz"
diyor ölü şair.

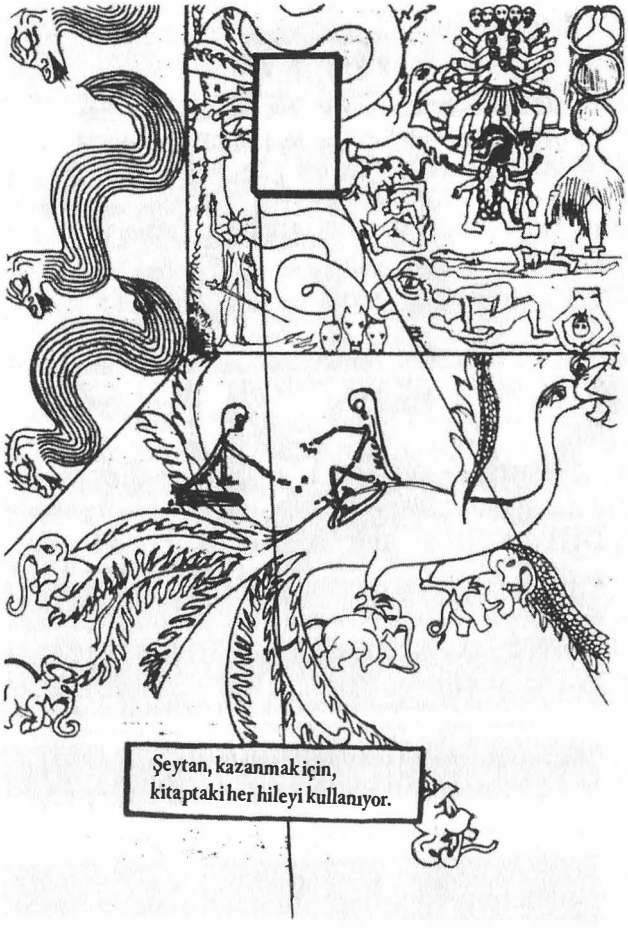
"Hiçbir şey bilmiyorsunuz.
Bu yüzden de hiçbir şey yapamazsınız.

"Kapitalist burjuva pisliklersiniz
siz.

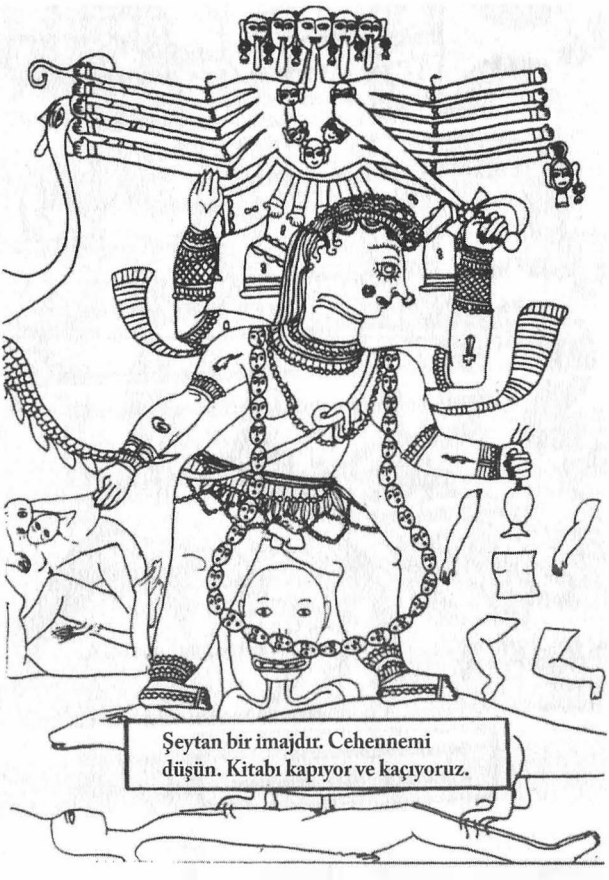
"Delisiniz. Evinize dönün."

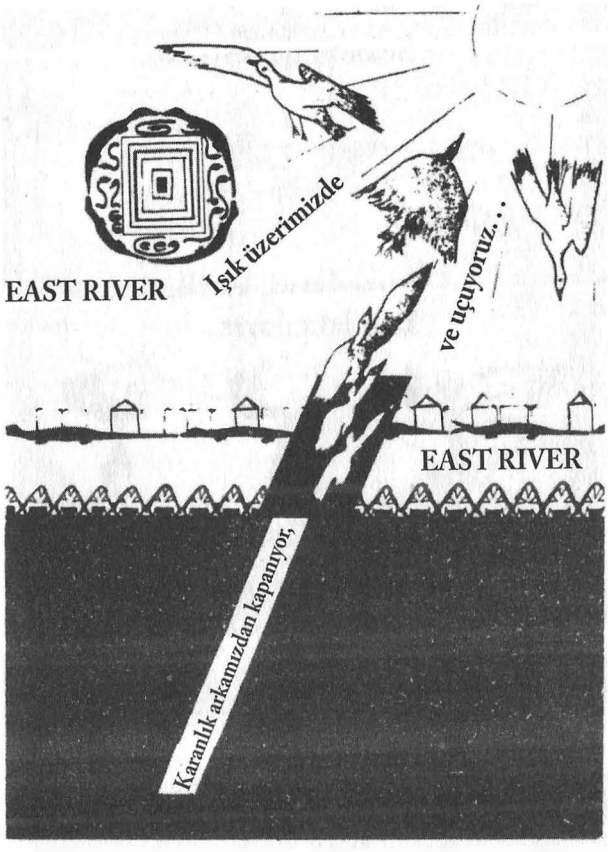
O kitabı bulmamız lazım!

O kırmızı kitap için kumar
oynadığımız ölü şair bir şeytana
dönüşüyor.

Şeytan, kazanmak için,
kitaptaki her hileyi kullanıyor.

Şeytan bir imajdır. Cehennemi
düşün. Kitabı kapıyor ve kaçıyoruz.

EAST RIVER
Işık üzerimizde
ve uçuyoruz...
EAST RIVER
Karanlık arkamızdan kapanıyor,

Seksini düşlüyoruz

hırsızların, katillerin,
kundakçıların,

bu gece gibi bize açılan
dev bacakların.

Ve bu dünyayı kendi
düş gücümüzde yaratıyoruz.

Ve güvercinler...

Ve güvercinler birbirlerine sakin sakin öterek yaşamları hakkında fısıldaştılar Janey'in Luxor'daki boz Saba Paşa mezarlığındaki mezarının üzerinde.

Kısa bir süre sonra bir sürü yeni Janey doğdu ve bu Janey'ler dünyayı kapladı.

Evet, lisede kan ve cesaret
Tek bildiğim bu
Aileler hocalar flörtler
Hepsi de yolcu.

Kimileri tren gibi,
kimileriyse gemi,
Seviyorum kalçalarının hareketini
Tek istediğim şey dudaklarının tadı,
çocuk,
Tek istediğim şey dudaklarının tadı.

'70 ve 80'lerin New York punk hareketinden deneysel Amerikan edebiyatının karanlık sularına doğru, içinden çıktığı burjuva aile, kapitalist toplum ve tüm iktidar dinamikleri başta olmak üzere her yeri küfür, kan ve leşe boğacak simsiyah deriler içinde bir korsan belirir: Kathy Acker.

Punk şair, deneysel romancı, performans sanatçısı, seks pozitif feminist, anarşist, striptizci, kadın bir şövalye, eril bir orospu, iflah olmaz aşık...

Edebiyatı ise her daim susturulmuş öznelerin sesidir. Kürtaj, tecavüz, ensest, terörizm, pornografi, tüm ayrıntılarıyla betimlenmiş şiddet ve feminizm sarsmaktan vazgeçmediği, terse büktüğü konulardır. Kadınlık deneyiminin öfkesini bütünüyle kendisinin yarattığı bu feminist ifade biçimiyle aktarması nedeniyle Acker hâlâ birçok hareketin ikonu, esini, ağır ablasıdır.

Lisede Kan ve Cesaret bilhassa intihali, cut-up tekniklerini, pornografiyi, otobiyografiyi; rolleri harmanlayarak kullanan, gecenin, karanlığın, öfkenin, küfrün gücünü yapıbozuma uğratıp egemene iade eden bu ağzı bozuk asinin dilinden okumaktan korkmayanlara...

"Kadınlar, edebi kaideleri kırıp kendilerine ait olanları icat ederek edebi 'caniler' olmak zorundadırlar. Çünkü edebiyatın yerleşik kaideleri, kadınları hayatlarının kendi gerçekliğini anlatmaktan men eder."

Bu kitap yetişkinler içindir.

ISBN: 978-975-570-589-7

15 TL

www.selyayincilik.com